

ЧАРЛС КЪМИНГ

Авторът на „Шесторката от Кеймбридж“

ЧУЖДА ТЕРИТОРИЯ

ОБСИДИАН

ЧАРЛС КЪМИНГ ЧУЖДА ТЕРИТОРИЯ

Превод: Боян Дамянов

chitanka.info

Шест седмици преди да стане първата жена, оглавила британските тайни служби, Амилия Левин изчезва. Безследно.

МИ6 не помни по-голяма криза от десетилетия. Няма искания за откуп, няма сведения от партньорски служби, няма сигнали, че бъдещата шефка на разузнаването е преминала на противниковата страна.

Ако новината се разчуе, последствията ще са катастрофални. Но за несправедливо отстранения след операция в Кабул агент Томас Кел невероятната ситуация предлага възможност за реабилитация. Бившите му работодатели се обръщат към него с настояване да я издири. Незабавно. Защото я познава най-добре.

Търсенията му го отвеждат във Франция и Северна Африка, където Томас открива дълбоко скрита в миналото на Амилия тайна. Тя би могла да застраши националната сигурност на Англия. Както и живота на Томас Кел.

На Каролин Хандбъри

— Има само едно нещо, което според мен трябва да знаете, преди да се заемете с тази задача. Ако се справите добре, няма да получите благодарност, а ако се забъркате в някоя каша, няма да получите помощ. Това устройвали ви?

— Напълно.

— Е, тогава ви желая приятен ден.

Уилям Съмърсет
Моъм, „Ашендън“

*Миналото е чужда територия.
Там нещата се вършат различно.*

Л.П. Хартли,
„Посредникът“

ТУНИС, 1978 Г.

Жан-Марк Домал се събуди от вика на мюезина, призоваващ богомолците на молитва, и от плача на собствените си деца. Беше малко след седем в душната тунизийска утрин. За момент, докато очите му се нагаждаха към слънчевата светлина, Домал забрави за сполетялата го житейска катастрофа, но твърде скоро споменът за нея отново го стисна за гърлото. Той едва не извика от отчаяние, вперил поглед в напукания белосан таван — женен мъж на четирийсет и две, оставен на милостта на разбитото си сърце.

Амилия Уелдън си бе тръгнала преди шест дни. Без предупреждение, без причина, без дори да остави бележка. До един момент бе гледала децата му във вилата — готвила им бе обяд и вечеря, чела им бе книжки, за да заспят — и в следващия миг, просто така, бе изчезнала. В неделя призори Селин, съпругата на Жан-Марк, бе заварила стаята на гувернантката празна, всичките ѝ лични вещи изнесени, куфарите ѝ свалени от гардероба, снимките и плакатите ѝ отлепени от стените. Семейният сейф в килера беше заключен, но паспортът и огърлицата на Амилия, оставени на съхранение, липсваха. На пристанището нямаха данни за двайсетгодишна англичанка, отговаряща на описанието ѝ, която да се е качила на ферибота за Европа; името ѝ не фигурираше и в списъците на пътниците от излетелите в този ден самолети. В нито един от хотелите и туристическите спални в града нямаше запазена стая на нейно име, никой от студентите и останалите млади чужденци, с които се бе сприятелила в Тунис, не знаеше нищо за местонахождението ѝ. Представяйки се за загрижен работодател, Жан-Марк направи запитване в британското посолство, изпрати телекс до агенцията за гувернантки в Париж, чрез която я бе наел, и позвъни по телефона на брат ѝ в Оксфорд. Сякаш никой не беше в състояние да разплете загадката на нейното изчезване. Единствената утеха на Жан-Марк бе, че засега не бяха открили трупа ѝ в някоя сляпа уличка в Тунис или Картаген, нито я бяха приели в болница със загадъчна болест, която би могла да ги раздели завинаги. Иначе беше напълно съсипан. Жената,

която го бе подложила на сладкото изтезание на всепоглъщащата любов, бе изчезнала от живота му като полъх на вятъра в безлунна нощ.

Детският плач продължаваше. Жан-Марк отметна белия чаршаф — единствената му завивка — и седна, като разтриваше с длан кръста си. От няколко дни го болеше. От съседната стая се чуваше гласът на Селин: „За последен път ти казвам, Тибо, *никакви* филмчета, докато не си изядеш закуската!“ Със сетни сили Жан-Марк се сдържа да не скочи от леглото, за да вземе на два скока разстоянието до кухнята и да напердаши сина си през тънкото дънце на пижамата с щампован Астерикс. Вместо това отпи глътка вода от полупразната чаша на нощното си шкафче, дръпна завесите, излезе на балкона на горния етаж и се загледа над покривите на Ла Марса. На хоризонта от запад на изток бавно се движеше танкер, до Суецкия канал го чакаха още два дни път. Дали Амилия не бе избягала с частна яхта? Той се сети, че Гутман — богатият американски евреин, онзи с многото влиятелни приятели, за когото се говореше, че бил свързан с Мосад — имаше яхта, която държеше на котва в Хамамет. Жан-Марк бе забелязал Гутман да се заглежда в Амилия — този човек можеше да си позволи всичко в този живот, а искаше да го лиши и от малкото, което той имаше. Нима му я бе отнел? Домал нямаше никакви основания да ревнува, освен ирационалния страх на рогоносеца от унижение. С притъпени от недоспиване сетива, той приседна на пластмасовия стол на балкона; от съседния двор до ноздрите му долетя аромат на прясно изпечен хляб. На два метра от себе си, върху перваза на прозореца, забеляза полупълнен пакет цигари и с решително движение запали една, като се закашля с първото вдишване на дима.

Откъм спалнята се чува стъпки. Децата бяха млъкнали. На балконската врата се появи Селин.

— А, ти си бил буден.

Тонът ѝ го вбеси още повече. Той долавяше, че жена му обвинява него за случилото се. Но тя не знаеше истината. Ако се досетеше, може би щеше дори да започне да го успокоява; все пак собственият ѝ баща бе преспал с десетки жени по време на брака си. Жан-Марк се питаше защо Селин чисто и просто не бе уволнила Амилия. Това поне би му спестило сегашната болка. Сякаш съпругата му бе решила нарочно да го измъчи докрай, държейки тази жена в къщата им.

— Да, буден съм — отвърна той, макар че Селин отдавна я нямаше наблизно. Заключение се беше в банята за редовния си студен душ и сега сигурно търкаше усърдно деформираното си от ражданията тяло, което така го отблъскваше. Той смачка цигарата, върна се в спалнята, намери халата си, захвърлен на пода, и слезе в кухнята.

Фатима, едната от двете камериерки, зачислени към домакинството на семейство Домал от работодателите му във Франция, си слагаше престилка. Без да й обръща внимание, Жан-Марк отиде до машината на барплота и си направи кафе с мляко. Тибо и Лола се кикотеха на нещо си в съседната стая, но той нямаше желание да ги вижда. Вместо това седна в кабинета си, на затворена врата, отпивайки от кафето. Всяка стая, всяка миризма, всеки най-малък детайл от тази вила му напомняха за Амилия. Тук, в кабинета му, за пръв път се бяха целунали. В основата на онези олеандри на задната ливада, които се виждаха през прозореца, за пръв път се бяха любили късно една нощ, докато нищо неподозиращата Селин спеше в къщата. По-късно Жан-Марк бе поемал невероятни рискове, измъквайки се от семейното легло в три сутринта, за да бъде с Амилия, да я държи в прегръдките си, да я поглъща, да докосва и опипва тялото ѝ, което го беше омагьосало до такава степен, че сега, при спомена за него, едва не се изсмя. Каза си, че е един романтичен, изпълнен със самосъжаление глупак. Толкова пъти през последните дни бе стигал на косъм от пълно самопризнание, толкова пъти се бе канил да разкаже на Селин подробности от цялата им афера: за хотелските стаи в Тунис, където бе водил Амилия; за петте дни през април, които бяха прекарвали заедно в Сфакс, докато жена му беше в Бон, Франция, с децата. Жан-Марк знаеше, винаги бе знаел, че да изневерява на Селин му носи удоволствие — това беше неговото отмъщение за тегавото еднообразие на брака му. Лъжите му бяха помогнали да запази разсъдък си. Амилия разбираше това. Може би общата им склонност към измама беше в основата на тяхната връзка. Той не спираше да се изумява на способността ѝ да облича в благовидна форма всичките им забегки, да прикрива следите им по такъв начин, че Селин нито веднъж не се бе досетила какво всъщност става. Закачливите ѝ отговори на закуска — „Благодаря, спях наистина много добре“ — бяха съчетани със заучено безразличие към Жан-Марк всеки път, когато двамата любовници се озовяха в компанията на Селин. Амилия

бе тази, която предложи Жан-Марк да заплаща хотелските им стаи в брой, за да не се отразят съмнителни трансакции в разпечатките му от банката. Амилия бе престанала да ползва парфюм, за да не се пренася уханието на „Ермес“ в брачното му легло. Жан-Марк нито за миг не се съмняваше, че тя бе извлякла максимална наслада от тези извънбрачни игрички.

Телефонът извънтя. Рядко се случваше някой да ги търси преди осем сутринта; Жан-Марк беше сигурен, че Амилия се опитва да влезе във връзка с него. Той вдигна слушалката и почти проплака:

— *Oui?*

Чу женски глас с американски акцент:

— Джон Марк?

Беше жената на Гутман. Наследница на стара англосаксонска фамилия, с баща сенатор и семейно състояние, водещо началото си още от кораба „Мейфлауър“.

— Джоун?

— Същата. В лош момент ли се обаждам?

Домал нямаше време дори да я упрекне мислено за наглостта ѝ да допуска, че всички разговори помежду им трябва бездруго да се провеждат на английски език. Нито Джоун, нито мъжът ѝ бяха направили опит да научат дори най-елементарен френски, поназнайваха само малко арабски.

— Не. Моментът не е лош. Тъкмо тръгнах за работа. — Той си каза, че Джоун сигурно иска да прекара деня на плаж с децата им. — Искаш ли да говориш със Селин?

Пауза. Когато Джоун заговори отново, гласът ѝ звучеше някак делово, едва ли не тържествено.

— Всъщност, Джон Марк, исках да говоря с теб.

— *С мен?!*

— Става въпрос за Амилия.

Ето че Джоун знаеше. Беше научила за аферата им. Дали щеше да го издаде?

— Какво Амилия? — Тонът му бе станал враждебен.

— Помоли ме да ти предам нещо.

— Ти си я *виждала*?

Сякаш бе чул, че негов роднина, смятан за починал, изведнъж се е оказал жив и здрав. В този момент Жан-Марк не се съмняваше, че

Амилия ще се върне при него.

— Видяхме се — каза Джоун. — Тя се безпокои за теб.

При този намек за привързаност Жан-Марк би подскочил и замахал с опашка като куче, ако не се налагаше да разиграва една лъжа по телефона.

— Ами да, Селин и децата са много притеснени. До един момент Амилия е тук с тях и в следващия миг я няма...

— Не, не за Селин. Нито за децата. Безпокои се за теб.

Той усети как надеждата го напуска, като полъх на вятъра, затръшнал врата.

— За мен! Не разбирам.

Нова, внимателно дозирана пауза. Джоун и Амилия бяха близки приятелки. Докато Гутман я бе запленил с чара и парите си, тя бе гледала на Джоун като на любещата по-голяма сестра, образец на изискана елегантност, към който един ден Амилия би могла да се стреми.

— Мисля, че ме разбираш, Джон Марк.

Играта приключи. Аферата му беше разкрита. Всички вече знаеха, че Жан-Марк Домал е безнадеждно и абсурдно влюбен в една двайсетгодишна гувернантка. Щеше да се превърне в посмешище за имигрантската общност.

— Исках да те хвана, преди да си тръгнал на работа. Да те уверя, че никой не знае за това. Не съм разговаряла с Дейвид, нито имам намерение да казвам каквото и да било на Селин.

— Благодаря ти — отвърна тихо той.

— Амилия е напуснала Тунис. Всъщност замина снощи. Смята да попътува известно време. Помоли ме да ти кажа колко съжالياва за случилото се. Никога не е имала намерение да ти причини болка или да изостави семейството ти, както стана. Тя те обича много. Просто... ѝ е дошло в повече, разбираш ли? Сърцето ѝ е объркано. Разбираш ли какво ти казвам, Джон Марк?

— Да, разбирам те напълно.

— И така, можеш да кажеш на Селин, че току-що си говорил с Амилия. Позвънила е от летището. А на децата кажи, че няма да се върне.

— Ще го направя.

— Мисля, че така е най-добре, а ти? Може би и за теб е най-добре да я забравиш.

ДНЕС

Филип и Жанин Мало, живеещи на Рю Пелпор 79, Париж, бяха планирали своята мечтана ваканция в Египет повече от година. Филип, отскоро пенсиониран, бе заделил бюджет от три хиляди евро, открил бе авиолиния, която да ги закара (макар и в шест сутринта) до Кайро за сума, по-малка от цената на таксито до летище „Шарл дьо Гол“ и обратно; проучил бе в интернет най-добрите хотели в Кайро и Луксор и дори бе уредил пенсионерско намаление в един луксозен курорт в Шарм ел Шейх, където да си починат през последните пет дни от пътуването си.

Семейство Мало бяха пристигнали в Кайро през един влажен летен следобед и още щом вратата на хотелската им стая се затвори зад гърба им, се озоваха в леглото. След като се любиха, Жанин се зае да разопакова багажа, докато Филип се зачете в „Ехнатон ренегатът“ на Нагиб Махфуз — роман, който не му допадаше особено. След кратка разходка из квартала те вечеряха в един от трите ресторанта на хотела и още преди полунощ вече спяха дълбоко, несмушавани от приглушения шум на градския трафик.

Последваха три изпълнени с наслада, макар и изнурителни дни. Въпреки лекото си стомашно разстройство Жанин издържа стоически петчасовата обиколка на Египетския музей, като накрая обяви, че е „зашеметена и респектирана“ от съкровищата на Тутанкамон. През втория ден от пътуването си семейство Мало бяха тръгнали с такси веднага след закуска и ахнаха от изненада — като повечето туристи, — когато пирамидите се извисиха право насреща им, буквално на няколко метра от последния невзрачен квартал в покрайнините на града. Преследвани по петите от продавачи на билети и съмнителни екскурзоводи, те извървяха целия туристически маршрут в комплекса за около два часа, като пътьом помолиха един германски турист с бръсната глава да ги снима пред Хеопсовата пирамида и Сфинкса. Жанин много държеше да разгледа вътрешността на пирамидата, но влезе сама, понеже Филип страдаше от клаустрофобия, пък и един колега го бе предупредил, че освен тясно, вътре е душно като в сауна.

Изпаднала в див възторг, че най-после се е сбъднала една от детските ѝ мечти, тя плати на един египетски камилар еквивалента на петнайсет евро, за да поюздат камилата му. През цялото време животното роптаеше и миришеше силно на нафта. После, на следващия ден, докато преглеждаше снимките в дигиталната си камера, Жанин изтри неволно кадъра, на който мъжът ѝ беше триумфално възкачен върху камилата.

Повлияни от прочетеното в едно френско списание, семейство Мало взеха среднощния влак за Луксор и наеха стая в „Зимния дворец“, макар и не в оригиналната сграда на знаменития колониален хотел, а в „Павилиона“ — четиризвездното крило, пристроено покъсно. Някаква предприемчива туристическа фирма предлагаше разходки с магарета до Долината на царете, които тръгнаха от Луксор в пет сутринта. Разбира се, Жанин и Филип веднага се записаха и видяха великолепия изгрев на слънцето над Храма на Хатшепсут малко след шест. Остатъка от деня — най-приятния до момента от цялото им пътешествие — прекараха в посещения на храмовете в Дендара и Абидос. През последния им следобед в Луксор семейство Мало взеха такси до храма в Карнак и останаха до вечерта, за да гледат знаменитото шоу „Звук и светлина“. Десет минути след началото му Филип вече спеше дълбоко.

До вторник вече бяха пристигнали в Шарм ел Шейх на Синайския полуостров. Хотелът им беше с три плувни басейна, фризьорски салон, два коктейлбара, девет тенис корта и достатъчно охрана, за да отблъсне цяла армия ислямски фанатици. Още първата вечер Жанин и Филип решиха да се поразходят по плажа. Макар всички стаи в хотела им да бяха заети, когато двамата се спуснаха от бетонната променада долу, към все още топлия пясък, на лунната светлина по плажа не се виждаше жива душа.

Впоследствие се наложи заключението, че са били нападнати от поне трима мъже, въоръжени с ножове и метални пръти. Огърлицата на Жанин била откъсната, по пясъка имало разпилени перли, а венчалната ѝ халка била свалена от пръста. Филип бил завързан с въже за шията и повдигнат нагоре, когато друг нападател му прерязал гръкляна и му нанесъл множество прободни рани в корема и краката. Кръвта му изтекла за минути. В устата на Жанин било натъпкано парче чаршаф, за да заглуши писъците ѝ; нейното гърло също било

прерязано, по ръцете ѝ имало синини, по корема и бедрата — следи от множество удари с метален прът.

Млада двойка канадци, прекарващи медения си месец в съседния хотел, бяха забелязали боричкането на плажа и бяха чули приглушените писъци на мадам Мало, но в тъмното не се виждало ясно, а и луната се била скрила зад облак. Когато стигнали на местопрестъплението, убийците на двамата възрастни французи вече били изчезнали в мрака, оставяйки зад себе си сцена на кръвопролитие, която египетските власти побързаха да определят като изолиран инцидент, дело на външни лица, който било „практически невероятно да се повтори някога“.

3

Да отвлечеш някого от улицата е толкова лесно, колкото да си запалиш цигара, му бяха казали те и докато чакаше сега в буса, Аким Ерахиди знаеше, че има качествата да свърши тази работа.

Беше понеделник вечер в края на юли. Обектът си имаше прякор — Холст — и всяко негово движение се следеше от две седмици насам. Телефони, имейли, спалнята му, колата — всичко беше под денонощно наблюдение. Аким беше длъжен да признае, че хората, отговорни за проследяването, бяха педантични и решителни. Помислили бяха за всеки детайл. Този път си имаше работа с професионалисти и това си личеше.

До него, на шофьорската седалка, Слиман Наса потрепваше с пръсти в такт с песента на Бионсе по радиото и описваше вдъхновено какво би направил с певицата, ако му паднеше сгоден случай.

— Ама какво дупе, братче! Ех, да ми го подаде за пет минути... — Той описа с длани две едри полукълба във въздуха, като постепенно ги свали надолу, към пулсиращата издуптина в панталона си. Аким се засмя.

— Разкарай тая свинщина — каза шефът, който беше приклепнал до страничната врата на буса, готов за скок. Слиман послушно загаси радиото. — Холст идва насам. Трийсет секунди.

Всичко се развиваше по план. Затъмнената улица беше удобен пряк път, жителите и гостите на Париж бяха вече в леглата. Аким забеляза обекта на отсрещния тротоар, готвеше се да пресече при пощенската кутия.

— Десет секунди — с овладян глас обяви шефът. — И запомнете, никакви наранявания.

Номерът, както знаеше Аким, беше да се действа максимално бързо с минимален шум. По филмите беше точно обратното: напомним с адреналин командоси разбиваха врати и събаряха стени, мятаха зашеметяващи гранати, размахваха къси черни автоматични оръжия. Не и ние, бе му казал шефът. Ние действаме тихо и финтово.

Отваряме вратата, издебваме Холст изотзад, гледаме никой да не забележи.

— Пет секунди.

Аким чу гласа на жената по радиото: „Чисто“; наоколо нямаше случайни минувачи с пряка видимост към буса.

— Хайде, действаме.

Цялата операция протече при перфектен синхрон. Докато Холст минаваше безгрижно покрай прозореца на Аким, три неща се случиха едновременно: Слиман запали двигателя, Аким слезе от буса на тротоара, а шефът отвори плъзгащата се странична врата. Ако обектът подозираше какво му се готви, с нищо не го показа. Аким обви лявата си ръка около шията на Холст, притискайки с длан отворената му за вик уста, после с дясната си ръка го хвана през кръста и го повдигна от земята, като го завъртя към отворената врата на буса. Шефът свърши останалото: хвана Холст за краката и го дръпна навътре. Аким се метна след него и затвори с трясък вратата, точно както бе репетирал десетки пъти. Двамата притиснаха пленника си към пода на колата. Аким чу гласа на шефа: „Карай“ — равен и спокоен, като на пътник, който дава нареждане на шофьора на такси; Слиман завъртя волана и бусът се отлепи от бордюра.

Всичко приключи за не повече от двацет секунди.

Томас Кел се събуди в чуждо легло, в чужд дом, в град, който иначе познаваше отлично. Беше единайсет сутринта през август — осмия месец след принудителното му пенсиониране от МИБ, разузнавателните служби на Великобритания. Беше на четирийсет и две, имаше съпруга на четирийсет и три, с която бяха разделени, и страдаше от махмурлук, който по размери и интензивност можеше да се сравнява с репродукцията на Джаксън Полък, окачена на стената във временната му спалня.

Къде, по дяволите, се намираше? В главата му се въртяха смътни спомени за нечий четирийсети рожден ден в Кензингтън, претъпкано такси до някакъв бар на Дийн Стрийт, после друг нощен бар в пуцинаците на Хакни и след това всичко му се губеше.

Кел отметна завивката и забеляза, че бе спал с дрехите, поне от кръста нагоре. В единия ъгъл на стаята имаше струпани играчки и списания. Той се изправи на крака, потърси и не намери чаша вода наоколо, после вдигна завесите на прозореца. Устата му беше пресъхнала, усещаше главата си като в менгеме, докато очите му се нагаждаха към светлината навън.

Беше сивкава влажна сутрин, въздухът отвън не помръдваше. Стаята се намираше на първия етаж на къща близнак на тиха уличка в непознат жилищен квартал. В алеята за коли беше паркирано розово детско велосипедче, привързано с верига за оградката. На улицата учебен автомобил беше угаснал по средата на маневра за паралелно паркиране. Кел спусна завесите и се заслуша за признаци на живот в къщата. Бавно, като части от полузабравен виц, в съзнанието му започнаха да се сглобяват подробности от предишната вечер. Подносчета с малки чашки: абсент, текила. Танци в някакво подземие с нисък таван. Кел се беше запознал с група чешки студенти и бяха разговаряли за „Лудите“ и Дон Дрейпър. Беше почти сигурен, че в един момент се беше качил в едно такси с някакъв грамаден шишко на име Золтан или нещо такова. Подобни алкохолни умопомрачения бяха характерен елемент от младостта му, но оттогава беше минало много

време, през което той нито веднъж не се бе събуждал, без да помни какво е правил предишната вечер. За двайсет години в тайните служби бе свикнал да си знае мярката на пиене.

Кел се оглеждаше за панталона си, когато телефонът в джоба му иззвъня. Номерът беше блокиран.

— Том?

Отначало през гъстата мъгла в черепа си Кел не разпозна гласа. После изведнъж му просветна.

— Джими? Боже!

Джими Маркан беше бивш колега, понастоящем един от върховните жреци на МИБ. Негова беше последната ръка, която Кел бе стиснал на излизане от сградата на Воксхол Крос в онази мразовита декемврийска утрин преди осем месеца.

— Имаме проблем.

— Не губиш време в предисловия, а? — рече Кел. — Изобщо ли не те интересува новият ми живот в частния сектор?

— Положението е сериозно, Том. Извървах близо километър до тая телефонна кабина в Ламбет, за да съм сигурен, че няма да засекат разговора. Нужна ми е помощта ти.

— Лична или професионална? — Кел откри панталона си, затрупан с някакво одеяло върху облегалката на един стол.

— Загубихме шефа.

Той замръзна на място. Повдигна ръка и се подпря на стената. Изведнъж изтрезня, главата му се проясни, мозъкът му стана свеж като на малко дете.

— *Какво?!*

— Изчезнала е. Преди пет дни. Никой не е в състояние да предложи разумна идея къде би могла да се намира и какво се е случило с нея.

— Шефът е *жена?! —* Антифеминистката фракция в МИБ отдавна изпитваше алергия към самата идея за шеф на Службата от женски пол. Не беше за вярване, че в изцяло доминираната от мъже среда на Воксхол Крос не само бе проникнала жена, ами се бе издигнала и до най-високия пост в британското разузнаване. — И кога стана това?

— Има още много неща, които не знаеш — отвърна Маркан. — Доста промени настъпиха. Не мога да ти кажа повече, ако ще си

говорим така.

„Ами защо тогава изобщо разговаряме? — запита се той. — Нима онези искат да се върна при тях? Нима Кабул и Ясин са вече сметени под килима?“

— Няма да работя за Джордж Тръскот — заяви той, спестявайки на Маркан усилието да зададе въпроса. — И няма да се върна при вас, докато Хейнс е на кормилото.

— Дори само за случая? — попита Маркан.

— За нищо на света.

Кое то си беше едва ли не истина. И тогава Кел се чу как казва:

— Нищонеправенето започна да ми харесва. — Кое то пък си беше чиста лъжа. По линията се чу смътен шум, може би от попарените надежди на Маркан.

— Том, важно е. Трябва да сглобим екип, нужен ни е човек, когото да реактивираме, някой, който да познава работата. Ти си единственият, на когото ние имаме доверие.

Кои сте тези „ние“? Върховните жреци? Същите, които го бяха оставили на произвола в Кабул? Същите, които го бяха пожертвали, без да им мигне окото, още докато анкетната комисия се събираше на ливадата пред МИБ?

— Доверие, а? — подхвърли Кел, докато обуваше обувката си.

— Доверие — отвърна Маркан. В устата му думата прозвуча почти искрено.

Кел отиде до прозореца и погледна навън, към розовото велосипедче, към учебната кола, чийто шофьор превключваше скоростите с мъчително стържене. Какво ли още имаше да се случи до края на този ден? Аспирин и телевизия. Блъди мерита за изтрезняване в кръчмата „Грейхаунд Ин“. От осем месеца насам прекарваше времето си във въртене на палци — това бе истината за „новия му живот в частния сектор“. Осем месеца, прекарани в гледане на черно-бели филми по Класик ТВ и пропиване на обезщетението му за предсрочно прекратяване на трудовия договор. Осем месеца, през които се бе опитвал да спаси един неспасяем брак.

— Сигурно има и друг, който би могъл да се справи — каза той, като тайно се надяваше, че такъв няма. Вече се молеше да го вземат обратно в играта.

— Новият шеф не е кой да е — отвърна Маркан. — Става дума за Амилия Левин. Трябваше да поеме поста след шест седмици.

Той току-що бе изиграл коза си. Кел се отпусна на леглото и бавно се наведе напред. Споменаването на Амилия променяше всичко.

— Затова се обаждам на теб, Том. Ти трябва да я откриеш. Ти беше единственият човек в Службата, който познаваше тази жена, знаеше какво я движи. — Маркан реши да му пусне захаринче в чашата, в случай че Кел още се двоумеше. — През цялото време си чакал този миг, нали? Да получиш втори шанс? Свърши тази работа и случаят „Ясин“ ще бъде приключен веднъж завинаги. Офертата идва от най-високо място. Откриеш ли я, вземаме те обратно при нас.

Кел се беше прибрал в ергенската си гарсониера с разнебитен фиат пунто, шофиран от нелегален таксиджия суданец, който до кутията си с цигари на таблото държеше омазано от пръсти издание на Корана. Докато колата потегляше от къщата — която наистина се бе оказала собственост на общителния, вманиачен на тема фитнес поляк на име Золтан, с когото Кел си бе разделил таксито от Хакни, — той разпозна занемарените улички около Финсбъри Парк, където преди доста време неговата служба бе провела съвместна операция с МИ5. Опитва се да си припомни подробностите: някакъв член на ИРА, някакъв заговор за взривяване на универсален магазин; впоследствие Кел бе чул, че осъденият бил помилван по силата на Споразумението от Разпети петък. По онова време пряк началник му беше Амилия Левин.

А сега изчезването ѝ беше без съмнение най-сериозната криза пред МИ6 след фиаското с иракските оръжия за масово поразяване. Висши разузнавачи не изчезват просто така. Не стават жертва на отвличания или убийства, не вършат измяна. Още по-малко си позволяват безпричинно и необявено отсъствие шест седмици преди да поемат поста шеф на разузнаването. Ако вестта за изчезването ѝ изтечеше в медиите — какви медии, господи, ако дори само се разчуеше между стените на Воксхол Крос, — ударът по репутацията им щеше да бъде унищожителен.

Кел си бе взел душ в гарсониерата, доял бе остатъците от някакъв ливански буламач в хладилника и бе туширал махмурлука си с два кодеина и половин литър топла кока-кола. Час по-късно стоеше под един бряст на двеста метра от езерото в Хайд Парк, а Джими Маркан крачеше към него с изражение на човек, чиято пенсия е под въпрос. Маркан идваше направо от Воксхол Крос, с костюм и вратовръзка, но без обичайното куфарче, което носеше със себе си при официални задачи. Беше слаб и строен, поддържаше форма с колоездене в почивните дни, имаше целогодишен загар и гъста лъскава коса, заради която си бе изкарал прякора „Мелвин“ по коридорите на МИ6. За

пореден път Кел си напомни, че има пълно право да откаже всяка оферта, която би получил от него. Но, разбира се, това нямаше да се случи. Ако Амилия беше изчезнала, той бе този, който трябваше да я открие.

Двамата се здрависаха набързо и тръгнаха на северозапад, към Кензингтън Палъс.

— Е, как е животът в частния сектор? — попита Маркан. Хуморът не му се удаваше много-много, особено когато беше под напрежение. — Намираш ли си работа? Държиш ли се прилично?

Кел се запита защо изобщо си дава труда.

— Нещо такова — отвърна той.

— Сигурно четеш всички онези романи от деветнайсети век, които си бе обещал? — Това прозвуча, сякаш Маркан бе наизустил репликите си по сценарий. — Гледаш си градинката? Или пишеш мемоари?

— Мемоарите ми са готови — каза Кел. — Ти лично изглеждаш много зле в тях.

— Едва ли по-зле, отколкото заслужавам.

Маркан замълча, сякаш се чудеше какво още да каже. Кел си даваше сметка, че тази привидна шеговитост е само маска, зад която се криеше дълбока паника от изчезването на Амилия. Той реши да му спести мъките.

— Как, по дяволите, стана това, Джими?

Маркан се опита да заобиколи въпроса.

— Наскоро след твоето напускане получихме инструкции от Даунинг Стрийт — каза той. — Искали арабист, при това жена. Премиерът бил силно впечатлен от Амилия на съвещанието на Съвместния комитет на разузнавателните агенции. Ако разбере, че сме я загубили, свършено е с нас.

— Нямах това предвид.

— Знам, че нямаше това предвид — каза троснато Маркан, като извърна поглед встрани, сякаш се срамуваше, че кризата бе настъпила по негово време. — Преди две седмици Амилия се срещна с Хейнс. Традиционната среща на четири очи, при която старият шеф предава щафетата на новия. Разменят си тайни, разправят си небивалици, всички онези неща, дето ние с теб, като добросъвестни граждани, нямаме право да знаем.

— Например?

— Знам ли? Ти ми кажи!

— Е? За какво са си говорили? За истинския убиец на Кенеди, за петия самолет на 11 септември, за какво? Дай ми факти, Джими! Какво ѝ е казал? Стига сме си губили времето.

— Добре де, добре. — Маркан имаше вид на човек, нагазил в дълбоки води, без да може да плува. — В неделя сутрин тя обявява, че трябва да замине за Париж на погребение. Взема си два дни отпуск. След което, в сряда, получаваме имейл. Била се разстроила след погребението и решила да си почине известно време. В Южна Франция. Без предупреждение, просто решава да си вземе целия полагаем отпуск, преди да я засмуче работата на върха. Записала се била в курс по живопис в Ница, „цял живот си мечтаела да се пробва“. — На Кел му се стори, че от Маркан се носи лек дъх на алкохол. Или може би миризмата идваше от него? — Връщала се след две седмици, а в случай на неотложна нужда можело да я търсим на еди-кой си номер в еди-кой си хотел.

— И после?

Маркан затискаше косата си с ръка срещу поривистия лондонски вятър. Внезапно той се спря. Синя найлонова торбичка се въргалаше по ливадата, подкарвана от вятъра, докато накрая се закачи в клоните на едно дърво. Маркан понижи глас, сякаш се срамуваше от онова, което се готвеше да каже.

— Джордж изпрати хора подире ѝ. Неофициално. Никой не знае за това.

— От къде на къде му е хрумнало такова нещо?

— Сторило му се подозрително, че излязла в почивка толкова скоро след поверителния разговор с Хейнс.

Кел знаеше, че като помощник-директор на МИБ Джордж Тръскот се беше смятал за естествения наследник на Саймън Хейнс на шефското място. Според повечето наблюдатели назначението му от министър-председателя било въпрос на формалност. Тръскот си бе ушил официален костюм, поръчал бе мебели за новия си кабинет и бе отпечатал покани за церемонията по встъпването си в длъжност. Но изведнъж тази Амилия Левин му бе измъкнала поста под носа. Жена. Второ качество човек в представите на ветераните от МИБ. Негодуванието срещу нея сигурно му бе вгорчило живота.

— Че какво толкова необичайно има да си вземеш отпуск по това време на годината?

Още докато задаваше въпроса си, Кел си каза, че знае отговора. В историята с Амилия нямаше логика. Не беше в стила ѝ да се запише в курс по живопис, на жена като нея не ѝ трябваше хоби. През всичките години, откакто я познаваше, Амилия бе използвала годишните си отпуска единствено за почивка. Спа курорти, санаториуми за алкохолици, петзвездни хотели с блок-маси и армии от масажисти. Никога не бе намеквала за какъвто и да било интерес към живописиста. Докато Маркан обмисляше отговора си, Кел нагази в неокосената трева, дръпна найлоновия плик от клона на дървото и го натъпка в джоба на джинсите си.

— Ти си образцов гражданин, Том. Образцов гражданин. — Маркан погледна върховете на обувките си и въздъхна дълбоко, сякаш беше уморен да намира оправдания за човешкото несъвършенство. — Разбира се, че няма нищо необичайно човек да си вземе отпуск по това време на годината. Но обикновено това се прави с предизвестие. И то няколко месеца предварително. Докато в случая прилича на внезапно взето решение, реакция на нещо, което Хейнс ѝ е казал.

— А какво мисли Хейнс по въпроса?

— Съгласен е с Тръскот. Затова помолиха едни приятели в Ница да я наглеждат.

Кел отново се въздържа от коментар. Към края на кариерата си самият той бе станал жертва на параноичните, граничещи с умопомрачение интриги на Джордж Тръскот, но въпреки това сега му беше трудно да повярва, че двамата най-висши ръководители на Службата са разпоредили следене на един от своите.

— Кои са приятелите в Ница? Френски офицери за връзка?

— Господи, нищо подобно! Никакви жабари! Наши агенти, реактивирани. Бил Найт и жена му Барбара. От пенсионирането си през 98-а живеят в Ментон. Записахме ги в курса по живопис, видели се с Амилия в сряда следобед, побъбрили си приятно. След това тя три последователни дни пропуснала занятията и Бил ни докладва, че била безследно изчезнала.

— Какво необичайно има в това?

Маркан се намръщи.

— Не те разбирам.

— Ами толкова ли е невъзможно Амилия да си е взела един-два свободни дни? Може да е болна.

— Там е работата. Не се е обадила, за да съобщи, че е болна. Барбара позвънила в хотела, от Амилия нямало и следа. Ние се свързахме със съпруга й...

— Джайлс — каза Кел.

— Да, Джайлс. Не се били чували, откакто отпътувала от Уилтшър. Мобилният й телефон бил изключен, не отговаряла на имейлите му, нямало никакво движение по кредитните й карти. Пълен мрак.

— Ами полицията?

Маркан повдигна приличните си на гъсеници вежди.

— Не са я изстъргвали от асфалта, нито са я вадели от морето, ако това имаш предвид. — Той забеляза реакцията на Кел и счете за нужно да се извини. — Прощавай, изразих се лошо. Не желяех да прозвучи, сякаш си правя майтап. Цялата история е пълна загадка, дявол да го вземе!

Кел прехвърляше наум цял поменик от възможни обяснения за случилото се — колкото произволен, толкова и безкраен: руска или иранска намеса в личните дела на Амилия; тайна уговорка с янките във връзка с Либия и Арабската пролет; внезапна криза на доверието след срещата й с Хейнс. Докато кариерата на Кел в МИБ отиваше към края си, Амилия беше затънала до уши във франкофонска Западна Африка, с което би могла да е предизвикала интереса на французи или китайци. Ислямският фундаментализъм също си оставаше постоянен източник на загриженост.

— А потърсихте ли я под някой от известните й псевдоними? — Кел усети как устата му отново пресъхва, може би от махмурлука или от недоспиване; предишната нощ бе спал около три часа. — Дали не е замесена в операция, за която Туидълдъм и Туидълди не знаят нищо?

За себе си Маркан признаваше, че и това не е изключено, но се питаше каква ли тайна мисия би накарала Амилия Левин да изчезне, без да поиска поне техническа помощ от Главното свързочно управление — службата, обезпечаваща комуникациите и логистичната поддръжка на британското разузнаване.

— Виж — каза той. — Единствените, които знаят за случая, са Хейнс, Тръскот и семейство Найд. Бюрото в Париж не подозира нищо

и така ще бъде до края. Ако изтече информация, цялата Служба ще стане за посмешище. Един господ знае какво може да се случи. Амилия има насрочена среща с министър-председателя след две седмици. Ако бъде отменена, на Уайтхол ще се разрази жестока буря. Ако във Вашингтон чуят, че най-високопоставеният ни шпионин е изчезнал, ще изперкат. Хейнс иска Амилия да бъде открита до ден-два, и то тихомълком, сякаш нищо не е станало. По план тя трябваше да се върне идната седмица. — Маркан погледна бързо вдясно, сякаш бе дочул шум. — Виж, може и да се появи отнякъде. Може да е срещнала някой френски женкар в Париж, някой Роже или Жан-Пиер с голяма пишка и вила в Екс ан Прованс. Нали знаеш колко си пада Амилия по мъжете. Мадона би могла да научи това-онова от нея.

Кел се изненада от откровеността, с която Маркан коментираше репутацията на Амилия. Безразборните сексуални връзки, както и алкохолът си бяха част от ежедневието на Службата, но преди винаги бяха смятани за мъжко занимание, предмет на шеги между колеги далеч от очите на външния свят. За всичките години, през които я бе познавал, Амилия едва ли бе имала и трима любовници, а й беше излязло име, сякаш бе преспала с половината публична администрация.

— Защо в Париж?

Маркан вдигна глава.

— Отбила се е там на път за Ница.

— Въпросът ми си остава: защо тъкмо в Париж?

— Била е на погребение във вторник.

— Погребение ли? Чие?

— Нямам никаква представа. — Като изпечен карьерист, Маркан нямаше нищо против да признае, че има и празноти в познанията си. — Всичко се разви много бързо, Том. Не успяхме да научим името на покойника. Джайлс смята, че е била в крематориума на Четиринайсети арондисман. Това е Монпарнас. Някакъв стар приятел от студентските години.

— Джайлс не я е придружил?

— Тя му дала да разбере, че е нежелан.

— И Джайлс я е послушал, а?

Кел познаваше твърде добре особеностите на брака им; беше ги изучавал внимателно, като нагледен урок. Маркан имаше вид, сякаш

ще се изсмее, но си замълча.

— Именно. Синдромът на Денис Тачър. Съпругът трябва да присъства, без да си отваря устата.

— Струва ми се, че трябва да разберете кой е бил приятелят. — Кел казваше очевидното, но на Маркан сякаш му се бяха изчерпали силите.

— Да разбирам ли, че ще помагаш?

Кел вдигна глава нагоре. Клоните на дървото закриваха графитеночерното небе. Всеки момент щеше да завали. Замисли се за Афганистан, за книгата, която имаше да пише, за скучните августовски вечери, които го очакваха в ергенската му гарсонiera. Сети се за жена си, после мислите му отново се върнаха на Амилия. Беше убеден, че е жива, както и че Маркан крие нещо от него. Колко ли още реактивирани агенти бе изпратил да я следят?

— Колко дава нейно величество?

— Колко ти трябва? — Джими Маркан нямаше намерение да се пазари, парите не бяха негови. Не че Кел се интересуваеше чак толкова от заплащането, по-скоро обратното, но не желаше да изглежда немарлив, като не попита. Той подхвърли първото число, което му дойде на ума:

— Хиляда на ден. Плюс разноски. Ще ми трябва лаптоп, криптиран, и мобилен телефон, също криптиран, както и псевдоним: Стивън Юнияке. И прилична кола, която да ме чака на летището в Ница. Ако се окаже пежо с две врати и касетофон от 90-те години, веднага си тръгвам.

— Ясно.

— И всички глоби за превишена скорост да са за сметка на Джордж Тръскот. Всички до една.

— Дадено.

Кел хвана самолета в осем от „Хийтроу“. Миг преди да изключи телефона си, на екранчето се появи текстово съобщение:

Не забравяй, утре 2 следобед във Финчли. Ще те чакам на спирката.

Финчли. Агонията на семейния му живот. Един час в компанията на брачен консултант с гробовно изражение на лицето, който да им сервира баналности като бисквити на поднос. Докато закопчаваше колана си на мястото до пътеката, на Кел му хрумна, че това беше едва второто му пътуване извън Лондон за осемте месеца, откакто бе напуснал МИБ. В средата на март Клеър му бе предложила да изкарат един „романтичен уикенд“ в Брайтън — да проверят, както тя се бе изразила, дали не биха могли да бъдат нещо повече от „кораби, разминали се в мрака“, — но в хотела имаше сватба, която продължи почти до сутринта, и на другия ден, кисели и недоспали, те се нахвърлиха един на друг с познатите упреци и натяквания, които прераснаха в поредния семеен скандал.

На средната седалка до него седеше млада майка, а детето ѝ — едва проходило — беше закопчано до прозореца. Майката се бе приготвила за предстоящото изпитание с найлонова торба, пълна с цветни списания, стикери, детски бисквити и бутилка с вода. От време на време, когато момченцето започваше да се върти на седалката си или да надава силни крясъци, майката се обръщаше към Кел с извинителна усмивка. Кел се опита да я успокои, че изобщо не му пречи — полетът до Ница беше едва час и половина, а и той обичаше деца.

— Имате ли си ваши? — попита тя, нарушавайки правилото, че такива въпроси не се задават.

— Не — отвърна той, като се наведе да вдигне от пода една паднала пластмасова фигурка. — За съжаление.

През целия полет майката се занимаваше с детето си и Кел успя да прегледа бележките, които си бе извадил от класифицираното досие на Амилия, без да се притеснява от любопитни очи: мъжът през пътеката беше изцяло погълнат от лаптопа си, а жената по диагонал зад него спеше, подпряла шия на надуваема възглавница. Той вече знаеше почти всичко за Амилия — двамата си бяха разменяли лични тайни през десетте години на необичайното им приятелство. Пътят ѝ в тайнствения свят на шпионажа бе започнал на млада възраст. Докато работела като гувернантка в Тунис към края на 70-те, била забелязана от Джоун Гутман, служителка на ЦРУ под дълбоко прикритие. Гутман привлякла към нея вниманието на МИБ, които я държали под око през цялото време на следването ѝ в Оксфорд и направили първия опит за вербовка, след като тя завършила с най-висок успех във випуска курсовете по френски и арабски през 1983 г. След едногодишна подготовка в Близкоизточния център по арабистика в Ливан — едно „училище за шпиони“ — тя била изпратена в Египет през 85-а и оттам в Ирак през 89-а. При завръщането си в Лондон през пролетта на 1993 г. Амилия Уелдън се запознала и набързо се сгодила за Джайлс Левин — петдесет и две годишен брокер на ценни книжа с трийсет милиона в банковата сметка и характер, описан от един от бившите колеги на Кел като „агресивно скучен“. В досието ѝ се казваше не без известна доза пасивен антисемитизъм от вида, който Кел смяташе, че отдавна е отмрял в МИБ, че докато отношението на самия Левин към Израел можело да се смята за „двойствено“, нагласите на съпругата му „в тази област“ трябвало „все пак да се наблюдават за признаци на пристрастие“.

На този фон издигането на Амилия в йерархията беше твърде поучително четиво. През годините, особено в ранните етапи на кариерата си, тя често бе ставала обект на сексизъм. В Египет например ѝ бяха отказали повишение с аргумента, че едва ли би се задържала в Службата „след детеродна възраст“. Вместо нея бяха повишили един известен алкохолик от бюро в Кайро с два провалени брака и склонност да компилира свръхсекретните си доклади по материали от вестниците. Късметът ѝ бе проработил едва в Ирак, където бе внедрена под неофициално прикритие като анализатор към един френски индустриален конгломерат. През цялото времетраене на Войната в Залива бе останала в Багдад с ирландски паспорт на името

на Ан Уилкс и с достъп до видни фигури на партията „Баас“ и до ръководството на иракските отбранителни структури, заради което беше високо ценена в Лондон и Вашингтон.

Оттогава кариерата ѝ бе тръгнала във възходяща посока: постове във Вашингтон и впоследствие в Кабул, откъдето ръководеше операциите на МИБ в Афганистан повече от две години след свалянето на талибаните. Амбициите ѝ за висок пост в Службата бяха проличали и от многократното ѝ настояване за по-силно британско влияние в Африка — една позиция, оценена като особено далновидна от Даунинг Стрийт след избухването на Арабската пролет, но заради която навремето бе влязла в конфликт с Джордж Тръскот, завършен бюрократ, чийто мозък бе замръзнал някъде в годините на Студената война и когото почти всички редови агенти в британското разузнаване презираха от цялото си сърце.

Кел затвори папката. Погледна към детето, което вече спеше в прегръдките на майка си, и се опита да извика чувството на радост при мисълта, че отново е в играта. Но истината бе, че не изпитваше нищо. В продължение на осем месеца бе тъпкал на едно място, лъжейки себе си и Клеър, че съзнателно и по съвест се е опълчил срещу двойните стандарти и лъжовността на тайното братство. Това, разбира се, беше чиста глупост — от Службата го бяха уволнили за несправяне с работата. И когато Маркан — чиракът на Тръскот и Хейнс — му се бе обадил с офертата им, Кел бе подскочил от радост като дете в лунапарк, на което са предложили да се повози още малко на въртележката. Той си даваше сметка, че цялата му решителност да ги обори, да докаже невинността си, дори да започне нов живот бе построена върху пясъчни основи. Нямахше нищо, заради което да живее, освен миналото си; не умееше друго, освен да бъде шпионин.

Някъде над Южните Алпи лампите в салона притъмняха като при очен тест. Пристигаха навреме. Кел погледна през прозорците вляво, търсейки сиянието на Ница. Стюардесата седна на сгъваемото си столче, привърза се с колана, провери грима си в огледалцето на пудриерата и му отправи дежурна усмивка. Кел ѝ кимна, метна в гърлото си два аспирина и ги прокара с останалата вода в бутилката си, после се облегна назад, докато самолетът правеше широк завой над Средиземно море. Мекото кацане бе оценено с ръкопляскания и викове от трима пийнали английски туристи два реда зад него. Кел пътуваше

само с ръчен багаж и мина през паспортния контрол със собствения си паспорт преди единайсет и петнайсет.

Семейство Найд бяха в салона за пристигащи. Джими Маркан му бе казал да търси „британско семейство, и двамата на около шейсет и пет“, мъжът „постоянен обитател на солариума, с боядисани мустаци“, а жената — „дребна симпатична птичка, умна и схватлива, но винаги в сянката на съпруга си“.

Описанието беше почти перфектно. Излизайки от митническия салон през плъзгащите се врати, Кел се изправи пред един флегматичен англичанин с плътен тен, с изгладен памучен панталон и кремава риза с копченца на яката. Върху раменете му беше праметнат кашмирен пуловер с ръкави, завързани отпред на гърдите. Мустаците му не бяха боядисани, но Бил Найд имаше вид, сякаш бе отделил поне петнайсет минути, за да срещне пооределите си бели коси така, че всичките косми да са успоредни. Приличаше на човек, който никога няма да си прости, че остарява.

— Том, предполагам — каза той.

Гласът му беше твърде гръмък, ръкостискането твърде силно, дебелите му устни се мърдаха под мустаците, сякаш дегустираше вино. За момент Кел се изкуши да му каже: „Бих предпочел да се обръщате към мен е мистър Кел“, но нямаше сили да нарани чувствата му.

— А вие сигурно сте Барбара.

Зад Найд, почти невидима, стоеше леко прегърбена дребничка женица с половинки очила, която го поглеждаше крадешком, сякаш се извиняваше за комичното държане на съпруга си. Кел веднага долови професионалния ѝ подход, за което ѝ беше благодарен. Той вече знаеше, че през повечето време ще говори Бил, но че най-ценната информация ще излезе от съпругата му.

— Колата ви е отвън — каза Барбара, след като той отблъсна предложението на Бил да носи чантата му. Докато ги следваше, той с известно притеснение си даде сметка, че дребната мисис Найд с несресаната си коса, измачканите дрехи и лишените от превзетост съдржани жестове е на годините на майка му.

— Луксозна лимузина — отбеляза Найд, сякаш не одобряваше такова разточителство. Гласът му звучеше гърлено-самодоволно и Кел усети, че започва да се дразни. — Надявам се да останете доволен.

Тръгнаха към изхода. Кел зърна отраженията им в едно огледало и се почувства като блуден син, отишъл да навести родителите си в някой старчески дом на Коста дел Сол. Струваше му се невероятно, че единствените хора, привлечени от МИБ за предотвратяване на гигантския скандал с изчезването на Амилия Левин, бяха един застаряващ шпионин с хроничен махмурлук и двама реактивирани гериатрични пациенти, които сигурно бяха извън играта още отпреди падането на Берлинската стена. А може би Маркан целеше Кел да се провали? Това ли беше идеята? Или пък семейство Найт се бяха включили в играта със свой таен план: да му попречат още преди да е започнал?

— Натам — каза Бил, докато една млада дама, мършава и дългокрака като манекенка от висшата мода, премина тичешком през плъзгащите се врати и се метна на шията на някакъв сбръчкан Лотарио почти на възрастта на Найт. Кел чу как изчурулика *Mon Cherie* с руски акцент и си отбеляза наум, че докато го целуваше, очите ѝ останаха отворени.

Излязоха навън във влажната френска нощ и пресякоха широката стотина метра бетонна площадка между терминала и триетажния обществен паркинг. Летището постепенно утихваше, автобусите се събираха един до друг под черния от дизелови сажди надлез. Пристигнали с късен полет туристи се редяха на опашка за връзката си до Монако. Кел забеляза, че всички бяха по-добре облечени и имаха далеч по-приличен вид от пианите орди, които бе забелязал пред гишетата на „Хийтроу“. Найт плати таксата за паркинга, внимателно сгъна квитанцията в портфейла си, за да я осребри впоследствие, и го поведе към черния ситроен С6 на горния етаж.

— Документите, които сте поискали, пристигнаха преди час и са в плик на предната седалка — каза той. Кел допусна, че има предвид легендата Юнияке, която Маркан бе изпратил отрано по куриер, за да не му се налага да внася фалшив паспорт през френския граничен контрол. — Имайте предвид — добави Найт, почуквайки с пръсти по прозореца, сякаш вътре имаше някой, — че колата е дизел. Нямате представа колко приятели ни идват на гости, наемат коли и си съсипват ваканцията, сипвайки безоловен...

Барбара сложи край на идиотската ситуация.

— Бил — каза тя, — убедена съм, че мистър Кел може и сам да се оправи на бензиностанцията.

На жълтеникавата светлина от лампите беше трудно да се каже дали съпругът ѝ се бе изчервил. Кел си припомни едно изречение от досието на Найт, което бе прелистил на път за летището: „Ненавижда паузи в разговора. Предпочита да говори дори когато е по-разумно да замълчи.“

— Няма проблем — каза Кел. — Лесно е да се сгреша.

Автомобилът на семейство Найт, паркиран до ситроена, беше мерцедес с десен волан, двайсетгодишни британски регистрационни номера и огънат преден десен калник.

— Нашият мерчо е старичък и поочукан — обясни без нужда Бил, сякаш бе свикнал колата му да привлича учудени погледи. — Но ни върши добра работа. Веднъж в годината с Барбара трябва да прескачаме оттатък Ламанша за технически преглед и да подновяваме застраховката, но си струва...

Кел си каза, че е чул достатъчно. Той метна ръчната си чанта на задната седалка на ситроена и мина по същество.

— Да поговорим за Амилия Левин.

Паркингът беше пуст, фоновият шум от минаващите автомобили и маневриращите наблизко самолети заглушаваше разговора им. Найт, прекъснат по средата на изречението, зае очаквателна поза.

— Според Лондон госпожа Левин е изчезнала преди няколко дни. Вие разговаряхте ли с нея, докато посещаваше курса по живопис?

— Разбира се — отвърна енергично Найт, сякаш Кел бе подложил на съмнение честността му. — Абсолютно.

— Какво можете да ми кажете за държането ѝ, в какво настроение беше?

Барбара понечи да каже нещо, но Бил я прекъсна:

— Напълно нормално. Беше извънредно дружелюбна и възторжена. Представи се като пенсионирана учителка, вдовица. Няма почти нищо за докладване.

Кел си припомни друго изречение от досието му: „Невинаги е готов за допълнително усилие. С годините у колегите му се създаде впечатление, че Бил Найт предпочита да си живее живота, вместо да си цапа ръцете.“

Усетила, че Кел не е особено доволен от отговора, Барбара се залови да попълва празнотите в информацията на мъжа си.

— Вижте — каза тя, — тук двамата с Бил сме на различни мнения. На мен ми се стори някак отнесена. Не рисуваше много, което беше странно, като се има предвид, че беше дошла да учи живопис. През цялото време току проверяваше телефона си за есемеси. — Тя погледна Кел и устните ѝ се разтегнаха в тъничка доволна усмивка, като на човек, който се е сетил трудна дума в кръстословица. — Това ми се видя доста необичайно. Разбирате ли, хора на нейната възраст не са толкова пристрастени към мобилните си телефони, колкото младежите. Не смятате ли така, господин Кел?

— Наричайте ме Том — каза Кел. — А имаше ли познати, приятели? Виждахте ли я с някого? Когато от Лондон ви помолиха да я държите под око, следвахте ли я из Ница? Излизаше ли вечер някъде?

— Много въпроси станаха — отвърна самодоволно Найт.

— Може да им отговаряте един по един — сряза го Кел, който най-после усещаше прилив на адреналин като пред мисия. Внезапно появя и Найт вдигна ръка, за да ограничи щетите по прическата си.

— И така, двамата с Барбара не знаем госпожа Левин да е ходила конкретно някъде. В четвъртък например вечеря сама в един ресторант на Рю Масена. Аз я проследих до хотела ѝ, седях в мерцедеса до полунощ, но не я видях да излиза.

Кел срещна погледа му.

— Не се ли сетихте да наемете стая в хотела?

Пауза. Двамата съпрузи се спогледаха неловко.

— Искам да разбереш, Том, че нямахме кой знае колко време да реагираме. — Може би несъзнателно Найт бе отстъпил крачка назад. — От Лондон поискаха просто да се запишем в курса, да наблюдаваме госпожа Левин и да докладваме за всичко, което ни се стори съмнително. Толкова.

Барбара реши да вземе нещата в свои ръце. Очевидно се боеше, че Кел ще остане с недотам добри впечатления от способностите им.

— Указанията от Лондон не звучаха, сякаш оттам очакваха нещо да се случи — каза тя. — По-скоро поискаха да я наглеждаме. Пък и са минали само три дни, откакто докладвахме, че е изчезнала.

— И вие сте убедени, че не е в Ница, да кажем, отседнала при приятел?

— О, в нищо не сме убедени — намеси се Найт. Откакто се бяха срещнали на летището, казаното от него за пръв път прозвуча убедително. — Изпълнихме каквото се искаше от нас. Госпожа Левин не се появи повече на курса и ние сигнализирахме. Господин Маркан сигурно е надушил нещо съмнително и е изпратил подкрепление.

Подкрепление. Кел си помисли, че само допреди двацет и четири часа си бе пийвал кротко в онзи оживен бар на Дийн Стрийт и бе пял *Happy Birthday to You* на своя приятел от студентството, когото не бе виждал от петнайсет години.

— В Лондон се безпокоят, че няма никакво движение по кредитните й карти — каза той. — А и мобилният й телефон не отговаря.

— Смяташ, че може да е... *избягала*? — попита Найт и Кел с мъка сдържа усмивката си. Къде? В Москва? В Пекин? Амилия по-скоро би отишла да живее в Албания.

— Малко вероятно е — каза той. — Един шеф на Службата е важна клечка. Политическите последици биха били катастрофални. Но... никога не казвай никога.

— Никога не казвай никога — промърмори Барбара.

— Ами стаята й? Претърсихте ли я?

Найт погледна върховете на обувките си. Барбара намести половинките си очила. Кел си каза, че двамата едва ли някога са стигали по-високо от логистична поддръжка в Найроби.

— Нямахме указания да извършваме претърсване — отвърна Найт.

— А хората от ателието по живопис? Говорихте ли с тях?

Найт поклати глава, изучавайки обувките си като смъртен ученик. Кел реши да не ги мъчи повече.

— Вижте какво ще направим — каза той. — Колко далеч сме от хотела?

Барбара го погледна тревожно.

— Намира се на булевард „Дюбушаж“. На около двацет минути оттук.

— Отивам там. Вие сте ми запазили стая като Стивън Юнияке, нали?

Найт се окопоти.

— Точно така. Но не би ли желал първо да хапнеш нещо? С Барбара се канехме да те заведем в едно ресторантче в Ница, което много обичаме. Отворено е до къс...

— Друг път — каза Кел. На „Хийтроу“ бе изял един сандвич с пилешко месо, зеленчуци и чили сос, който бе прокарал с кока-кола. Това щеше да му стигне до утре сутринта. — Но искам да ми направите една услуга.

— Разбира се — отвърна Барбара.

Кел си даде сметка колко ѝ се искаше да му се хареса и си каза, че сигурно още можеше да му бъде от полза.

— Позвънете в „Гилеспи“ и им кажете, че току-що сте кацнали и ви трябва стая. Идете в хотела, но изчакайте отвън и се свържете с мен, преди да се настаните.

Найт изглеждаше объркан.

— Става ли? — попита го Кел, като го гледаше в очите. Ако на него му плащаха по хиляда на ден, семейство Найт вземаха поне половината. Бяха длъжни да изпълняват всичко, което поиска от тях. — Трябва да проникна в компютърната система на хотела. Нужни са ми всички детайли от стаята на Амилия, време на пристигане и отпътуване, ползване на интернет и тъй нататък. За да стане това, трябва да отвлека вниманието на нощния дежурен на рецепцията, да го отпратя нанякъде за пет-десет минути. В този смисъл можете да ми помогнете много, като поръчате румсървис. Оплачете се от капещ кран, дръпнете въженцето за помощ във ваната — нещо такова. Разбрано?

— Разбрано — отвърна Найт.

— Имате ли куфар или чанта, която може да мине за багаж за една нощ?

Барбара помисли малко и каза:

— Струва ми се, че да.

— Дайте ми половин час да се настаня и след това тръгнете към хотела. — Той си отбеляза наум колко бързо бе влязъл във форма, припомняше си стари трикове, идеите му идваха една след друга. Сякаш през тези осем месеца мозъкът му беше консервиран. — Разбира се, ако се срещнем във фойето на хотела, не се познаваме.

Найт се изсмя като човек, който няма нужда да му се обясняват елементарни неща.

— Разбира се, Том.

— И дръжте телефона включен — добави Кел, докато се качваше в ситроена. — Много е вероятно да се чуем до един час.

Джипиесът на ситроена познаваше мрежата от еднопосочни улици на Ница и заведе Кел до хотел „Гилеспи“ за двайсет минути. Хотелът беше точно по вкуса на Амилия: скромен по размери, но изискан и комфортен, без излишна показност. Джордж Тръскот би наел апартамент в „Негреско“ и би изпратил сметката на британския данькоплатец.

На три пресечки имаше подземен паркинг. Кел се огледа за сигурно местенце, където да скрие паспорта и съдържанието на портфейла си, и откри тясна цепнатина в бетонната стена на около два метра от пода на гаража. На предната седалка Найт бе оставил пълен набор документи на името на Стивън Юнияке: паспорт, кредитни карти, шофьорска книжка, клубни карти от различни вериги супермаркети, от фитнес център и пътна помощ. Имаше дори избелели снимки на несъществуващи жена и деца. Кел изхвърли плика и взе асансьора за нивото на улицата. Юнияке — според легендата маркетингов консултант с офис в Рединг — беше едно от трите превъплъщения, които Кел редовно бе използвал през двайсет и три годишната си служба в британското разузнаване. Да възприеме още веднъж фалшивата му самоличност за него беше не по-трудно, отколкото да облече старо палто.

Хотел „Гилеспи“ имаше алея за коли с формата на полуокръжност, която позволяваше на пътниците да слизат с багажа си непосредствено пред главния вход. Кел премина през автоматичните врати и изкачи стълбището до уютното притихнало фоайе, чиито стени бяха осеяни с черно-бели снимки на Дюк Елингтън, Дизи Гилеспи и други легенди на джаза. Той страдаше от дълбоко и неизлечимо отвращение към джаза и предпочиташе строги, полутъмни хотелски фоайета с дървени подове, застлани с килими, прилични маслени картини по стените и барчета за гостите на хотела, от които се чуваше подрънкване на ледени кубчета и човешка глъч. Младеж в тъмно сако, с пълчиво лице и късо подстригана руса коса подреждаше купа със

сухи цветни листенца върху плота на рецепцията. Нощният дежурен. Той поздрави с усилие Кел; изглеждаше грохнал от умора.

— Мога ли да ви услужа, сър?

Кел пусна чантата си на пода и обясни на френски, че има резервация на името Юнияке. Младежът му поиска документ за самоличност и кредитна карта и го накара да попълни кратък формуляр за регистрация. Върху бюрото имаше компютър. Клавиатурата му беше скрита отдолу, така че Кел не видя с кои клавиши набра паролата за достъп.

— Отсядал съм тук и преди — каза той, докато дискретно оглеждаше малкия офис в дъното на рецепцията, където се виждаше друг компютър. До монитора имаше кутийка кока-кола, а върху бюрото беше захлупена книга с меки корици. Кел се огледа за охранителни камери, но във фоайето май нямаше такива. — Дали е отбелязано някъде в системата ви?

Той знаеше отговора на въпроса и го зададе само като повод да се наведе през бюрото и да разгледа системата за резервации, преструвайки се на изумен от чудесата на прогреса.

— Момент да проверя, сър — отвърна чинно младокът. Рехава брадица беше набола по бледата кожа на бузите му, на челюстта си имаше гнойна пъпка, която всеки момент щеше да се пукне. — Не, боя се, че не фигурирате в компютъра.

— Не може да бъде! — възкликна Кел, като бутна с пръст екрана и го извърна към себе си, за да види на каква програма работи системата за резервации.

Ползваха „Опера“ — най-разпространената в Европа, която той познаваше доста добре. На името на Юнияке беше открит файл с множество полета за възможни бъдещи разходи, маркирани съответно: „Храна“, „Стая“, „Напитки“ и „Телефон“. Докато терминалът останеше логнат в системата, за Кел нямаше да бъде проблем да влезе в съответния файл за Амилия. Той вече знаеше, че е била настанена в стая 218, а с две-три кликания на мишката „Опера“ щеше да му съобщи останалото.

— Може да сме били регистрирани на името на жена ми — каза той, като плъзна ръка зад плота. От бара излезе закъснел посетител, кимна на рецепциониста и тръгна към асансьорите. Кел направи няколко крачки назад, надникна в бара и забеляза двойка влюбени,

които пиеха коняк в най-отдалечения ъгъл. Барманка с широк ханш събираше разпилени фъстъци от мокета. — Няма значение — каза Кел, обръщайки се отново към рецепциониста. — Мога ли да помоля за събуждане утре сутринта? В седем часа?

Привидно дребна подробност, предназначена да създаде впечатление, че мосю Юнияке смята още с влизането в стаята да си легне.

— Разбира се, сър.

Стаята на Кел беше на третия етаж и той се изкачи по стълбите, за да се запознае с разположението на стаите в хотела. На площадката на първия етаж видя нещо, което му даде идея: шкаф с откритата врата, в който камериерката беше оставила прахосмукачка и всевъзможни почистващи препарати. Когато стигна етажа си, продължи по късия коридор, отвори вратата на стаята си с ключа и веднага започна да си разопакова багажа. На тръгване за „Хийтроу“ бе получил от Маркан лаптоп. Той включи криптирания модем в USB порта и влезе в сървъра на МИБ през защитените с пароли предпазни стени. В минибара имаше две мънички шишенца „Джони Уокър“ и той ги изпи, разредени наполовина с „Евиан“, докато проверяваше пощата си. Маркан му беше изпратил съобщение с актуализирана информация за изчезването на Амилия.

Надявам се, че си пристигнал жив и здрав.

От нашия приятел няма и следа.

Периферните устройства още не са активирани.

Под „периферни устройства“ имаше предвид кредитните карти и мобилния телефон на Амилия.

Погребения в крематориумите на 14-и парижки арондисман — в съответните дни.

Търси по презимена: Шамсон, Лилар, Дьо Вилморен, Тардийо, Радиге, Мало, Буже.

Продължаваме разследването. Подробности до 24.

Крематориуми. На Маркан винаги можеше да се разчита за някоя уместно използвана латинска чуждица. Кел пръсна афтършейв под ризата си, смени СИМ картата на телефона, за да провери за лични съобщения от Лондон, и изгълта едно малко пликче чипс от минибара. После върна СИМ картата на Юнияке и набра номера на Найт. Отговори му Барбара. Сигурно съпругът ѝ шофираше.

— Господин Кел?

— Къде сте, Барбара?

— Тъкмо паркираме на съседната пряка до хотела. Малко се забавихме заради трафика.

— Запазихте ли стая?

— Да. Обадихме се от летището.

— Кой проведе разговора?

— Аз.

— А каза ли, че е за двама?

Барбара се поколеба, сякаш подозираше, че Кел ѝ залага капан.

— Не изрично, но човекът сякаш остана с впечатлението, че съм със съпруга си.

Кел реши да рискува.

— Има промяна в плана — каза той. — Искам да наемеш стаята сама. Нека Бил остане отвън.

— Разбирам. — Последва неловка пауза, докато Барбара осмисляше новите указания.

— В два часа ще предприема маневра за отвличане на вниманието, която ще принуди нощния рецепционист да се качи горе за прахосмукачка.

Линията заглъхна за момент, после Барбара каза:

— *Какво?!*

— Прахосмукачка. За чистене на под. Слушай сега внимателно. Това, което ще ти кажа, е много важно. Прахосмукачката се намира в един шкаф на площадката на първия етаж. Искам те там точно в два. Когато се качи момчето, кажи му, че си се загубила и не можеш да си намериш стаята. Накарай го да те заведе. Не го оставяй да се върне обратно до рецепцията. Ако настоява, гледай да го забаламосаш. Направи се, че ти е лошо, разплачи се, импровизирай нещо. Когато стигнете до вратата на стаята ти, помоли го да влезе вътре и да ти обясни как се пуска телевизорът. Задръж го, това е идеята. Ще ми

трябват десетина минути, ако компютърът му не е логнат. Задавай му въпроси. Ти си самотна старица, уморена от пътуването, объркана от часовата разлика. Става ли? Мислиш ли, че ще се справиш?

— Звучи пределно ясно — отвърна Барбара; на Кел му се стори, че долавя раздражение в гласа ѝ. Той си даваше сметка, че се държи безцеремонно с нея, а и описанието „старица“ едва ли я бе мотивирало особено.

— Докато наемаш стаята, прави се на леко смахната — продължи той, като се опитваше да я спечели отново на своя страна. — Объркай нещо с документите, разпитай как се ползва магнитната карта за стаята. Пофлиртувай с момчето. Той сигурно говори английски. Пробвай така, а ако не става, мини на френски. Окей?

От другата страна Барбара сякаш си водеше бележки.

— Разбира се, Том.

Кел ѝ обясни, че ще позвъни отново в два без петнайсет, за да потвърди, че планът е в ход. А междувременно от Барбара се искаше да провери дали в хотела има охрана, дали някой готвач или камериерка не са останали след работно време. Ако забележеше когото и да било, тя трябваше незабавно да му сигнализира.

— В коя стая си ти? — попита Барбара.

— В три-две-две. И кажи на Бил да наблюдава главния вход. Ако някой се опитва да влезе в хотела между два и пет и два и петнайсет, да го задържи.

— Дадено.

— Гледай да те разбере. Последното нещо, което бих желал да се случи, докато съм на рецепцията, е някой гост на хотела да мине през фойето.

— Не разбирам. Просто не разбирам, от къде на къде ще ме изключва от участие?!

Бил Найт седеше прегърбен зад волана на мерцедеса, вперил поглед в бежовите си велурени обувки, клатеше невярващо глава и се опитваше да преглътне тази поредна — и най-вероятно последна — обида, нанесена от МИБ на оперативните му способности. Ако в този момент го бе видял минувач, щеше да предположи, че ридае горчиво.

— Скъпи, той *държи* да участваш. Само че иска да останеш отвън. Да наблюдаваш входа на сградата.

— В два през нощта? Че кой се прибира в хотел в два през нощта?! Той ми няма доверие. Смята, че няма да се справя. Казаха са му, че ти си звездата. Винаги е било така при нас.

Барбара Найт имаше четирийсетгодишен опит в четкане и масажирание на болезненото его на съпруга си, благодарение на което той бе успял да преживее безброй професионални унижения и финансови кризи, дори собствените си нескопосани залитания по тънката част. Тя погали ръката му, стиснала конвулсивно ръчната спирачка, и се захвана да го преведе и през тази криза.

— Много хора се прибират в хотела си посред нощ, Бил. Просто си вече стар и не помниш. — Това беше грешка, не биваше да му напомня за възрастта му. Тя помисли и опита друг подход. — Кел иска достъп до системата за резервации. Ако в този момент някой влезе през вратата и го види от другата страна на рецепцията, може да се усъмни.

— Дрън-дрън — изхленчи Найт. — Не е възможно човек да влезе в що-годе приличен хотел в два през нощта, без първо да позвъни и някой отвътре да му отвори. Кел просто иска да ме разкара. Само си губя времето.

Сякаш по даден знак двама гости на хотела се явиха в този момент пред входната врата, натиснаха бутона на звънеца и зачакаха, докато нощният портиер дойде да им отвори. Като че ли някаква свръхестествена сила си правеше шеги, за да докаже правотата на

Найт. Портиерът погледна магнитните им карти и едва тогава ги пусна да влязат във фоайето. Бил и Барбара Найт наблюдаваха цялата сцена от петдесетина метра разстояние през предното стъкло на възстарикия мерцедес.

— Видя ли? — възкликна тържествуващо той.

За момент Барбара не се сети какво да каже.

— И все пак — окопити се тя — най-добре би било да не звънят. Защо просто не си купиш цигари и не се поразходиш малко отвън, скъпи? Уверявам те, и така ще бъдеш от полза.

Бил Найт усещаше, че собствената му съпруга го баламосва.

— Та аз дори не пуша — каза той и Барбара мобилизира последните си сили, за да тушира напрежението.

— Виж, свършено ясно е, че няма какво да правиш вътре в хотела. Кел иска да се престоря на мис Марпъл и за целта трябва да досаждам на младока. Ако се явим и двамата като съпрузи, това автоматично разкрива, че съвсем не съм безпомощна. Не разбираш ли?

Найт се направи, че не чува въпроса. Барбара започваше да губи търпение.

— Е, добре — заяви тя. — Може би е най-удачно да си идеш у дома.

— У дома?! — Найт подскочи и ѝ хвърли изпепеляващ поглед; изражението му беше много подобно на това, което възприемаше след всеки разговор с трийсет и шест годишния им блуден син. — Нямам никакво намерение да те оставя сама в хотел с мъж, когото нито ти, нито аз познаваме, да се замесиш в някаква идиотска шашма, която той...

— Скъпи, мисля, че и двамата знаем кой е мистър Кел.

— Не ми харесва този тип, не ми допада как се държи...

— Май чувствата ви са взаимни.

Това беше втората ѝ грешка. Найт пое шумно въздух през носа си, извърна се настрани и остана загледан през прозореца. Малко покъсно се пресегна, запали двигателя и без думи, само с езика на тялото си, подкани Барбара да слезе от колата.

— Недей да се цупиш — каза тя с ръка върху дръжката на вратата. Нямахше търпение да влезе в хотела, да се качи в стаята си и да изпълни отредената ѝ задача. Постоянните капризи и хленчения на

съпруга ѝ бяха напълно излишни и непродуктивни. — Знаеш, че не е лично.

Някакъв шишкав мъж по анцуг и снежнобели гуменки мина покрай входа на „Гилеспи“, сви вляво по Рю Алберти и изчезна от погледа им.

— Ще се оправя без проблеми — продължи тя. — Ще ти звънна след по-малко от час. Ако се безпокоиш за мен, изчакай ме в някое отворено кафене. Вероятно до два часа Том ще ме освободи.

— Какви ги говориш? Аз съм на шейсет и две години, за бога! Не мога да седна в някакво си кафене и да чакам! — Найт продължаваше да гледа навън през прозореца. Имаше вид на отхвърлен ухажор. — Не ставай смешна. Не мога да изоставя поста си. Той иска от мен да наблюдавам входа, дяволите да го вземат!

Заваля дъжд. Барбара поклати глава и посегна отново към дръжката на вратата. Не ѝ беше особено приятно да слуша съпруга си как ругае. На задната седалка на мерцедеса имаше платнена пътна чанта, в която семейство Найт пренасяха празни бутилки и алуминиеви кенчета за рециклиране. Барбара я бе натъпкала за случая с вестници, една стара шапка и чифт гумени ботуши. Пресегна се и я взе.

— Не забравяй, че последните няколко дни хубавичко се позабавлявахме. И че ни плащат доста добре за това, което вършим. — Думите ѝ нямаха нужното въздействие върху него, или поне така ѝ се стори. — Ще ти звънна веднага щом се кача в стаята си, Бил. — Последва нежна целувка по бузата. — Обещавам ти.

Кел пресуши остатъка от джонито, вдигна слушалката от нощното шкафче и набра „0“ за рецепция. Нощният дежурен отговори на второто позвъняване.

— *Oui, bonsoir, monsieur Uniacke.*

Оттук нататък всичко беше въпрос на импровизация. Кел се оплака, че безжичният интернет в стаята му не работи. Дали от рецепцията не биха се качили да проверят връзката? Човекът се извини за неудобството, продиктува му нова парола по телефона и изрази надежда мосю Юнияке да успее при втория опит.

Но това не се случи. След десет минути Кел взе под мишница лаптопа си и слезе с асансьора до партера. Фоайето беше пусто. Двамата влюбени, които бяха пили коняк в бара, се бяха прибрали в стаята си, масата им беше почистена. Светлините в помещението бяха намалени докрай, от барманката нямаше и следа.

Кел тръгна към рецепцията. Минаха няколко секунди, докато нощният дежурен, забол нос в учебника си в задната стаичка, вдигна глава, скочи от стола си и се извини, че не го е забелязал навреме.

— *Pas de problème* — отвърна Кел. Французите винаги се радваха, когато им говореше на майчиния им език; така беше много полесно да се спечели доверието и уважението им. Той отвори лаптопа си и обясни, че все още не може да се свърже. — Дали някой в хотела би могъл да ми помогне?

— Боя се, че не, сър. Сам съм на смяна до пет сутринта. Но може би сигналът е по-силен във фоайето. Бих ви посъветвал да седнете в бара и оттам да опитате да се свържете.

Кел огледа полумрака на пустото фоайе. Портиерът отгатна мислите му.

— Ще ви запаля осветлението. Не бихте ли желали и нещичко от бара?

— Много любезно от ваша страна.

След миг портиерът отвори ниската дървена преграда между рецепцията и фоайето и изчезна зад бара. Кел взе лаптопа, премести

незабелязано стъклената купа със сухи цветя петнайсетина сантиметра вляво и го последва.

— Какво четете? — попита той, докато се настаняваше на една маса, от която се виждаше голяма част от фоайето; младокът щракнаше копчетата за осветлението под знака „Авариен изход“. До момента Кел не бе успял да забележи нито явни, нито маскирани охранителни камери.

— Следвам в колеж — отвърна младежът, като повиши глас, за да го чува Кел. — Уча за изпит по квантова физика.

Беглите си познания в тази област Кел бе почерпил от полузабравени статии във вестниците и научнопопулярни предавания по телевизията. Но това не му попречи да проведе кратък разговор за черните дупки и Стивън Хокинг, докато портиерът — който се представи като Пиер — му наливаше чаша минерална вода. Само за няколко минути двамата се бяха сблизили по онзи особен начин, който понякога свързва свършено непознати хора, озовали се на едно и също място посред нощ, докато светът наоколо спи. Кел усещаше, че Пиер го възприема като сговорчив човек, който не представлява заплаха. Може би дори се радваше, че има с кого да си бърбри; така полесно щеше да му мине времето.

— Тук май хващам сигнала — обяви той.

Пиер, който в този момент прибираше ризата си, измъкнала се от панталона, се усмихна облекчено. Кел влезе в архива на пощата си и се зачете в стари съобщения.

— Ей сега привършвам, няма да ви се пречкам повече.

— Спокойно, мосю Юнияке, не бързайте. Ако ви е нужно още нещо, само кажете.

Малко по-късно звънецът на входната врата издрънча. Пиер прекоси фоайето, изтича надолу по стълбите и за момент се скри от погледа на Кел. От мястото, където се намиреше, Кел чу женски глас, който се оплакваше на английски език от „гадното време“ и се извиняваше, че безпокои хората „по никое време през нощта“.

Барбара.

— Оттук, мадам.

Пиер пое платнената ѝ пътна чанта и я поведе през фоайето, после се спря на рецепцията, за да обработи личните ѝ данни.

Барбара се държеше професионално.

— Уффф, какъв ужасен полет! Имам чувството, че този пилот за пръв път приземяваше самолет. Стовари ни на пистата като самосвал тухли. Извинете ме, че не говоря френски. Като млада съм живяла на Лоара и се оправях горе-долу добре, но на моята възраст човек започва да забравя, не мислите ли?

— Сама ли ще ни гостувате, мадам?

— Сам-самичка, да. Съпругът ми, бедничкият, се спомина преди, има-няма, три години. — Кел за малко не се задави с минералната си вода. — Загуби битката с рака. Колко любезно от ваша страна да ми намерите стая в последния момент! Ама съм голяма досадница, а? На летището имаше няколко души, дете представа си нямаха къде ще нощуват. Трябваше да взема един-двама, да си поделим таксито, но бях така обърквана... Ама той хотел си го бива. Паспортът ми? Да, разбира се. Предполагам, че ще искате и кредитна карта? Навсякъде ми искат в днешно време. Толкова много ПИН-ове, как да ги запомни човек!...

Кел се подхилваше над лаптопа си, закрит от погледа ѝ зад стена, на която имаше закачен черно-бял портрет на Нина Симон, като от време на време почукваше произволно с пръсти по клавиатурата, преструвайки се, че пише. Не след дълго Пиер подаде на Барбара ключ от стая 232, обясни ѝ къде и кога е закуската и я отпрати.

— Натиснете бутона за втория етаж, мадам — каза той, докато тя крачеше към асансьора. — И ви желая лека нощ.

Кел погледна часовника си. 1:35 ч. Даде на Барбара десетина минути да се настани и да огледа хотела, след което ѝ прати есемес със сигнала за последната фаза от плана им.

Сверка на часовника — 1:45. Код: зелено. Ти?

Барбара отговори незабавно:

И аз. Точно в 2 заемам позиция. Късмет.

Кел прибираше телефона в джоба си, когато Пиер се появи от рецепцията и го попита дали не би желал още нещо от бара.

— Не, благодаря — отвърна той. — От нищо нямам нужда.

— Как е безжичната връзка? Задоволително ли работи?

— Абсолютно.

Той изчака, докато Пиер се прибра в офиса, и изпрати есемес на Бил Найт:

Чисто ли е?

Отговор нямаше. Кел се загледа в часовника на лаптопа си, докато отброи секундите до 1:57 ч.; той знаеше, че Барбара вече е заела позиция. Опита повторно:

Чисто ли е отвън?

Отговор отново не последва. На Кел не му оставаше друго, освен да продължи по план и да се надява, че Найт контролира нещата отвън. Той изключи лаптопа от контакта и го взе, после занесе празната си чаша от минерална вода до рецепцията и я постави от дясната страна на плотта до една купчина туристически брошури. Пиер отново се бе сгърбил на стола си в малкия офис, забол нос в квантовата физика.

— Мога ли да проверя нещо? — попита го Кел.

— Разбира се, сър.

— Каква е цената на стаята ми? От службата ми бяха изпратили имейл за потвърждение на резервацията и цената ми се видя по-ниска, отколкото бях очаквал.

Пиер се намръщи, пристъпи към компютъра на бюрото, логна се в системата и кликна върху акаунта на Юнияке. През това време Кел постави лаптопа си върху плотта, приблизително на три пръста от стъклената купа.

— Да видим сега — каза Пиер, като се взираше в екрана. — Дали сме ви цена...

Кел се подпря на плотта до компютъра, но лакътят му се плъзна по полираното дърво и запрата купата и съдържанието ѝ на пода. Взрив от стъкла и цветни листенца се посипа в краката му.

— Ох, по дяволите! — извика той.

— *Merde!* — присъедини се Пиер.

Кел оглеждаше с наслада хаоса, който току-що бе сътворил.

— Много съжалявам. Как можах... Толкова съм непохватен... — запелтечи на английски той, после повтори извинението си, още многословно, на френски.

— О, не се тревожете сър, нищо не е станало — утешаваше го Пиер. — Случват се такива неща. Лесно може да се почисти.

Коленичил на пода, Кел събираше по-едрите парчета стъкло и ровеше в мозъка си за френските думи за „метличка и лопатка“, но вместо това успя да сглоби само изречението:

— Имате ли прахосмукачка?

Пиер бе излязъл във фойето и стоеше, надвесен над него, с ръце на хълбоците, като се чудеше какво по-напред да предприеме.

— Да, мисля, че това е чудесна идея. Имаме прахосмукачка. Сега ще почистя всичко. Моля ви, не се притеснявайте, мосю Юнияке.

— Но трябва да ми разрешите да ви помогна.

Пиер коленичи на пода до Кел и за голямо негово учудване положи ръка върху рамото му.

— Не, не. Моля, ви, та вие сте наш гост! Успокойте се. Ей сега ще донеса...

— Докато се качвах към стаята си, ми се стори, че видях прахосмукачка в шкафа на стълбището. Там ли ги държите? Веднага мога да ви я донеса. Моля ви, искам да помогна...

Това беше единственият риск в стратегията му — може би нощният дежурен толкова се боеше да остави рецепцията без надзор, че би допуснал клиент на хотела да му помага при почистването. Но той правилно бе преценил Пиер.

— Не, не! — каза младокът. — Сам ще я донеса. Знам къде е шкафът. Не е далеч. Вие стойте тук...

Телефонът в джоба на Кел избръмча. Бил Найт най-последно бе благоволил да му отговори:

Тук отвън всичко е чисто, командире.

Край на връзката.

— Фукльо... — промърмори Кел, после изчака, докато се убеди, че Пиер се е качил на горния етаж, и се шмугна зад рецепцията.

Барбара Найт затвори вратата на стаята си, пушна платнената чанта на пода пред банята, наля си един коняк от минибара и позвъни на съпруга си.

Разговорът мина по-добре, отколкото бе очаквала. Барбара научи, че Бил си бе поискал цигара от минувач, после си бе намерил място за сядане на автобусната спирка на десетина метра от входа на хотела и за да убие времето, сега се опитваше да си припомни любовната история между френския консул в Лагос и дъщерята на някакъв анголски петролен магнат, за която се бе вдигнал такъв шум по време на тригодишния им мандат в Нигерия преди повече от двайсет години.

— Дали накрая не му отрязаха ръката? — попита оживено Найт.

— Скъпи, нямам време. — Барбара спусна завесите и светна една от лампите до леглото си. — Мисля, че все пак му отрязаха пръст. Беше *нещастен случай*. Виж, ще ти звънна по-късно.

След като потвърди получаването на последния есемес от Кел: *И аз. Точно в 2 заемам позиция. Късмет*, Барбара Найт свали блузата и полата си и само по чорапогащи, загърната в бял халат с емблемата на хотел „Гилеспи“, излезе в коридора. След по-малко от минута беше застанала на междинната площадка между първия и втория етаж, стискаше обувките си в ръце и се заслушваше за стъпките на русолявия портиер с ужасното акне, който я бе регистрирал.

Пиер пристигна в 2:04 ч. и подскочи от ужас при вида на бялото привидение с разрошени коси, което го връхлетя изневиделица, размахващо чифт обувки в ръка.

— Мадам? Добре ли сте?

— Ох, *слава* богу, че ви виждам! — Барбара трепереше от престорено безсилие, като си напомняше мислено да не преиграва. — Боя се, че май съм се изгубила. Бях тръгнала надолу към вас. Искях да оставя обувките си за почистване, виждате ли, но някак си, не знам как е станало, съм се заключила...

— Моля ви, мадам, не се притеснявайте, можем...

Тя го прекъсна:

— А сега, да ме убиете, не мога да си спомня на кой етаж е стаята ми. Знам, че много любезно ме настанихте в номер 232, но, ей богу, не мога да...

Пиер галантно придружи мадам Найт до площадката на първия етаж, където щеше да е в по-голяма безопасност. В полза на британските разузнавателни служби работеше неподозираният от тях факт, че собствената баба на портиера се намираше в ранен стадий на деменция. Разпознал сродна душа, той постави длан върху кръста на мадам Найт и я уведоми, че с удоволствие ще я придружи до стаята ѝ.

— Ах, колко сте мил, ах, какъв възпитан млад джентълмен! — възкликна Барбара, като размахваше магнитната карта, която измъкна от джоба на халата си. — Ето го това проклето чудо! Къде на него обаче е написан номерът на стаята?! Никъде!

Кел работеше бързо. Програмата за резервации на хотела беше отворена върху екрана на компютъра — Пиер все още стоеше логнат като потребител. Докато портиерът обгрижваше изпадналата в нужда Барбара, той кликна върху бутона „Текущи клиенти“ и програмата го препрати към електронна таблица с информация за всички гости на хотела. Номерата на стаите бяха подредени във вертикална колона отляво, а датите на настаняване — в хоризонталния ред най-горе. Той откри датите, които съответстваха на престоя на Амилия, после кликна в полето „218“ и на екрана се появи цялата информация за стаята ѝ.

Кел се чувстваше толкова уверен в себе си, а имаше и такова доверие в способностите на Барбара да задържи Пиер, че си позволи да отпечата резюме от три страници, включително пълни подробности за поръчките ѝ до румсървис, сметките ѝ за пране и всякакви разговори, които бе провела от стационарния телефон в стаята си. После отново се върна на главната страница, взе отпечатаните листове от принтера, сгъна ги в задния джоб на панталона си и излезе от рецепцията. До клавиатурата имаше устройство за кодиране на магнитни карти. Той го включи, набра функцията „Настаняване“ и номера на стаята — „218“, зададе дата на изтичане на картата след 6 дни и натисна „Създай“. Вдясно от машината имаше малка купчинка бели пластмасови карти. Той вкара една в отвора на устройството,

записа информацията върху магнитната ивица, извади картата и я пхна в джоба си при сметките на Амилия.

След около пет минути, когато Пиер се върна, Томас Кел бе почистил почти всички стъкълца от пода и събираше сухите листенца, разпилени по килима.

— Ама не биваше да се притеснявате, мосю Юнияке!

— Искан само да помогна — увери го Кел. — Толкова съжалявам. Чувствам се ужасно.

Коридорът на втория етаж беше пуст. Докато Кел крачеше към № 218, компания му правеше само шумът от климатичната инсталация. Изведнъж се почувства неопишуемо уморен, адреналинът от разиграването на Пиер се бе разградил в организма му, оставяйки го с отровата на махмурлука от предишната нощ.

Той пхна магнитната карта в прореза на вратата, видя лампичката над бравата да светва зелено и влезе в стаята на Амилия, като затвори тихо вратата след себе си. За миг сякаш му се стори, че вижда голото ѝ тяло, проснато по гръб на леглото, покрито в засъхнала кръв и следи от насилие, но съзнанието му отхвърли този зловещ образ като абсурдна халюцинация.

Леглото беше оправено. Дрехите на Амилия бяха старателно сгънати, а личните ѝ вещи подредени от камериерката. Разположението на стаята ѝ беше като в неговата — с телевизор срещу леглото, монтиран със скоби на стената над писалищната маса, и прозорец от две части, отварящ се с плъзгане нагоре, който гледаше към булевард „Дюбушаж“. Кел влезе в банята и огледа подробно съдържанието ѝ. Нямаше четка и паста за зъби, но затова пък в шкафчето над мивката откри кутийка за леци и флаконче с течност за почистване. Нямаше четка за коса, нито очила, нито следа от „Ермес“ — любимия парфюм на Амилия. Сигурно е била наясно точно къде отива и си бе взела само най-необходимото.

Той надникна в гардероба. На една от полиците имаше малък метален сейф, вратичката му беше затворена. По принцип един разузнавач с опита на Амилия едва ли би оставил нещо на съхранение в проста кутия с ключалка, която може да бъде отворена от портиера на хотела за трийсет секунди, но вероятно тя не бе очаквала заплаха от Лондон. Кел издърпа сейфа, който беше опрян плътно до стената, и го обърна на 180 градуса. На гърба му имаше табелка с името на производителя и серийния номер, покрити със слой прах. Кел я избърса с ръка и позвъни на „Технически операции“. След като каза паролата, дадена му от Маркан, той поиска кода за сейф марка

„Сентинъл II“ и продиктува серийния номер от табелката на полузаспалия техник, който дежуреше някъде в дебрите на Воксхол Крос.

— Може ли да изпратя отговора с есемес? — попита човекът.

Кел отвърна, че може.

Под отделението за сейфа имаше голям куфар, но нито следа от кожената пътна чанта, която Амилия обикновено вземаше със себе си при краткотрайни пътувания. В съседното крило на гардероба беше закачен костюм от пола и сако. Кел не можеше да си представи жена, която би тръгнала за Южна Франция с по-малко от три тоалета. Амилия положително беше взела поне един-два в багажа си. Той издърпа куфара на килима и отвори капака. Вътре имаше две измачкани блузи, малко бельо и един чорапогащник; явно Амилия го бе използвала вместо кош за пране. Отвътре на капака имаше джоб, закопчан с цип; в него имаше две книги с меки корици, чифт слушалчици за мобилен телефон, неотворен пакет цигари и брой на списание „Проспект“. Кел опипа ъглите на капака, но не откри нищо скрито под подплатата. Върна куфара в гардероба и приседна на леглото.

Часът беше 2:47 сутринта. Някъде отвън на улицата изскърцаха спирачки на кола. Кел се сети за семейство Найт: Барбара беше в стаята си през няколко врати по коридора, а Бил се прибираще в Ментон. Бяха се разбрали да се видят в Стария град за обяд, но Кел със сигурност щеше да отмени ангажимента. Работата му с тях бе приключила. Внезапно го обзе непреодолимо желание да се изпъне по гръб на леглото и да поспи няколко часа, но той знаеше, че това е невъзможно. Провери в чекмеджетата на нощните шкафчета от двете страни на леглото, но намери само неизбежната Библия и две малки шоколадчета от онези, които камериерките оставят върху възглавниците в стаите. Погледна под леглото за лаптоп, папка с документи, мобилен телефон; повдигна матрака от рамката, но откри само прахоляк и валма мъх. В чекмеджетата на бюрото имаше хартия за писане, пътеводител на Ница и брошура с информация за хотела. Кел заключи, че сейфът е единственото място, където Амилия би могла да е оставила нещо, което да го насочи по следите ѝ. Единствената друга нишка, с която разполагаше, беше разпечатката от сметката за стаята ѝ, в която фигурираше набран френски номер на мобилен

телефон. Пет минути след като с Пиер се бяха разделили във фойето, той се бе обадил в ГСУ с молба да идентифицират собственика и да проследят местонахождението му.

— Може да отнеме няколко часа — бе отвърнал енергичен мъжки глас от Челтнам. — След малко ще стане напрегнато, започва сутрешният трафик от Афганистан и Пакистан...

Кел се питаше кой ли ще му отговори пръв — Тех-оп или ГСУ? Сякаш двете ведомства се състезаваха по безразличие към ситуацията, в която се бе озовал. Той се върна в банята и бръкна в клозетното казанче и в джобовете на двата хавлиени халата, закачени зад вратата. Провери също стените и пода в стаята и банята за разхлабени плочки и разлепен мокет, под които Амилия би могла да скрие неща като паспорт или СИМ карта. Нищо. Разтърси завесите, опита се да надникне зад монтирания на стената телевизор. Накрая се отказа.

Защо, по дяволите, не му се обаждаха от Лондон? Нима имаше проблем с паролата му? От Тех-оп със сигурност вече бяха открили кой е и това още призори щеше да предизвика истинска буря, а Маркан щеше да бъде в епицентъра, повличайки със себе си всички замесени в играта.

Кел лежеше върху леглото на Амилия и тъкмо се чудеше дали да не си даде няколко часа почивка, когато есемесът пристигна. Той стана, набра четирицифрения код с клавиатурата на сейфа и с радост чу как езикът щракна и вратата се отвори сама на пантите си, избутана от пружината.

В сейфа имаше един-единствен предмет, разположен точно в центъра като награда за ловкия касоразбивач. Връзка ключове за кола. Върху пластмасовата висулка имаше стикер на „Ейвис“, два бутона за отключване и заключване на вратите и метален ключ, който се разгъваше навън с натискане на едно копче.

Кел заключи сейфа, пхна ключовете в джоба си и излезе от стаята.

— Не можете да заспите ли, мосю Юнияке?

Кел беше благодарен на портиера за поднесената наготово лъжа. Той се подпря с лакти върху плота на рецепцията, изкриви уста в измъчена усмивка и обясни, че от години страда от безсъние, но една бърза разходка около квартала обикновено му помага да заспи.

— Разбира се. Позволете да ви отворя вратата.

Той забеляза изчистения като нов килим, без каквито и да било следи от сухи листа и стъклени отломки, благодари още веднъж на Пиер за труда му и го последва. След пет минути стоеше пред заключената с шифър бариера на подземния паркинг при Плас Маршал, воден от предположението, че Амилия е оставила колата си на обичайното място.

Но се лъжеше. Слизайки по осветеното в жълто вито стълбище към спарения въздух на подземните етажи, Кел периодично натискаше бутона на дистанционното, като се оглеждаше за примигващите светлини на някоя от паркираните коли. Когато стигна най-долното равнище, той се върна обратно, следвайки същата процедура, но напразно. В метална будка зад бариерата дремеше нощен пазач, вдигнал крака на бюрото си и прегърнал разтворения на корема си брой на „Пари Мач“. Кел почука по прозорчето и го събуди.

— *Excusez-moi?*

Тялото на пазача остана напълно неподвижно, само очите му се ококориха като на спяща кукла.

— *Oui?*

— Мисля, че паркирах тук тази сутрин, но не мога да си намеря колата. Има ли и друг паркинг наблизо?

— *Etoile* — измърмори нощният пазач и отново затвори очи.

— Моля?

— *Nice Etoile. Rue Lamartine. Cinq minutes à pied.*

Другият паркинг беше на същото разстояние от хотел „Гилеспи“, на около пет минути от Плас Маршал. Кел закрачи натам в хладната нощ — един странник по пустите френски улици. Когато стигна, повтори упражнението: обходи един по един всички етажи, като през няколко крачки натискаше дистанционното и се оглеждаше за колата на Амилия.

Накрая я откри. Беше паркирана на минус второ ниво. Както се въртеше на всички страни, опипвайки с поглед всяко кътче от паркинга, в един момент Кел забеляза чифт мигачи, които му изпращаха морзови сигнали от един отдалечен ъгъл. Беше тъмносиньо рено клио, завряно между очукан бял ван и черен сеат алтея с марсилски номера. Върху предното стъкло имаше плътен слой прах. Кел се залови направо с багажника. В него имаше чадър и чифт туристически обувки. Той ги извади, остави ги на земята, после повдигна двойното дъно, за да стигне до резервната гума. Беше завита с болт в леглото си и за по-сигурно привързана с пластмасов ремък през средата на джантата.

Кел разхлаби болта, разкопча ремъка и освободи гумата; още щом я повдигна, забеляза малкия платнен вързоп в кухнята ѝ. В калъфка от възглавница с емблемата на хотел „Гилеспи“ бяха завити паспортът на Амилия, шофьорската ѝ книжка, кредитните ѝ карти и ключовете от дома ѝ, СИМ картата ѝ в найлоново калъфче, триста английски лири, навити на руло и пристегнати с ластик, както и блекбърито ѝ, с което тя иначе не се разделяше, загърнато в кафяв подплатен плик.

Кел пусна СИМ картата и телефона в джоба на самото си и претърси вътрешността на колата. Амилия почти не я беше карала. Хартиената подложка за крака с логото на „Ейвис“ още беше на пода пред шофьорската седалка. Кел върна резервната гума на мястото ѝ, пусна калъфката от възглавница, обувките и чадъра в багажника и заключи колата. Качи се обратно на нивото на улицата, извървя разстоянието от триста метра до хотел „Гилеспи“ и натисна звънеца до входната врата.

— Е, доспа ли ви се най-последно? — попита го Пиер, поглеждайки часовника си като слаб актьор.

— Готов съм за сън — отвърна Кел и дори понечи да се прозине за по-голям ефект. — Ще ми направите ли една услуга?

- Разбира се, мосю Юнияке.
- Отменете събуждането. Ще ми трябват много повече от три часа сън.

Но сънят така и не идваше.

Томас Кел си взе душ, мушна се в леглото и се опита да забрави преживелиците от изминалия ден, но те се въртяха като видеозапис в главата му. Той се бе обадил на Маркан с информация за френския мобилен номер, набран от Амилия, и бе поискал техническо съдействие за СИМ картата на блекбърито. Маркан сигурно щеше да му позвъни преди седем, а от Челтнам до няколко часа щяха да открият собственика на телефона. Нямаше никакъв смисъл да затваря очи.

На призрачната светлина от улицата стаята му изглеждаше някак странно в нощната тишина. За пръв път, откакто бе напуснал Воксхол Крос, се чувстваше толкова болезнено самотен. Помисли си, както често му се случваше в безсънните нощи, че през целия си съзнателен живот бе познавал само един начин на съществуване, различен от този на всички останали. Понякога му се струваше, че самата му личност беше продукт на избора му на поприще; той отдавна вече не помнеше как бе изглеждал животът му преди онова съдбовно потупване по рамото, когато беше само на двайсет години.

Какво се бе случило с живота, за който бе мечтал, с живота, който си бе обещавал на отсрещния бряг на реката? Той обясняваше на всички, които имаха търпение да го изслушат, че възнамерява да напише книга. Убеждаваше себе си, че иска да следва архитектура. И двете му намерения сега изглеждаха толкова абсурдни, че той чу смеха си в притихналата стая. Ден след ден в сивите зимни месеци на новата година се бе опитвал да заживее като редови гражданин, да се превърне в обикновен човек, който се среща с приятели и гледа мачове по телевизията или разговаря с непознати на чаша в кръчмата. Беше твърдо решен да попълни празнотите в образованието си, да изгледа на диск филмите, които бе пропуснал навремето, да прочете романите и мемоарите, които го бяха подминали... но единственото, което го влечеше, беше тайният му свят. В един момент дори си бе въобразил въпреки всички доказателства за обратното, че най-после би могъл да

стане и баща. Но в момента тази мечта беше толкова далечна и недостижима за него, колкото координатите на Амилия Левин.

После се сети за Джордж Тръскот, който със сигурност щеше да извлече най-голяма полза, ако Амилия изчезнеше за дълго или завинаги. В трескавото си безсъние той се запита дали самият Тръскот не бе спомогнал по някакъв начин за изчезването ѝ. Защо иначе му бе нужно да я следи чак до Ница? Защо да натоварва тъкмо него — Томас Кел — с издирването ѝ? Той отвори очи; стаята беше все така тъмна, ако не се смяташе жълтеникавото сияние на уличната лампа. Кел презираше Тръскот, и то не толкова заради амбицията му, не и заради безскрупулната му хитрост и интригантство, а защото той въплъщаваше всичко онова, което Кел ненавиждаше във все корпоративната атмосфера на МИБ. За Джордж Тръскот важна беше не Службата, не защитата на отечеството, а собственото му кариерно израстване. С малко по-нисък коефициент на интелигентност и съвсем малко по-умерено его той би се хванал на работа като пътен полицаец или общински инспектор и нощем би сънувал как налага глоби за паркиране или приема наредби против шума. При други обстоятелства Кел би се изсмял на тази своя мисъл, но сега беше твърде потиснат от перспективата Тръскот да стане шеф и да докара със себе си още апаратчици, още корпоративни адвокати, като наред с това пожертва истински талантивите разузнавачи на олтара на тесногърдия си педантизъм. Амилия Левин беше със сигурност последната бариера пред превръщането на МИБ в поделение на Комисията за здравословни и безопасни условия на труд.

Накрая телефонът все пак извънтя, но беше рецепцията; Пиер бе забравил да отмени събуждането. Кел едва ли бе спал повече от час и половина. След десет минути, докато си вземаше отново душ, той чу познатия звън на мобилния телефон. С насапунисана глава, той изруга през зъби, спря водата и излезе от банята.

Беше Маркан, гласът му звучеше победоносно.

— *Bonjour, Thomas. Comment allez-vous?*

Правилно № 1 в МИБ гласеше: „Никога не мрънкай, никога не показвай слабост.“ Затова Кел влезе в тона на Маркан и отвърна:

— *Je suis très bien merci, monsieur.* — Сякаш се обръщаше към учителя си по френски в основното училище.

— Откри ли блекбърито ѝ?

— В багажника на кола под наем. Паркирана на половин километър от хотела.

— Как се сдоби с ключовете?

— Беше ги оставила в сейфа на стаята си.

Маркан явно надушваше нещо нередно.

— И защо ли го е направила? — попита той.

— Хайде де! Може да не е очаквала Джордж Тръскот да изпрати екип подире ѝ. — Той замълча за момент, като си представяше как Маркан нервно пригласява косата си. — Но е имала време да си опакова нещата, което значи, че не е бързала. В банята ѝ няма четка за зъби, нито парфюм. Повечето от дрехите ѝ също липсват. Пътува под чуждо име, вероятно с очила, като носи само леката си пътна чанта. Възможно е да е оставила ключа, понеже е *искала* да я открия, но това е малко смела теория. Паспортът и кредитните ѝ карти бяха увити във вързоп заедно с блекбърито, с ключовете от дома ѝ, СИМ картата, всичко заедно. А пък вързопът беше скрит в наета кола, за която не е очаквала да бъде задигната.

Кел поиска и блекбърито, и СИМ картата да бъдат дадени за анализ на човек, който можеше да ги декодира. Въпреки ранния час Маркан вече се бе свързал със специалист в Генуа и му каза, че тя щяла да пристигне в Ница около обяд.

— Елза Касани. Работеше за нас в Рим. Сега е на свободна практика. Реши, че така може да изкарва повече пари. Занимава се с оперативно издирване по електронни следи, познава повече хора в повече агенции, отколкото и ти, и аз можем да си представим. Умна, борбена, суперпрофесионалистка. Ще ти хареса. Има страхотни препоръки.

— Предай ѝ как да се свърже с мен, когато дойде. — Кел си каза, че би могъл да поспи още няколко часа, ако въпросната Елза го остави на мира до обяд. — Какво друго имаш да ми казваш?

— От Челтнам се обадиха. Анализирали са номерата, които си им дал. Единият е на къщата на Амилия в Уилтшър. Звъннала е три пъти за два дни. Може и трите пъти да е говорила с Джайлс, понеже той е бил там последната седмица. Доколкото знаем, не са се чували след изчезването ѝ. Всеки от трите разговора е продължил по-малко от пет минути. — Той помисли и добави: — Джайлс я е отегчавал до безсъзнание. — Кел тъкмо закачваше знака „Не безпокойте“ на

дръжката на вратата си и дори не се усмихна на шегата. — Френският мобилен номер не ни е известен. Нов е, купен в Париж преди четири месеца. Регистриран на Франсоа Мало. Може би Амилия само е оставила съобщение, понеже позвъняването е продължило едва трийсет секунди.

Кел направи връзката.

— Мало се казва един от погребаните в Четиринайсети арондисман. — Докато поставяше веригата на вратата, той си спомни, че Маркан винаги изоставаше от събитията.

— Да бе, вярно. Браво, Том. Знаех си, че съм наел верния човек. Ще проуча по-отблизо нещата. Очаквай развитие.

Елза Касани имаше бледото и уморено лице на човек, свикнал цял живот да седи в тъмни стаи и да сезира в компютърни екрани. А беше едва на двасет и седем. Леко пълничка, общителна, вечно усмихната италианка с пиърсинги в ушите, тя се бе свързала с Кел малко след дванайсет часа и двамата се бяха разбрали да се срещнат в едно кафене на Рю дьо л'Отел де Пост, за да вземе тя блекбърито и СИМ картата.

Срещата мина без усложнения. Както Кел я бе инструктирал, Елза беше с шапка, седеше сама на маса и си беше поръчала кампари със сода. („Аха! — беше възкликнала тя, доволна от тази конспиративност. — Защото е червено!“) След няколко минути Кел влезе в заведението, забеляза шапката и питието на масата, предаде ѝ техниката и каза, че очаква резултати „до залез“. После стана и се отдалечи към Средиземно море, оставяйки Елза на масата. Никой от околните не бе забелязал каквото и да било. Никой не ги следеше. Нямаше нужда от тайнственост и професионални трикове. Тук Московските правила не важаха.

Кел бе забравил колко ненавиждаше Ница. Този град парвеню не притежаваше нищо от традиционния френски дух. Улиците бяха твърде чисти, палмите изглеждаха абсурдно не на място, по крайбрежната променада се пъчеха позъори, момичетата трудно можеха да минат за хубави. Ница беше стерилна игрална площадка за богати чужденци, които нямаха достатъчно въображение, за да похарчат по нормален начин парите си. „Мястото, където слънчевият тен се оттегля, за да умре“ — гласеше един стар виц. Той си припомни последното си идване в Ница, за едно денонощие през 1997-а, когато беше по следите на един от главатарите на ИРА, успял да се сприятели с някакъв чеченски перач на пари и да се укрие във вилата му във Вилфранш. Кел беше пристигнал в една подгизнала от дъжд майска сутрин и бе заварил града запустял, пълен с призраци. Кафенетата около старото пристанище бяха празни, в Кафе дьо Тюрен половин дузина клиенти дремеха по на половин дузина миди. Сега беше

различно, лятото беше в разгара си, градът беше претъпкан с туристи, всяка педя от плажната ивица беше заета, пред всяка пробна в бутиците на Рю Паради и Рю Алфонс Кар се виеше опашка. Кел се укори, че не си бе останал в хотела, където поне можеше да си поръча румсървис и да гледа филми по платения канал или новините. Вместо това откри една бирария на две пресечки от морето, поръча си жилава пържола с пържени картофи от хубавичката келнерка, която го гледаше очаквателно за бакшиш, и заби нос в „Либелата“ на Шеймъс Хийни — една стихосбирка, която се бе сетил да мушне в багажа си в последния момент преди отпътуването от Лондон. Зад бара собственикът на бирарията — петдесетинагодишен двойник на Джони Холидей — се снимаше с айфона си в огледалото. Кел отдавна бе констатирал, че всички ресторанти в Южна Франция са собственост на един и същ тип мъже — застаряващ плейбой с трийсет и четири брака, шкембенце, слънчев загар и апетит за млади келнерки. Този конкретен индивид имаше навика да се чеше по цепката на задника, също като Рафаел Надал преди сервис. Когато дойде време да си плати сметката, Кел реши да се позабавлява с него.

— Пържолата беше жилава — каза на английски той.

— *Comment?*

Кръчмарят гледаше през рамото му, сякаш беше под достойнството му да погледне в очите някакъв си англичанин.

— Казах, че пържолата е жилава. — Той посочи с ръка към кухнята. — Храната в тази кръчма е само малко по-хубава от онова, което ни сервираха в „Папийон“.

— *Quoi?*

— Смяташ, че е в реда на нещата да искаш осемнайсет евро за тази подметка, а?

— *Il y a un problème, monsieur?*

Кел се обърна да си ходи.

— Няма значение — каза през рамо той. Стигаше му да види как заучената самонадеяност на Джони Холидей за миг се бе пропукала. Келнерката, която явно бе подслушала разговора им, му се усмихваше кокетно. Кел ѝ остави на масата петдесет евро от парите на Тръскот, излезе и закрачи по улицата под следобедното слънце.

Един мъдър човек някога бе казал, че шпионажът — това е умението да чакаш. Някого или нещо. Кел реши да убие времето си в скитане из улиците на стария град и в залите на Ив Клайн в Музея на модерно и съвременно изкуство. Приседна на една желязна пейка на мецанина и провери съобщенията на лондонския си телефон. Клеър му бе изпратила поредица от все по-раздразнени есемеси от чакалнята на брачния им консултант. Той напълно бе забравил, че имаха записан час.

Много ти благодаря. Загуби ми времето.
Проклет да си.

Той нямаше никакво намерение да ѝ обяснява, че се е върнал на служба по молба на Маркан. Вместо това, натискайки нервно бутоните, написа:

Съжалявам. Напълно забравих. Имах тежък ден.
В Ница съм.

Едва когато получи отговора ѝ — три укорителни въпросителни знака — Кел осъзна грешката си и понечи да ѝ позвъни, за да обясни ситуацията, но апаратът вече беше изключен и го препрати на гласова поща.

— Съжалявам, давам си сметка, че се държа ужасно, но ми се наложи да отскоча до Ница, това е във Франция, по работа. Възникна ми неотложен ангажимент. Напълно бях забравил за консултацията. Били се извинила от мое име на...

Той си даде сметка, че бе забравил името на брачния консултант; помнеше само, че беше жена, помнеше прическата ѝ, бисквитите в

чинийка на масата, тиктакация часовник, който бавно отмерваше времето. Реши някак си да замаже положението.

— ... любезната докторка, кажи й, че съм зает. Обади ми се, когато можеш. Чакам да ме извикат за среща.

Той не се съмняваше, че Клеър лесно ще отгатне истинските причини за отсъствието му: „трябваше да замина за Франция“, „неотложен ангажимент“, „чакам среща“ — Томас Кел беше бракуван шпионин, изритан позорно от службите; той не притежаваше частен бизнес, нямаше нужда да го „викат за срещи“. Единствената логична причина да се намира в Ница беше да свърши някаква мръсна работа за МИБ. Една от неизбежните необходимости на дългата му кариера бе да лъже Клеър за естеството на работата си. Кел се бе радвал на кратката почивка от подобно съчинителство, но сега отново беше въвлечен в цикъла на измами и привидности, които бе фабрикувал в продължение на двайсет години; върнал се беше към стария и удобен навик да държи на разстояние всеки, който се опитваше да се приближи до него. В този смисъл той така и не разбираше защо Клеър толкова държи да ходят на психолог. В брака им нямаше „структурен дефект“ — един термин, който докторката използваше с видима наслада. Нито пък между тях имаше „иманентно програмирана враждебност“. В редките случаи, когато се срещаха, за да обсъждат общото си бъдеще, мистър и мисис Томас Кел неизменно пренасяха дискусията в леглото, като на сутринта се събуждаха с въпроса защо, по дяволите, живееха разделени. Но причината за тяхната раздяла беше ясна. Недвусмислена. Без деца те нямаха общо бъдеще.

Елза му позвъни в пет и двамата се разбраха да се срещнат пред хотел „Негреско“.

Кел имаше чувството, че вижда нов човек. За петте часа, през които бе анализирала телефона и картата, Елза бе претърпяла пълна промяна. Бледите й страни бяха станали румени, сякаш се връщаше от дълга разходка по плажа, а очите й — толкова безжизнени в кафенето — блестяха на ослепителното лятно слънце. Ако първоначално му се бе сторила затворена и някак притеснена, сега беше радостно възбудена и излъчваше топлина. Толкова мила бе станала, че за миг

Кел се запита дали не бе получила инструкции от Маркан да спечели на всяка цена доверието му.

— Как мина следобедът ти? — попита го тя, докато крачеха към залязващото слънце.

— Прекрасно — излъга Кел, който се радваше на компанията ѝ след продължителната самота и не искаше да я отблъсне с мърморенето си. — Обядвах, посетих една галерия, почетох книга...

— На мен Ница никак не ми харесва — обяви Елза; английският ѝ беше точен и напевен.

— На мен също — каза той. Тя го погледна косо и се позасмя на тази внезапна пукнатина в самообладанието му. — Трудно ми е да го обясня. Обичам всичко френско. Великите градове: Париж, Марсилия... Храната, виното, филмите...

— Бла-бла-бла-проточи Елза.

— ... но за мен Ница е изкуствена, нещо като Дисниленд.

— Няма душа — подхвърли тя.

Кел помисли и отвърна:

— Именно. Душа ѝ липсва.

На светофара чакаше дълга колона коли; докато двамата пресичаха Променад Англе, се сблъскаха почти едновременно с двама тийнейджъри, които тичаха в обратната посока. От кола, спряла кой знае защо до централната тревна ивица на булеварда, слизаше проститутка с високи токове и черна кожена пола.

— В СИМ картата няма нищо необичайно — каза Елза, докато се провираха през глутница мотопеди. — Проверих я за по-сигурно и през Челтнам.

— А блекбърито?

— Използвала го е за „Скайп“.

Разбира се. При липса на криптирана телефонна линия „Скайп“ беше естественият избор на всеки шпионин — труден за проследяване, почти невъзможен за подслушване. В този смисъл едно блекбъри по нищо не се отличаваше от обикновен компютър; на Амилия ѝ трябваша само чифт евтини пластмасови слушалки. Най-вероятно ги бе заела от рецепцията.

— Знаеш ли с кого е разговаряла?

— Да. Винаги с един и същ номер, с един и същ потребителски акаунт. Провела е три отделни разговора. „Скайп“ адресът е

регистриран на френски имейл.

— Има ли потребителско име?

— Името е едно и също. Франсоа Мало.

— Ама кой е този тип? — попита на глас Кел, като се спря. Може би си мислеше, че въпросът му е риторичен, но Елза бързо го опроверга.

— Струва ми се, че знам отговора — каза тя с вид на ученичка, решила особено трудна задача по математика. Бръкна в чантата си и започна да рови вътре. — Ти говориш френски, нали? — подаде му разпечатка от вестникарска статия тя.

— Говоря френски — отвърна той.

Двамата стояха, облежнати на парапета, и гледаха надолу към плажа, а покрай тях във вечерния здрач се плъзгаха младежи на ролери. Статията от „Льо Монд“ възпроизвеждаше в зловещи подробности едно нападение в Синай. Двойка на средна възраст. Женени от трийсет и пет години. Брутално убити с ножове и метални пръти на плажа в Шарм ел Шейх.

— Не е най-приятният начин да се умре — отбеляза Елза, което си беше доста меко казано. Тя извади цигара и я запали с гръб към вятъра.

— Ще ми дадеш ли една и на мен? — попита Кел. Докато му поднасяше огънчето, ръцете им се докоснаха, погледите им се срещнаха — внезапно бликнало желание за интимност на хора, озовали се в един и същ град, по една и съща работа, споделящи едни и същи тайни. Кел познаваше сигналите. Беше минавал много пъти по този път.

— Франсоа Мало е синът им — каза тя. — Живее в Париж. Няма братя и сестри, не е женен, не живее с никого.

— От Челтнам ли ти казаха всичко това?

Елза навири горделиво нос.

— За какво ми е Челтнам? — каза тя, издишвайки дим през носа си. — Мога и сама да се оправя.

Той се изненада от троснатия ѝ тон, но си каза, че може би целта ѝ бе да го впечатли. Една похвала от негова страна пред Лондон щеше да ѝ бъде от полза като частник.

— А откъде събра информация? От „Фейсбук“? „Майспейс“?

Елза му обърна гръб и се загледа към плажа. Някакъв мъж по бяла риза крачеше право към морето с такава решителна крачка, сякаш възнамеряваше да се спре чак в Алжир.

— От мои източници във Франция. „Майспейс“ вече не е толкова актуален — каза тя с тон, сякаш Кел беше единственият останал в цяла Европа, който още не знаеше това. — Във Франция ползват „Фейсбук“ или „Туитър“. Доколкото мога да установя, Франсоа не е имал акаунт в нито една социална мрежа. Или е твърде затворен, или е... прекалено самонадеян.

Откъм изток се задаваше линейка без сирена, жълтите ѝ светлини проблясваха през короните на палмите. Още от най-ранното си детство Кел изпитваше почти суеверен ужас при вида на преминаваща линейка и сега я проследи със свито сърце, докато се скри от погледа му.

— Има ли още нещо? — попита той. — Нещо необичайно около блекбърито?

— Естествено. — В отговора ѝ се съдържаше намек за безкраен репертоар от загадъчни дейности. — Потребителят е влизал в сайтовете на две авиокомпании. „Ер Франс“ и „Тюнизер“.

Кел се сети за досието на Амилия, но не виждаше никаква смислена връзка между годината, която бе прекарала като гувернантка в Тунис, и внезапното ѝ изчезване след повече от трийсет години. Да не би МИБ да работеха тайно по операция за влияние, най-вероятно с участието на американците? След падането на Бен Али в Тунис се беше образувал вакуум, който трябваше да се запълни възможно най-бързо.

— Резервирала ли е полет?

— Трудно е да се каже. — Елза се намръщи и стъпка с крак цигарата си, сякаш тютюнът ѝ беше виновен за липсата на информация. — Има извършена картова трансакция с „Тюнизер“, но не е ясно за какво точно.

— На чие име е картата?

— Не знам. Нито пък сумата на трансакцията. Там, където банката криптира информация, е много по-трудно да се установи каквото и да било. Но аз предадох на моите хора всичко, до което се добрах, и съм сигурна, че ще успеят да определят самоличността на титуляря по сметката.

Кел се опитваше да сглоби останалите парченца от пъзела. Обстоятелството, че Амилия бе оставила наетата си кола в Ница, показваше, че почти със сигурност бе взела самолет. По следите, оставени по блекбърито ѝ, можеше да се предположи, че е отлетяла за Тунис. Но защо? И докъде точно? Допреди много години МИБ бяха поддържали малко бюро в Монастир. Или може би беше в столицата Тунис? Елза отговори на въпроса му:

— Има още нещо, което е много важно.

— Да?

— Мобилният телефон на Франсоа Мало. Моите хора го проследиха. Изглежда, че вече не е в Париж. По-вероятно е да се намира в Тунис на почивка. Сигналът от телефона е засечен недалеч от Картаген.

Кел занесе блекбърито и СИМ картата на Амилия в подземния паркинг, постави ги обратно в багажника на колата ѝ и се прибра в хотел „Гилеспи“. Върна ключовете от колата в сейфа, огледа стаята, за да се убеди, че я оставя така, както я бе заварил, и от лаптопа на Маркан си направи резервация за град Тунис. В седем на следващата сутрин вече пътуваше за летището в Ница, като остави ситроена в бюрото на „Херц“.

За 11 часа имаше насрочена стачка на наземните служби, но самолетът му излетя малко след 10 и се приземи в ослепителната жега на Тунис час по-късно. От ГСУ бяха категорични, че Франсоа Мало се намира в Гамарт — заможно предградие на морския бряг, предпочитано от туристи, бизнесмени и дипломати пред шума и блъсканицата в центъра. Кел научи, че сигналът от телефона на Мало е бил засечен на един неголям участък от бреговата ивица, където два петзвездни хотела си оспорваха гостите на близкото голф игрище. В единия от тях, „Валенсия Картаж“, нямаше данни за посетител с това име, но във втория, „Рамада Плаза“, с който Кел се свърза от телефонна кабина на летището в Ница, веднага го прехвърлиха към стаята на Мало. Кел затвори, преди връзката да се бе осъществила, но запомни номера на стаята: 1214. След три минути той отново позвъни в хотела, попадна на различен рецепционист и се опита да си запази стая.

Имаше само един проблем. Беше разгарът на лятото и „Рамада“ беше пълен. Той опита още веднъж от летището в Тунис, като се надяваше да се е отменила резервация по време на полета. Но рецепционистката беше непреклонна: за следващите четири дни нямаха свободни стаи. „Не бихте ли пробвали във «Валенсия Картаж»? Съвсем наблизко е.“ Кел ѝ благодари за съвета, позвъни отново във „Валенсия“ и си запази шест нощувки на пълен пансион под името Юнияке.

Беше пресметнал, че „Валенсия Картаж“ се намира на около половин час от летището с кола, но докато се движеха на североизток

към брега, таксито му заседна в задръстване. Някои от по-нетърпеливите шофьори ги изпреварваха отстрани през банкета или дори преминаваха през централната затревена ивица в насрещното платно. *Африка*, помисли си Кел и се облегна назад, за да наблюдава този цирк. Шофьорът му — възрастен мъж с предпочитания към по-ранния Джордж Майкъл — използваше според силите си всяка пролука в движението, вперил поглед напред през пукнатото стъкло на колата, докато от двете страни се редуваха ниви и изоставени строежи. По протежение на шосето се щураха мъже на всякакви възрасти, ушите заглъхваха от рева на форсирани докрай двигатели и какофонията от клаксони.

Най-после се измъкнаха от най-тежките задръствания и достигнаха покрайнините на Ла Марса; таксито пое по гладкия крайбрежен булевард, по протежение на който се белееха дипломатически резиденции. На отбивката за „Валенсия“ и „Рамада“ имаше бариера, охранявана от трима войници с автомати, които имаха заповед да проверяват всички превозни средства, приближаващи се към хотелите и нощните барове покрай плажа, защото последното нещо, от което Тунис имаше нужда в разгара на туристическия сезон, бе ислямски фанатик да се взриви на паркинга на петзвезден хотел. Най-младият от войниците надникна в таксито, изви врат към задната седалка и внимателно огледа пътника. Кел му кимна, насили се да му се усмихне и младежът им махна с ръка да продължат.

Хотел „Валенсия Картаж“ беше разположен на шестнайсет хектара непосредствено до „Рамада Плаза“. Маркан му бе поръчал едно рено меган, което да го очаква на паркинга. Кел вече знаеше цвета и номера и откри бързо колата; според уговорката с Лондон ключовете трябваше да бъдат оставени в ауспуха. Портиерът, с късо подстригана черна коса, черен панталон и жилетка в цвят бордо, го забеляза отдалеч и го посрещна като роден брат, когото не бе виждал от години. Въпреки протестите на Кел ръчната му чанта бе положена върху количка и тържествено откарана по късата рампа към входа на хотела. Още щом се озова вътре, в прохладата на климатизираното фоайе, той даде бакшиш на портиера, остави чантата си на количката и обиколи наоколо, преди да се отправи към рецепцията, за да се регистрира.

Фоайето беше огромно, високо колкото три етажа от сградата, издържано в жълт цвят, подобен на горчица. На Кел му напомняше

мексикански ресторант в предградията, раздут до размерите на самолетен хангар. На партера имаше два ресторанта, пиано бар и неголямо кафене в псевдомавърски стил. Той надникна вътре. Двойка туристи с бели бейзболни шапки пиеха ментов чай и пушеха сладникав тютюн през наргиле, вероятно залъгвайки се, че по този начин се пренасят в автентичната атмосфера на арабски сук. В съседство имаше сувенирен магазин, в който се продаваха ключодържатели във формата на камила и тубички със слънцезащитен лосион на астрономически цени. Кел си купи „Хералд Трибюн“ и се нареди на опашката пред рецепцията. Вляво от мястото, където се намираше, вътрешен коридор водеше към гигантски спа комплекс, предлагащ *хамами*, салони за масаж и плувен басейн с морска вода и трамплин за скачане. През коридора се точеше върволица от гости, повечето по бели хавлиени халати. Една от жените беше с лейкопласт през носа; на опашката пред себе си Кел забеляза италианска туристка на средна възраст, превързана по същия начин. Под очите ѝ имаше кръвонасядания, сякаш някой в пристъп на ярост я бе ударил с юмрук в лицето. Когато дойде редът му, Кел не се стърпя и попита:

— Защо всички тук са с рани по лицата?

— Извинете, сър?

— Превръзките. — Той посочи лицето си. — Гостите с разбити носове. Като Джак Никълсън в „Чайнатаун“. Какво е станало?

Рецепционистката — млада тунизийка с тъмносиня забрадка на главата — говореше добър английски и отвърна усмихната:

— Хотелът поддържа връзки с клиника по лицева хирургия в Италия, мистър Юнияке. Техните клиенти често идват тук, за да се възстановят след операция.

Кел кимна, като се опитваше да си припомни формата на носа на Амилия Левин, макар да му се струваше малко вероятно бъдещият шеф на МИБ да се укрива в Северна Африка след пластична операция.

Стаята му се намираше в края на един тристаметров коридор в западното крило на хотела и гледаше към открит плувен басейн със собствен бар и ресторант, около който имаше поне седемдесет шезлонга. Кел си поръча сандвич от румсървис и позвъни на Джими Маркан, за да го осведоми за напредъка в издирването, като на свой ред научи, че в базата данни на МИБ се съдържала една-единствена

снимка на въпросния Франсоа Мало, която Маркан му изпрати като прикачен файл до лаптопа и мобилния телефон.

— Готин пич — каза той, като отвори снимката. На нея Мало бе уловен сред група от още четирима мъже, всички с официални костюми — според пояснителния надпис, консултанти по информационни технологии. Мало беше малко над трийсетгодишен, с гъста тъмна коса, сресана на път отстрани, изразителна долна челюст с едва набола брада и тънка самодоволна усмивчица в ъгълчето на устата. *Тъкмо неин тип*, каза си наум той, но Маркан сякаш прочете мислите му.

— Подозираш, че Амилия има тайна връзка?

— И аз не знам какво подозирам. — Кел издърпа един конец от тапицерията на стола до бюрото. — Може тя изобщо да не е тук. Може с този Мало да ни праща за зелен хайвер.

— Не допускаш ли, че може да има някаква зловеща история покрай убийството на родителите му, някаква връзка с настоящето?

— Нали това съм дошъл да откроя?

Сандвичът му пристигна и Кел прекъсна разговора. Защо в Лондон бяха толкова сигурни, че в тайнственото изчезване на Амилия има замесен секс? Доколкото Кел знаеше, през цялото време на дългата си кариера тя бе имала сериозни връзки само с двама мъже, освен съпруга си: един американски бизнесмен, неотдавна завърнал се за постоянно в Орегон, и един женен колега от разузнаването — Пол Уолинджър, понастоящем шеф на бюрото в Анкара. Но това се бе оказало достатъчно, за да ѝ създаде репутация на безскрупулна прелъстителка сред изцяло мъжката популация на приюта за душевноболни, наречен МИБ. Освен това, питаха се вероятно те, как бе намерила време в натоварения си график, за да завърже връзка с красив французин, поне с 20 години по-млад от нея?

Имаше, разбира се, и други възможности: Мало да е колега от френското разузнаване, ДЖСЕ (еквивалент на МИБ) или ДКРИ, с когото Амилия провеждаше тайна операция. Това би обяснило защо в базата данни на МИБ се съдържаха толкова малко информация за Мало. Но защо ѝ бе притрябвало да го успокоява толкова време след убийството на родителите му? Вероятно имаше някаква емоционална връзка между тях, нещо повече от чисто делови отношения.

Багажът му бе разопакован, сандвичът изяден и Кел реши да прекара късния следобед в разходка около хотела, да се запознае с околностите и да потърси Мало в „Рамада Плаза“. С нахлупена на главата плажна шапка, която си купи от магазинчето за сувенири, той се запъти по пътеката покрай басейна надолу към плажа, където келнери от хотела сервираха питиета на излегналите се по шезлонгите гости. Местни хора предлагаша магарета и измършавели камили за яздене. Манекенка по бикини, с бухнала черна коса и ярко червило, позираше за фотосесия във вълните край брега; покрай нея с ловки маневри минаваха сърфисти с надеждата да ѝ направят впечатление. Кел свали обувките си и нагази в горещия пясък, топлият западен вятър галеше гърба му. След около двеста метра видя друга подобна сцена: летовници, този път отседнали в „Рамада“, се припичаха лениво върху наредени в прави редици шезлонги, между тях припикаха келнери с ледени напитки, бармани приготвяха коктейли и леки закуски в неголям павилион на дървени колони, магарета и камили очакваха ездачи. Той се сети за Филип и Жанин Мало, нападнати край един плаж, много подобен на този, убити на един хвърлей от петзвездния си хотел, преди това пребити и обрани за няколко сребърника.

„Рамада“ се виждаше от плажа като огромна бяла каменна стена над редицата палмови дървета. Кел тръгна по тясната пътечка между дюните, обрасли с туфи жилава трева и бамбук. Възрастна дама, забрадена с бял шал, се движеше насреща му и му подвижна „Здрасти!“, сякаш бяха стари познати. Вляво от него се чуваше неравномерното потупване на топки за тенис, подавани несръчно от прегрели, задъхани старчоци. Накрая пътеката го изведе до препълнен с човешки тела басейн във формата на осмица, значително по-голям от онзи, който се виждаше от стаята му във „Валенсия“. От три страни басейнът беше обграден с огромен брой масички и шезлонги, върху които се изтягаха поне половината гости на хотела. Кел си даваше сметка, че сам мъж, който се скита безцелно, облечен нито за плаж, нито за басейн, привлича внимание, особено на открито. Затова се спря при един от дървените навеси встрани от басейна и седна на бара. Беше адска жегга. Зад бара имаше италианска кафе машина, на полицата отзад бяха наредени бутилки с безалкохолни напитки, до малката мивка бяха натрупани порцеланови пепелници. Той се извърна назад и заоглежда летовниците, докъдето стигаше погледът му, с

надеждата да зърне Амилия или някого, който да прилича на Мало. Но лицата на повечето хора бяха неразличими. Поне половината лежах по корем, други четях списания или книги, които ги закриваха. Кел стана и продължи обиколката си, като влезе през една странична врата в основната сграда на хотела.

Фоайето, далеч по-строго и минималистично обзаведено, отколкото това на „Валенсия“, подхождаше по-скоро на бизнес хотел в центъра на някой голям град. На рецепцията мъж и жена се караха на руски език. Жената — платинена блондинка, пристегната в бял кожен панталон и вталено яке от същата материя — беше много по-млада от партньора си и имаше киселото изражение на отегчена любовница, на която ѝ е писнало да играе тая роля. Останалите гости бяха най-вече пенсионирани семейни двойки от Обединеното кралство, пет от които бяха накацали върху едно канапе с подковообразна форма в центъра на фоайето, заобиколени от кувари с колелца и найлонови торби, натъпкани с алкохол и местни джунджурии. Кел ги подмина, излезе през главния вход и се озова на паркинга, от който се виждаше задната фасада на „Валенсия Картаж“. Отпрати се към пътя, разделящ градините на двата хотела, като премина покрай самотния служител в бялата будка до бариерата. И оттам видя онова, което търсеше: седем жълти таксита, подредени едно зад друго на шосето в очакване на клиента от хотелите. Кел се смеси с шофьорите и заговори на френски най-близкия от тях; интересуваше го колко време е нужно, за да се стигне с кола до центъра на град Тунис.

— Такси ли търсите, сър?

Човекът, задал въпроса, нямаше и трийсет години; беше с фланелка на футболния клуб „Барселона“, бели маратонки „Адидас“ и изкуствено избелени дънки. Може би се смяташе за ветеран на Жасминовата революция, но във всеки случай беше твърде млад и зелен за задачата, която Кел бе намислил.

— Не сега. Просто питам колко време се пътува дотам.

Разговорът привлече вниманието на по-възрастен мъж, плешив и тантурест, облечен с риза и изгладен панталон. Кел му кимна и мъжът се приближи. Имаше бързи проницателни очи, ленива усмивка и леко коремче, което с мъка се опитваше да скрие. Точно такъв човек му трябваше — улегнал, стабилен, който няма да се раздрънка пред приятелите си колко пари е изкарал изневиделица.

— *Bonjour*.

— *Bonjour* — отвърна мъжът.

В светлината на следобедното слънце, под разкошната алена арка на разцъфналата бугенвилия, тримата мъже си поговориха за туристическите забележителности на столицата. Не след дълго вниманието на младия шофьор бе отвлечено от звъна на мобилния му телефон и Кел остана насаме с по-възрастния.

— Ти редовно ли работиш с тези хотели? — попита той; неусетно бяха минали на арабски.

— Да, господине.

— Какво ти е работното време?

Шофьорът вдигна рамене, сякаш „работно време“ беше непознато понятие за него.

— Можеш ли да ме закараш до Ла Марса?

Това си беше риск, разбира се, но на Кел му беше нужен шофьор на повикване, който да следи Мало. Обикновено от МИБ му зачисляваха агент по проследяването, но понеже операцията с Амилия се провеждаше неофициално, бе принуден да импровизира. Въпросът беше дали можеше да се довери на този човек за втори чифт очи. Кел седна на предната седалка на добре поддържаното пежо 206 и му нареди да кара към плажа. Когато колата потегли, той се представи като Стивън и двамата се здрависаха над скоростния лост.

— Сами — отвърна шофьорът.

На километър и половина от хотела Кел му каза да отбие и да спре. Сами остави двигателя да работи заради климатика, докато Кел се извърна на седалката си и го погледна право в очите.

— Искам да ти направя едно делово предложение.

— Окей.

Реакцията на мъжа му хареса: безгрижно кимване, небрежен поглед към таксиметровия апарат.

— Какво ще правиш през следващите няколко дни?

— Ще работя.

— Би ли желал да работиш за мен?

— Окей.

И този път отговорът прозвуча равнодушно, сякаш всичко това си беше в реда на нещата.

— Аз съм тук по работа. Ще ми е нужен шофьор на повикване от рано сутрин до късно вечер. Смяташ ли, че ще се справиш?

Сами помисли за част от секундата и каза:

— Окей.

— Ще ти плащам по петстотин динара на ден, първата сума предварително.

Това се равняваше на около двеста лири — гигантска сума за един тунизиец, който рядко си докарваше повече от хиляда динара месечно. Кел му подаде парите и Сами ги пое, без да му мигне окото.

— Ще ти плащам на всеки два дни, в края на деня. Не искам да казваш на никого за нашата уговорка. Може да се наложи да проследиш определени хора, ако напуснат хотела. Смяташ ли, че това може да бъде проблем?

— Няма проблем.

— Добре. Ако съм доволен от работата ти, ще ти дам хиляда динара бонус.

— Разбирам. — Сами кимна тържествено; явно схващаше колко е важно да си държи езика зад зъбите. Двамата отново се здрависаха и Сами най-после се усмихна. На таблото пред него имаше снимка на две млади момичета, облечени целите в розово по някакъв специален повод. Кел посочи снимката с очи.

— Твои ли са?

— Внучките ми — отвърна Сами с тон, сякаш самото споменаване на челядта му беше достатъчно да циментира приятелството между двамата. — Имам син. Живее в Марсилия. През ноември ще ида да го видя.

Кел извади телефона си и отвори снимката на Мало.

— Това е мъжът, който ме интересува. Познаваш ли го?

Сами трябваше да си сложи очилата за четене, за да види снимката на фокус. После поклати глава.

— Отседнал е в „Рамада“ — обясни Кел. — Може би заедно с тази жена. Тя е англичанка, той французин. — Той показа на Сами снимка на Амилия; беше я преснимал с телефона си от паспорта ѝ и качеството не беше добро. — Ако някой от тях излезе от хотела и се огледа за такси, постарай се ти да го качиш. Ако е необходимо, споразумей се нещо с колегите ти, за да бъдат все твои клиенти. Искам да знам къде ходят и с кого се срещат. Ако се наложи да ги проследиш,

направи го колкото може по-дискретно, но преди да тръгнеш подире им, обади ми се на този номер. Може да успее да сляза от стаята си и да ви последвам с друга кола.

— Имате ли кола под наем?

Кел поклати глава. Не искаше да обърка излишно човека.

— Искам да кажа, ще ви следвам с друго такси.

Двамата си размениха телефонните номера и Кел информира тунизицеа за дневното му разписание: от седем сутринта до полунощ. След това слезе от колата под палецото слънце. Видя някаква пътечка, която водеше към плажа, и реши да се поразходи пеша.

— Ти се върни обратно пред хотела — каза той на Сами. — Нареди се на опашката при другите таксите. И ако видиш някой от тях, звънни ми.

— Добре — отвърна Сами с характерния си непукизъм, сякаш шпионирането на западни туристи беше за него ежедневно занимание.

След половин час Кел беше вече в стаята си. Остатъците от сандвича му лежаха на нощното шкафче — корички, парченца маруля и майонеза. Той отвори вратата, изнесе подноса в коридора, после си взе студен душ и излезе на балкона.

Около плувния басейн на „Валенсия“ беше все така оживено. Във водата имаше поне двайсетина души — семейства с малки деца, които се плискаха, боричкаха и крещяха в плиткото. На пластмасов стол точно под прозореца на Кел се беше настанила жена с дълга черна рокля, покрила глава с шал, и четеше списание. Кел огледа гостите от двете ѝ страни; залязващото слънце хвърляше дълга сянка над басейна.

И тогава я видя.

Легнала по гръб на шезлонга, с цял бански и широкопола шапка. Красива жена на петдесет и няколко, която четеше роман с меки корици и отпиваше кафе от порцеланова чашка.

Амилия Левин.

В пет часа в тихия петъчен следобед точно преди две седмици Амилия Левин бе успяла да се измъкне тихомълком от Воксхол Крос и да се добере през предпразничните задръствания до къщата си в селцето Чок Вали, графство Уилтшър. Тя ясно съзнаваше, че предвид неотдавнашното ѝ назначение като шеф на разузнавателната служба това беше може би последният уикенд за месеци напред, в който можеше да остане насаме със себе си, да се наслади на живописното спокойствие на провинциалния живот; задълженията на новия ѝ пост скоро щяха да я закрепостят за постоянно в Лондон. Това означаваше да се премести в къщата на Джайлс в Челси, където компания щяха да ѝ правят строителните машини по разкопаната улица и охраната на входа. Такава беше цената на успеха.

Къщата на Амилия, която бе наследила от починалия си брат в средата на 90-те, се намираше на една тясна уличка в края на малко село на дванайсет километра югозападно от Солсбъри. Когато спря колата пред нея, вече се смрачаваше; тя остави още известно време ключа в стартера, за да чуе докрай сонатата за пиано по радиото. След като музиката свърши, Амилия изключи мобилния си телефон — в селото и бездруго нямаше сигнал, — грабна пътната си чанта от съседната седалка и заключи колата.

Каква тишина! В сгъстяващия се мрак Амилия стоеше до портата на къщата си и се вслушваше в звуците на нощта. Новородени агънца блееха на ливада от другата страна на долчинката. Наблизо ромолеше ручей, набрал сила от пролетните води; на места вировете ставаха толкова дълбоки, че като млада бе плувала в тях, оставяйки се на леденото течение да я носи. Във втората от останалите три къщи на уличката се виждаше светлина. Първата, на стотина метра от нейната, беше собственост на лондонска издателка с два развода зад гърба си, която — също като нея — прескачаше при всяка възможност до селото. Понякога двете жени се канеха една друга на чаша вино или уиски, макар че Амилия никога не бе споделяла какво точно работи, задоволявайки се с описанието „държавен служител“. Втората къща,

закрита зад стръмен склон, принадлежеше на Чарлс и Сюзан Хамилтън — възрастна двойка, чийто род от четири поколения живееше по тези места. За седемнайсет години, откакто бяха съседи, Амилия бе разменила по няколко думи с всеки от тях.

Вечерта беше хладна и Амилия извади връзка ключове от джоба на палтото си, отвори вратата и с влизането си изключи алармата. Почивните ѝ дни преминаваха винаги по един и същ начин. Тя пускаше новините по Четвърти канал, приготвяше си голям джин с тоник и резен краставица, намираше необходимите съставки за скромна вечеря, след което пълнеше ваната с вряла вода, в която наливаше масло от някое измежду трийсетината шишенца, строени на полиците в банята — всичките подарък за Коледа или за рождения ѝ ден от колегите в МИБ, които по правило подаряваха книги или бутилки уиски на мъжкото братство и безумно скъпа козметика на малкото жени в Службата.

Във фризера имаше кубчета лед, лимоните бяха в стъклена купа на кухненската маса. Амилия си направи коктейл и мълчаливо вдигна тост за здравето на съпруга си, който — слава богу! — беше чак в Шотландия за дългия уикенд, съвместно проучвайки един поизсъхнал клон на безумно отегчителното си фамилно дърво. Самотата беше нещо почти непознато за нея и тя се опитваше да ѝ се наслади максимално. Животът в Лондон беше безкрайна въртележка от срещи, обеда, коктейли, *контакти*; Амилия рядко оставаше сама за повече от десетина минути. Този начин на живот по принцип ѝ харесваше. Амилия се радваше на близостта си до властта, на собственото си влияние, но през последните месеци в работата ѝ се засилваше елементът на бюрокрация, което я изнервяше. Та тя бе останала в МИБ, за да бъде шпионин, а не за да обсъжда бюджетни ограничения на безкрайни съвещания с чай и дребни сладки.

Амилия запали камината, качи се на горния етаж, за да напълни ваната, после извади от фризера пластмасова кутия с домашно приготвено песто, за да го размрази в микровълновата фурна. До готварската печка имаше натрупана на купчина поща: сметки, пощенски картички, броеве от местното списание, покани за градински партита; почти всичко, без сметките, замина като подпалки в камината. Към осем тя вече беше по халат, проверила бе имейлите си

и си бе направила нов джин с тоник, след като бе открила пакет спагети в килера.

И тогава телефонът иззвъня.

На плика имаше парижко клеймо. Бе адресиран до *Мисис Джоун Гутман, чрез Сенчъри Клъб, Западна 43-та улица № 7, Ню Йорк, Ню Йорк.*

От клуба писмото бе препратено на домашния адрес на Гутман в Ъпър Уест Сайд и донесено до четиринайсетия етаж от портиера Вито, на когото Джоун разчиташе за всичко — от прогнозата за времето до доставки на храни от супермаркета.

Беше написано на английски.

Agence Père Blancs
Rue la Quintinie, 34
Paris 75015
France

Уважаема мисис Гутман,

С голямо съжаление съм принуден да Ви информирам за смъртта на мистър Филип Мало и мисис Жанин Мало, починали по време на почивка в Египет.

Нашата агенция неотдавна се свърза с техния най-близък роднина въз основа на една клауза в завещанието на покойния му баща. В съответствие с условията на нашата договорка Агенцията реши да се свърже с Вас.

Ако решите да се заемете със случая, предлагам Ви да се свържете с мен на парижкия ни адрес или да ми телефонирате в удобно за Вас време. Позволете да Ви информирам, че по френските закони не сте длъжна да предприемате подобна стъпка.

Искрено Ваш,
Пиер Барентон (секретар)

Джоун Гутман бе набрала номера.

Телефонният секретар, произведен някъде в каменната ера, най-после се включи. Амилия чу собствения си глас, издраскан и избледнял от безброй превъртания на лентата. Позвъняващият не затвори, а остана на линия и Амилия позна тютюнджийския глас на Джоун Гутман, сигурно вече минала осемдесетте, която ѝ остави дрезгаво съобщение:

Амилия, миличка. Обажда се старата ти приятелка от Ню Йорк. Имам новини. Би ли ми звъннала по някое време? Ще се радвам да ти чуя гласчето.

Първата ѝ мисъл беше да вдигне слушалката, но тя знаеше, че едно обаждане от Джоун предполагаше Московските правила: никакви имена по открита линия, никакви спомени за миналото. Затова тя дори не се бе представила. В случай че някой подслушваше. В случай че някой бе научил за Тунис.

След две минути Амилия бе захвърлила халата и се бе преоблякла в джинси и пуловер. Грабна едно шушляково яке от дрешника, обу гумени ботуши, заключи къщата и се качи в колата си. Обърна в края на уличката, слезе до центъра на селото и паркира на стотина метра от кръчмата на Солсбъри Роуд. На ъгъла имаше телефонна кабина, оцеляла като по чудо от вандалските набези и все още приемаща монети. Амилия включи мобилния си телефон и намери номера на Джоун, заровен в списъка с контактите. В слушалката се чу провлаченият сигнал на звънящ американски телефон, после някой вдигна слушалката.

— Джоун?

Двете жени не бяха разговаряли близо десет години. Последната им среща беше колкото кратка, толкова и травмираща — погребението на съпруга на Джоун, Дейвид Гутман, който бе получил инфаркт в офиса си в Манхатън. Амилия бе взела самолета през Атлантика, бе ѝ

изказала лаконично съболезнованията си и се бе върнала с нощния полет от Нюарк три часа по-късно. Оттогава двете не поддържаха връзка, ако не се брояха редките имейли и по някоя набързо надраскана коледна картичка.

— Амилия, как си? Много мъдро от твоя страна да ми се обадиш толкова бързо.

— Стори ми се спешно.

Разбира се, че не ѝ се бе сторило спешно. Оставеното съобщение беше формулирано толкова неутрално, колкото изобщо бе възможно. Но думата „новини“ в устата на Джоун Гутман можеше да означава само едно: нещо се бе случило с Франсоа.

— Важно е, миличка, наистина е важно. Можеш ли да говориш?

— Стига ти да можеш.

Джоун се покашля, печелейки време.

— Случайно да си преглеждала френската преса тази седмица?

Амилия не знаеше какво да отговори. Тя се стремеше да бъде в течение на събитията във Франция, но през последните дни не се бе случило нищо особено. Отвори уста за някоя уклончива реплика, но Джоун я прекъсна:

— Случило се е нещо ужасно. Става дума за Филип и Жанин. Били на почивка в Египет. Били нападнати на плажа, обрани и убити.

Амилия се облегна на леденото стъкло в кабината, зашеметена сякаш от удар с чук.

— Работата е там, че твоят човек се свърза с мен. Сигурно ме е издирил чрез системата в „Пер Блан“. Помолих един мой контакт в Лангли да проучи въпроса, да събере повече информация. Всичко съвпада. Бил е Франсоа. Загубил е родителите си и изпитва болка. Нямахме как да го скрия от теб, миличка. Толкова съжалявам. Държа да ми кажеш какво искаш да направя.

Поглеждайки надолу от балкона, Кел забеляза, че Амилия Левин не беше сама.

От басейна излизаше атлетичен мъж, малко над трийсет, с тъмносини шорти и жълти очила за плуване. Строен и мускулист, той се движеше с онази заучена грация на самомнителен хубавец, който е свикнал жените да го заглеждат. Щом свали очилата си, Кел видя, че лицето му абсолютно съвпаднаше със снимката на Франсоа Мало. Същата мъжествена челюст, същата непринудена мъжка красота, същата набола брада. Амилия усети присъствието му, вдигна глава от романа си и му подаде хавлия, като стоеше на една ръка разстояние, за да не я измокри. Мало каза нещо, вероятно й благодари, избърса водата от лицето, гърдите и гърба си, уви хавлията около хълбоците си, приседна на ръба на шезлонга и се загледа в басейна. Амилия го погледа известно време, сякаш се чудеше какво да каже, после се върна към книгата си.

Кел влезе бързо в стаята, намери фотоапарата и им направи поредица снимки с телеобектива. После си каза, че едва ли бяха заедно по работа. Амилия в никакъв случай не би позволила да приспи бдителността си до такава степен, че да отиде на плаж с колега. Езикът на тялото им издаваше спокойствие и близост, но не интимност; нямаха вид на разгорещени любовници. Амилия се отнасяше към младия мъж с внимание и странна почтителност, която изненада Кел; наля му вода от бутилката на масата, дори му предложи цигара, докато той стоеше до басейна.

Мало говореше по мобилен телефон. Под лъчите на ниското слънце мускулите по тялото му изпъкваха релефно. Той пушеше цигарата си със заучен непукизъм, наклонил глава на една страна, с иронична усмивка в ъгълчето на устата. От време на време ръката с цигарата се спускаше надолу и прекарваше палец по тъмните косми на корема, докато димът галеше загорялата му кожа. Междувременно Амилия бе стигнала до края на главата. Тя затвори книгата и я остави на ниската пластмасова масичка до себе си, между пакета с цигари и

еднолитровата бутилка вода. През телеобектива Кел разчете заглавието: „Изкупление“ на Иън Макюън. После тя подписа сметката, облече хотелския халат и го пристегна с колана през талията си. Кел я гледаше очарован; неповяхващата ѝ красота беше загадка за него. Амилия обу белите хотелски чехли и пристъпи към Мало, давайки му знак, че се прибира в стаята си. Французинът прекъсна разговора си, целуна я нежно по бузата и почука с пръст по ръчния си часовник, сякаш уговаряше час за вечеря. След това Амилия се обърна и тръгна към хотела, като влезе през една от страничните врати на трийсетина метра встрани от балкона на Кел. Явно тя и Мало бяха отседнали в различни хотели — още една димна завеса, с която опитната шпионка целеше да прикрие следите си. След по-малко от минута Мало се приближи лениво до шезлонга, затвори телефона и загаси цигарата си в пепелника. Разхлаби хавлията, остави я да падне в краката му и облече през глава снежнобяла тениска, която извади от чантата си. За миг на Кел му се стори, че младежът се опитва да флиртува с една извънредно привлекателна жена от другата страна на басейна. Жената му се усмихваше, но малката ѝ дъщеричка я дръпна за нещо и тя извърна поглед.

Французинът събра вещите си: чантата, една книга, чифт слънчеви очила, цигарите и флаконче с лосион против изгаряне. Въпреки че слънцето бе залязло, той си сложи очилата като знаменитост, очакваща да налети на орда папараци. След това тръгна по пътеката, която преди време бе отвела Кел до плажа.

Кел се върна в стаята, хвърли фотоапарата на леглото, взе си ключа и излезе в коридора.

След петнайсет секунди беше долу. Насочи се към басейна и когато минаваше покрай шезлонга на Амилия, се наведе ниско напред, сякаш за да разкърши мускули, и вдигна с два пръста сметката от ниската пластмасова масичка. Изправи се, пъкна листчето в задния си джоб и зави към фойето на хотела.

Най-отгоре на сметката имаше име: Е.М. Фаръл, и номер на стая: 1208.

Кел се върна в стаята си и веднага позвъни на Маркан в Лондон.

— Открих я.

— Том! Знаех си, че ще се справиш. Разказвай!

— Отседнала е в моя хотел. „Валенсия Картаж“. Мало е в съседния.

— Значи се чукат, но са отседнали в различни хотели, за да не ги проследи някой?

Кел не обърна внимание на инсинуацията. Свикнал бе да работи само с факти.

— Използва нова легенда. Този път Фаръл. С инициали Е.М. Можеш ли да проследиш кредитните й карти? Положително има много движение по тях в Париж, Ница, Тунис.

— Разбира се, Том. Ти разговаря ли с нея?

— Не, от къде на къде?!

— Е, слава богу, че поне е добре. — По линията настана тишина, явно Маркан се чудеше какво още да каже. — Проклети жабари! — рече накрая той. — Все ни отмъкват най-готините мадами. — След малко Тръскот и Хейнс щяха да научат, че Амилия Левин е в Тунис на секс уикенд. — Мало не може ли да си намери нещо за чукане у дома? Нима Париж не е пълен с хиляди красиви жени?

— Ти ми кажи — отвърна Кел.

— Каква е историята с тоя Мало? — попита Маркан. — Не е ли женен? Ние тук май нищо не можем да открием за него.

— Трудно е да се каже. Аз ги видях само от разстояние, печеха се на слънце край басейна.

— Печали се край басейна! — Маркан щеше да се пръсне от възмущение. — Гледай ти!...

— Той е по-скоро позъор — отбеляза Кел, като се опитваше да насочва разговора по същество. — Носи се като някакъв наперен Монтгомъри Клифт. Изобщо няма вид на опечален син.

— Сигурно се е надул, откакто е с Амилия. Как им викаха в днешно време на възрастните жени, дете чукат млади мъже? Тигрици?

Маркан се смееше на собствената си шега. Кризата се бе разминала и облекчението му се усещаше от разстояние.

— Точно така, Джими — каза Кел. — Тигрици. Виж, имам работа. Искам да огледам по-отблизо Мало. Не е изключено да се окаже от ДЖСЕ. Амилия може да провежда съвместна операция в Тунис.

— Като използва намалението, за да изчука френския колега?

Кел поклати глава. Това му идваше в повече.

— Пийни едно, Джими — каза той. — Полага ти се.

Той прекъсна връзката, пусна телефона в джоба си и вдигна фотоапарата от леглото. Преметна ремъка през рамо и излезе в коридора. На уличката между двата хотела откри Сами зад волана на таксито, лениво прелистващ вестник. Почука на прозореца му.

— Имам да ти покажа нещо. — Кел седна до него и му подаде фотоапарата, като му обясни как да прещрака снимките на Амилия и Мало. В колата миришеше на некъпано потно тяло. — Това са хората, които ме интересуват. Жената е отседнала във „Валенсия“. Мъжът е в „Рамада“. Познаваш ли ги?

Сами поклати глава. Двама други шофьори, застанали под бугенвилията, поглеждаха към колата с оскърбено изражение на лицата, като момичета на парти, които не са получили покана за танц.

— Довечера може да излязат заедно на вечеря — каза Кел. — Преди двайсет минути си тръгнаха от басейна. Ако ги забележиш, обади ми се веднага. Ако телефонът ми не отговаря, пробвай през централата на хотела. Аз съм в стая 1313. Ако се качат на друго такси, проследи ги; ако седнат при теб, не рискувай да ми се обаждаш, докато са в колата. Имай предвид, че жената говори английски, френски и арабски като родни езици. Прати ми есемес накъде отивате.

— Разбира се.

Кел посочи с очи двамата раздразнени шофьори.

— Ако тия започнат да те разпитват за мен, кажи им, че съм ревнив съпруг.

Джоун Гутман беше дала на Амилия телефонния номер на агенцията за осиновяване в Париж. Предвид часовата разлика с Франция Амилия бе позвънила в осем и трийсет в събота сутринта, но установи единствено, че офисът е затворен за почивните дни. На интернет страницата на агенцията имаше още един номер и в крайна сметка Амилия се бе свързала с някаква ненужно мелодраматична госпожа, която я бе уверила, че била „изцяло в течение“ на „трагичното и безсмислено убийство“ на семейство Мало в Египет и че освен това била „известена за обстоятелствата около мадам Уелдън“. Двете се бяха разбрали Амилия да не прави опити да се свързва с Франсоа по телефона. Вместо това тя бе посъветвана да отиде до Франция, за да се срещне със сина си в Париж в понеделник следобед и — по негова преценка — да присъства евентуално на погребението на Филип и Жанин Мало, насрочено за вторник сутринта в Монпарнас.

Амилия разполагаше с двацет и четири часа, за да извърши проверка по своя линия на убийството на семейство Мало, както и на самия Франсоа, с помощта на един внедрен агент на МИБ в ДКРИ — френското контраразузнаване. Когато се убеди, че именно той е осиновеният им син, тя обмисли по-подробно стратегията си. Приемайки своя син в живота си, тя допускаше и възможността това да провали кариерата ѝ и да проправи пътя на Джордж Тръскот. Пътуването ѝ до Париж с цел да утеша Франсоа означаваше да рискува всевъзможни реакции от негова страна: гняв, презрение, съжаление. Тя нямаше представа що за човек е синът ѝ; знаеше само, че я бе повикал в момент на отчаяние и нужда. Но желанието ѝ да помогне с нещо, а и да се види лице в лице с изгубеното си дете беше толкова неустойимо, че Амилия бързо отхвърли всякакви практически и професионални съображения. Тя се чувстваше, сякаш не ѝ бе оставен избор; за да постигне смисъл и трайно щастие в живота си, трябваше да се помири с миналото.

След като заключи къщата в Чок Вали в неделя сутрин, тя се прибра в Лондон с колата и отиде право в дома на Джайлс в Челси. Легендата „Е.М. Фаръл“ — паспорт, кредитни и СИМ карти — беше скрита в малка кутийка под задната дъска в гардероба на съпруга ѝ. За да стигне до въпросната дъска, Амилия трябваше да извади повече от дузина ризи и загънати в найлон костюми, необличани след химическо чистене, и да ги натрупа върху леглото зад гърба си. В тесния гардероб се носеше някаква остатъчна следвоенна миризма на нафталин и вакса за обувки. Освен стикове за голф и книги с твърди корици, в него бяха натъпкани стари вестници, които Джайлс събираше като един вид документни доказателства за съдбовните моменти в живота му: убийството на Ицхак Рабин; падането на Берлинската стена; катастрофата, отнела живота на Даяна; единайсети септември. Пожълтелите страници без малко да се разпаднат в ръцете на Амилия, когато се опита да ги премести. След като накрая се добра до кутийката, тя позвъни на банка „Сантандер“, активира две от сметките, предвидени за ползване в континентална Европа, после включи за зареждане батерията на мобилния телефон, регистриран на Фаръл, и приготви пътната си чанта за Франция. Накрая позвъни на Джайлс в Шотландия, за да го уведоми, че заминава за Париж „по работа“.

— Така се радвам за теб! — каза той, приемайки новината с обичайното си безразличие. Амилия остана с впечатление, че докато разговаряше с нея, съпругът ѝ преглеждаше някакъв важен исторически документ в библиотеката на Файф, за да запълни още един клон от фамилното си дърво. — И внимавай, скъпа. Ще се чуем, като се върнеш.

Тя си запази място в „Юростар“ още за същата вечер и отмени всичките си срещи за понеделник, вторник и сряда. Изпрати лични имейли до по-старшите си колеги с обяснението, че ѝ се налага да присъства на погребението на близък приятел в Париж и че ще се върне на работа в четвъртък. От висшия ешелон в МИБ единствено Джими Маркан отговори на съобщението ѝ, поднасяйки своите „съболезнования за тежката загуба“.

Накрая, около три следобед, Амилия отиде пеша до „Питър Джоунс“ на Кингс Роуд и си купи два нови костюма — един за срещата с Франсоа и един за самото погребение. Когато се върна в апартамента, тя ги опакова в голям куфар, като пусна вътре два романа от Иън

Макюън и най-новия брой на списание „Проспект“. После излезе навън и си спря такси.

Беше събота вечер, ръмеше и колите бяха оредели. След двайсет минути Амилия Левин стоеше под огромния свод на гарата „Сейнт Панкрас“, стиснала в ръка билета за бизнес класа до Париж. Атмосферата ѝ напомняше някакъв романтичен сън от миналото: черно-бели снимки, на които влюбени двойки си разменяха последни целувки на раздяла, а кондуктори в лъснати униформи отвеждаха пътници към вагоните им. Тя се нареди на опашката за проверка за сигурност. Служителката ѝ махна с ръка да минава; явно я бе взела за наконтена буржоазна домакиня, прекарваща времето си между двете столици. Амилия намери мястото си във вагона: до прозореца, по посока на движението, и се настани, като старателно избягваше погледите на останалите трима пътници. Колкото по-малко хора я забележеха, толкова по-добре. Не желаше в никакъв случай да бъде въввлечена в разговор с непознат. Искаше да остане насаме с мислите си.

На „Сейнт Панкрас“ си бе купила броя на „Сънди Таймс“ и още с потеглянето на влака го разгърна. Ниско долу на първа страница имаше статия за някакво предполагаемо участие на британското разузнаване в изтезания на заподозрени; Амилия веднага си помисли за Томас Кел, но след като прочете първия абзац, установи, че умът ѝ е другаде. Тя беше запозната със случая, очакваше статията да излезе тъкмо в този брой и при нормални обстоятелства би се заинтересувала по какъв начин са изложени фактите. Но Франсоа сякаш бе изключил сетивата ѝ; нищо друго не бе в състояние да ангажира съзнанието ѝ в този момент.

Амилия погледна навън през прозореца и се почувства отново на деветнайсет — толкова голямо беше вълнението ѝ, че скоро ще види Париж. В продължение на повече от трийсет години старателно бе градила новата си личност върху руините на някогашното си юношеско „аз“. Тя зърна отражението си в стъклото и се замисли за загубата на Амилия Уелдън. Дали тя все още съществуваше? Следващите двайсет и четири часа щяха да дадат все някакъв отговор и на този въпрос. Тя се бе отправила на пътешествие в своето бъдеще. И в своето минало.

Кел се бърснеше в банята, когато Сами му позвъни от стоянката за таксита.

— Французинът току-що влезе в хотела ти. Попитах го дали ще желае такси, като излезе. Той каза „да“.

— Супер! Благодаря ти, Сами. Страхотно се справяш. — Подобни дребни комплименти, които му помагаша да спечели лоялността на всеки агент, бяха станали втора природа за Томас Кел. — Ще ме държиш в течение, нали? Вероятно е влязъл, за да вземе Амилия. Като разбереш накъде отиват, звъни да ми кажеш.

— Няма проблем.

По мобилния телефон бе полепнала пяна за бърснене. Кел я избърса и с няколко замаха на самобърсначката премахна наболата брада от лицето си. После се изплакна и избърса, напръска гърдите си с афтършейв и погледна отражението си в огледалото. Откри чиста риза на закачалката в гардероба, заключи паспорта си в сейфа и взе магнитната карта от реното. Веднага щом Сами му дадеше знак, че Амилия и Мало са на път, той щеше да ги проследи с колата, която Маркан му бе осигурил. Ако се срещаша с други хора, Кел държеше да види лицата им. Това беше основен принцип в работата на оперативния работник: никога не оставяй нищо на случайността.

Седна на леглото и зачака. Сърцето му биеше забързано; самият той не помнеше откога не бе усещал такъв прилив на адреналин. Сигурно от месеци. Извади една бира от хладилника и отвори капачката със зъби — един номер, който му бе останал от младежките компании и заради който Клеър все му се караше: „Ще си изкъртиш някой кътник, идиот такъв!“

Есемесът пристигна малко след осем и петнайсет. Сами бе написал на английски:

Мъж и жена заедно. Ла Гулет.

Кел написа „Ла Гулет“ в търсачката на телефона си и откри, че е предградие на брега на морето между Гамарт и центъра на града, с ресторанти и барове, които вечер привличаха тълпи туристи. Очевидно Амилия и Мало бяха тръгнали да вечерят.

Той грабна фотоапарата и тръгна тичешком към изхода на хотела. Същият пиколо, който го бе посрещнал на идване, беше още дежурен. Този път нямаше служебни усмивки и излишна куртоазия; човекът профуча покрай него, понесъл табла с ментов чай и курабийки. Благодарен за анонимността си, Кел излезе отвън на паркинга, още напечен от залязлото слънце; отдалеч отключи реното с дистанционното, пъкна магнитната карта и хвърли фотоапарата на задната седалка.

Колата обаче не искаше да запали. Той настъпи докрай съединителя и натисна повторно бутона „Старт“. Нищо. За миг прехвърли в съзнанието си възможността да е бил забелязан от Амилия и тя да е повредила умишлено колата му, но си каза, че това е абсурд. Най-вероятно проблемът беше в електрическата система на реното. Кел опита още веднъж, като извади картата и повторно я пъкна в отвора, сложи крак на съединителя и натисна „Старт“. Отново нищо.

— Защо просто не дадат на човека нормален ключ? — промърмори ядосано той и реши да вземе такси.

Таксита нямаше. И което беше по-лошо, осмина нетърпеливи пенсионери стояха скупчени до бариерата на входа към „Рамада“. Към тях се присъединиха и четирима гости от „Валенсия“. Един от тях — мъж на възрастта на Кел, с памучен панталон и яркожълта хавайска риза — тръгна към кръстовището с надеждата да спре такси на шосето.

— Къде са се дянали тия таксите? — попита на френски Кел, но старците го изгледаха тъпо и той повтори въпроса си на английски.

— Нещо става в Ла Марса тази вечер — отвърна един от тях. Беше общителен дядка с бяла коса, бастунче и петна от пот под мишниците. — Някакъв празник.

Кел се върна при реното. Опита още веднъж с магнитната карта, но без резултат. Накрая изруга на глас и се отказа; явно не му бе писано тази вечер да стигне до Ла Гулет. Сами щеше да ги държи под око. Той се беше доказал като невъзмутим и ефикасен агент и едва ли можеше да се очаква, че точно сега ще изостави мисията си или пък

ще вземе да признае на Амилия и Мало, че някакъв тип му е платил малко състояние, за да ги следи. Освен това отсъствието на Мало от хотела предоставяше на Кел неочаквана възможност.

Той се върна в стаята си и намери броя на „Хералд Трибюн“. След това пресече улицата, влезе във фойето на „Рамада“ и се настани на едно канапе, откъдето се виждаше рецепцията. Планът му беше простичък: да бъде забелязан. Искаше хората от персонала да го приемат, макар и подсъзнателно, като гост, например съпруг, очакващ жена си да слезе за вечеря. За целта той започна шумно да разлиства страниците на вестника. Прочете една статия за Египет след Мубарак, после друга за предстоящите президентски избори във Франция. Зад гърба му, на рояла в центъра на фойето, се беше настанила британска туристка, розова като детски балон, и свиреше Коул Портър с безжизнената акуратност на пенсионирана учителка по музика. Жената имаше вид на постоянно присъствие в този хотел; всички от персонала ѝ се усмихваха, забързани по делата си. Недалеч от нея на корковата дъска за обявления беше забодена ръчно написана бележка: „Понеделник — филмова вечер: *Били Елиът*“. Кел имаше чувството, че се е озовал в пенсионерски клуб. Точно в девет около пианото се събра малка тълпа и заподканва розовата лелка да изпълни коронния си номер: „Отплувам“ на Род Стюарт. Кел реши, че е време да действа. Той сгъна вестника си под мишница, убеди се, че на рецепцията е чисто, и се отправи натам с решителна крачка.

Рецепционистите бяха двама — мъж и жена. Воден от вътрешния си глас, който казваше, че жената ще се окаже по-сговорчива, той застана срещу нея и лекичко затропа с пръсти по плота.

— *Bonsoir.*

Усмивката ѝ беше непринудена, погледът открит. Кел я заговори на английски.

— Тази сутрин пристигнах. Бихте ли ми казали до колко часа сервират храна в ресторанта?

Рецепционистката изгаряше от желание да услужи. Грабна писалка и лист хартия и му написа подробна разбивка на работното време на всички ресторанти и барове в хотела, намекна му, че сутрин закуската обикновено продължава след официално обявения час, и не пропусна да предложи преди вечеря „сър“ да мине през бара за едно питие. Даде му дори карта на комплекса. Кел я изслуша внимателно,

благодари ѝ и се върна на канапето, за да почете вестника още петнайсетина минути.

В девет и двацет той задейства част втора от своя план. И този път стратегията му беше проста: да създаде впечатление, че е гост на хотела, който се качва за малко в стаята си. Тръгна към редицата асансьори в дъното на фойето, изчака, докато се убеди, че рецепционистката гледа към него, после се качи до площадката на втория етаж, където набра номера на Сами, за да убие времето.

Както и преди, вместо обичайния сигнал за позвъняване в слушалката се чу какофония от северноафриканска музика. След няколко безкрайни секунди неистовият вой на цигулки и пискливи духови инструменти заглъхна и бе заменен от познатия тембър на Сами, който докладва, че Амилия и Мало пристигнали в Ла Гулет в осем и трийсет, като първо се отбили на пиетие в едно барче до плажа; освен това го били помолили да ги изчака, докато вечерят, за да ги върне в хотела.

— Перфектно — каза Кел. — Има ли други хора с тях?

— Не, сър.

— Ти добре ли си? Успя ли да хапнеш нещо?

— Аз съм добре, благодаря. — Гласът на Сами звучеше някак плахо и напрегнато, сякаш внезапно го бе загризала съвестта. — Докато се возеха на задната седалка, имахме дълъг разговор.

— Бих желал да чуя подробности. — Кел надникна през парапета и видя, че около рецепцията отново беше чисто. — Може да се срещнем в стаята ми, когато се върнеш. — От един асансьор излезе момиче на тийнейджърска възраст и мина покрай него, забило поглед в земята. — Опитай се да запомниш всяка подробност от разговора им на връщане. Може да се окаже важно.

— Разбира се, сър.

Време беше да се действа. Кел затвори, взе асансьора за партера, изчака сгодния момент и се приближи към рецепционистката с уморена, но извинителна усмивка.

— Имам проблем — каза той.

— Да, сър?

— Не мога да намеря ключа от стаята си. Днес следобед наех магаре на плажа. Възможно е картата да е изпаднала от джоба ми в пясъка. Дали е възможно да ми издадете нова?

— Разбира се, сър. Кой е номерът на стаята ви?

Рецепционистката въведе номера в компютъра.

— А как се казвате, сър?

— Мало. Франсоа Мало.

Той бе заченат с любов; да го унищожи би било акт на омраза.

Амилия си спомняше едва ли не всяка дума от проведените преди толкова години разговори с Джоун, разменените реплики, сблъсъка на аргументи, собственото си твърдо решение, че няма право да абортира детето на Жан-Марк без негово знание. Отначало Джоун я бе съветвала да прекрати бременността, да хване самолета за Лондон и да впише преживяното в графата „Грешки на младостта“. Но след като Амилия я бе убедила в твърдата си решимост да роди детето, американката се бе оказала безценен съюзник и непохватимо верен приятел. Джоун беше тази, която я настани в едностайния апартамент на една пряка от дома на семейство Гутман — едно решение, в което бе посветен единствено съпругът ѝ Дейвид. Джоун я бе уредила на работа в консулската служба на Държавния департамент, за да има с какво да запълни седемте дълги месеца до края на бременността си. Двайсетина дни след като я бяха настанили в апартамента, Джоун и Дейвид я заведоха за две седмици в Испания, където я глезиха като дъщерята, която така и не бяха имали; запознаха я със съкровищата на Прадо, с великолепието на Кордова, отидоха дори на корида в Лас Вентас, като по едно време Дейвид постави ръка върху корема ѝ и бащински я попита: „Сигурна ли си, че е редно момиче в твоето състояние да гледа такива неща?“ И отново Джоун бе тази, която след завръщането им в Тунис първа бе подхвърлила идеята за осиновяване чрез „Пер Блан“ — идея, която Амилия прегърна може би прекалено възторжено, защото на тази възраст беше пълна с амбиции и с жажда за живот и същевременно ужасена, че едно бебе би могло да ѝ отнеме всички възможности, които биха се разкрили в бъдеще.

Париж сякаш я бе очаквал. Влажните летни улици гъмжаха от туристи, от кафенетата се носеше оживена човешка глъч. Понякога, пристигайки в непознат град, Амилия изпитваше смътно усещане за заплаха, сякаш я бяха пренесли в чужда, несвойствена среда, където я

чакаха само нещастия. Тя си даваше ясно сметка, че това беше просто някакво шесто чувство, суеверие, на което колегите ѝ биха се изсмели, ако го споделеше с тях. Ала нейното шесто чувство — или интуиция — я бе съпровождало през целия ѝ живот, като в повечето случаи ѝ бе служило доста добре. Като офицер от МИБ, работещ под дипломатическо прикритие в Кайро например, или през годините си в Багдад Амилия бе преценила, че са ѝ нужни петдесет процента повече хитрост и постоянство, отколкото на колегите ѝ мъже, само за да оцелее във враждебната среда. Но Франция винаги я бе приемала с отворени обятия. При всяко идване в Париж тя сякаш се връщаше към някогашното си „аз“, преди Тунис — двайсетгодишната Амилия Уелдън, на която целият свят беше в краката. Още щом ѝ взеха Франсоа — което се случи веднага след раждането и тя така и не успя да прегърне, дори да зърне за миг собственото си дете, — започна процесът на изграждане на новата ѝ неуязвима личност. Любовници биваха мамени, колеги изоставяни, приятели забравяни или игнорирани. Двойственият живот в МИБ безброй пъти бе поставял Амилия в противоречиви обстоятелства, които от дистанцията на изминалото време тя възприемаше като идеалните лабораторни условия за нейното повторно изграждане като личност, която никога повече няма да допуска грешки.

Но ето че отново започваше да греша. Не съумя да запази самообладание, да остане вярна на чувството си за благоприличие, с което бе прекосила Ламанша. Молеше времето да забърза, час по-скоро да бъде в една стая със своето момче и същевременно се страхуваше какво ще открие — един млад мъж, един непознат, с когото не я свързваше нищо, освен общото презрение към майката, изоставила го при раждането.

В хотела я очакваше съобщение, изпратено от агенцията за осиновявания и адресирано до „Мадам Уелдън“. Отначало пиколото не искаше да ѝ го даде, понеже тя бе регистрирана в хотела като Левин, но когато обясни, че Уелдън е моминското ѝ име, човекът отстъпи. Франсоа се бе свързал с агенцията и бе поискал Амилия да го посети в апартамента му в понеделник в четири следобед. Не желаел да разговарят преди това по телефона, нито да общуват по какъвто и да било начин преди първата им среща. Без да се поколебае, Амилия позвъни в агенцията, за да потвърди, че приема да спазва всички

указания, но нещо в начина, по който бе определил срещата, издаваше гнева му. Ами ако ѝ кажеше в лицето, че тя никога не би могла да замени убитата му майка? Ами ако я бе подмамил в Париж само за да я нарани? През целия си живот Амилия се беше радвала на способността си да преценява хората и да разбира отведнъж обстоятелствата, в които се намираха. Усещаше веднага кой я лъже, кой се опитва да я манипулира. Донякъде тази способност беше придобита като необходима за една кариера, основана на човешки взаимоотношения, но в голямата си част беше вродена, както е вродена способността да риташ топка или да пресъздаваш върху платно играта на светлини, сенки и цветове. Но ето че сега, изправена пред нещо, което би могло да се окаже най-важната връзка в живота ѝ, Амилия се чувстваше почти напълно безпомощна.

Имаше толкова много време за убиване. Часовете се влачеха побавно, очакването беше по-мъчително от която и да било разузнавателна операция. Толкова пъти в кариерата си Амилия бе седяла в хотелски стаи и тайни квартири, в офиси, които тиктакаха като часовници, очаквайки сигнал от някой агент. Но сега беше различно. Нямаше екип, нямаше командна йерархия, нито правила на играта. Тя беше редови гражданин, туристка в Париж, една от десет хиляди жени със своя тайна. Бе разопаковала куфара и пътната чанта още минути след пристигането си, окачила бе черния костюм от „Питър Джоунс“ в гардероба, а роклята, избрана за срещата със сина ѝ, бе поставила на облегалката на един стол в ъгъла, за да я поглежда от време на време, докато реши дали е правилно подбрана за случая. Сякаш Франсоа щеше да прояви интерес към дрехите ѝ! Сигурно искаше да види лицето ѝ, да я погледне в очите, преди да излее въпросите си в тях. Амилия уби един час, опитвайки се да прочете нещо от романите, които си бе донесла; погледа новините по Си Ен Ен, но колкото и да се насилваше, не можеше да се концентрира за повече от няколко минути. Като спомен за някогашното си „аз“, тя копнееше да поговори отново с Джоун, да ѝ разкаже какво предстоеше да се случи, но не можеше да разчита на телефонната връзка от хотела. Сети се за Томас Кел — нейния изповедник по въпросите на брака и децата, единствения колега, комуто би могла да се довери. Но Кел отдавна го нямаше, същите онези мъже, през чиито глави се бе добрала до

шефското място, бяха го принудили да напусне огорчен. Дали Том някога щеше да научи за триумфа ѝ? Едва ли.

Беше последният час преди срещата; времето внезапно забърза, часът отлетя като лице, мимолетно зърнато в тълпата. Тя беше пред вратата на жилището му, издрана с остър предмет от някой вандал; млада двойка китайци, хванати за ръце, ѝ се усмигнаха, докато влизаше във входа на сградата. Вътре усети, че ѝ прилошава. Сякаш празнотата, която бе усещала в себе си през тези три дълги десетилетия, внезапно се разрастваше, превръщайки се в бездна. Амилия се подпря на вратата, за да не залитне.

„Така ли би се държал един мъж?“ — запита се тя; един въпрос, който често ѝ бе помагал в кариерата. Но, разбира се, един мъж никога не би попаднал в подобна ситуация.

Франсоа живееше на третия етаж. Амилия подмина асансьора и се заизкачва по стълбите; чувстваше се, сякаш никога с никого не се бе срещала през живота си, никога не се бе изкачвала по стълби, не знаеше как се диша. Когато стигна до площадката, я връхлетя усещането, че ей сега ще направи ужасна грешка, и за малко да се обърне и да си тръгне. Но нямаше избор.

Амилия почука на вратата.

Кел почука тихо на вратата на № 1214, отвътре не се чу шум, той плъзна магнитната карта в отвора и пристъпи в стаята на Франсоа Мало.

Вътре миришеше на душ гел и горещ морски въздух; вратата на балкона с изглед към Средиземно море беше оставена полуотворена. С бързи движения, въпреки задушаващата жегга, Кел обиколи стаята, отбелязвайки си наум отворения сейф, 35-милиметровия фотоапарат на нощното шкафче, златната запалка с инициали „Ф.М.“, вероятно „Филип Мало“. На нощното шкафче от другата страна на двойното легло беше подпряна рамкирана снимка на родителите му, безгрижно усмихнати пред обектива.

Върху покривката на леглото беше оставен паспорт. Френски, с биометрични данни, доста поизносен. Кел го разгърна. В долната част на всяка страница имаше перфориран деветцифрен номер; той си го записа и пъкна листчето в джоба си. После обърна на страницата с личните данни, където бяха написани второто име на Мало — Мишел, датата му на раждане, датата на издаване на паспорта, физическите му данни: височина и цвят на очите, парижкият му адрес. На следващите страници имаше входни печати от „Джон Ф. Кенеди“, Кейптаун и Шарм ел Шейх, последния с дата отпреди три седмици. Кел преснима по два пъти всяка страница, като внимаваше светкавицата да не се отразява от ламиниращото фолио. После затвори паспорта и го постави обратно върху леглото.

До рамкираната снимка на нощното шкафче имаше *roman policier* — френски превод на „Кралят на плъховете“ от Майкъл Дибдин, както и ръчен часовник и джобен дневник, подвързан с кожа. Кел преснима всички страници от първи януари до края на септември, като ги проверяваше на дисплея за четливост. Макар да знаеше, че Мало е още на километри от хотела в Ла Гулет, това отнемаше време и той усети как пулсът му се ускорява. Искаше да приключи колкото се може по-бързо. Винаги съществуваше вероятност някоя камериерка да

се отбие, за да отметне завивката на леглото, или дори трето лице да разполага с ключ от стаята на Мало.

Оттам Кел се насочи към банята: прибори за бръснене, афтършейв, четка за зъби, паста. В найлонова торба откри няколко блистера с лекарства: аспирин, хлорфениламин, който беше вид антихистамин, често използван като приспивателно; жълт кантарион, флаконче валиум, гел против комари; гребен. Презервативи нямаше.

После пребърка джобовете на дрехите му, като внимаваше да не размества нищо в стаята. В едно черно кожено яке откри дребни монети, карнетка за парижкото метро и пакет „Лъки Страйк“. Процесът беше идентичен с този в стаята на Амилия, само че сега изникваха повече неизвестни, доколкото Кел не знаеше нищо за Мало, освен неотдавнашната му загуба и очевидната склонност към позорство, която бе забелязал край басейна. Под леглото откри хотелска Библия, отворена на Второзаконие, и малка кутийка кибрит. Под романа на нощното шкафче имаше плик с писмо от бащата на Мало с дата 4 февруари 1999 г. Почеркът на Филип беше крайно нечетлив, но Кел преснима и двете страни на писмото, преди да го върне в плика.

Когато се убеди, че е проверил щателно съдържанието на стаята, Кел излезе навън в коридора, откри едно странично стълбище, което водеше до изхода откъм басейна, и по плажа се върна пеша във „Валенсия Картаж“. Намери номера на Елза Касани и ѝ позвъни от мобилния на Маркан.

За негова изненада Елза беше още в Ница, „пияна с твоите пари“, както се изрази тя, в един бар в Стария град. По линията се чуваше думкаща рок музика; за миг Кел се улови, че изпитва лека завист към мъжете, които ѝ правеха компания. Представи си, че бе излязла да разговаря с него на някоя от павираните улички южно от булевард „Жан Жорес“.

— Боя се, че ще се наложи да поизтрезнееш — каза ѝ той. — Имам още работа за теб.

— Бива — отвърна тя. Ако беше разочарована, с нищо не го показва. — Какво искаш да направя?

— Имаш ли нещо за писане?

Кел я чуваше как рови в чантата си, докато накрая измъкна лист и писалка и обяви, че е открила „хубаво стъпало, на което да поседна и

да записвам нарежданията ти, Том“. В това време той преглеждаше изображенията във фотоапарата си.

— Нужна ми е разширена справка за Франсоа Мало. Трябва да се пипа дискретно, без да остават следи. В никакъв случай през Челтнам, най-добре ползвай твоите прословути контакти. — Искането му беше доста необичайно, но Кел за нищо на света не искаше на Маркан да му светне червена лампа. — Във Франция си имате начини за такива проверки, нали?

Многозначителна пауза.

— Естествено.

— Е, добре. Искам пълна информация. Банкови сметки, телефонни разпечатки, данъчни декларации, образование и дипломи, здравен статус, всичко, което можете да откриете.

— Това ли е?

Кел не беше сигурен дали въпросът ѝ е израз на сарказъм или самонадеяност. Той отвори една от снимките на паспорта и ѝ прочете трите имена на Мало, датата на раждане и парижкия му адрес. Извади от джоба си листчето, на което бе надраскал номера на паспорта, и го продиктува на Елза, като я накара да го повтори за по-сигурно.

— Миналата година през януари е бил в Ню Йорк, шест месеца по-късно в Кейптаун, сега през юли в Шарм ел Шейх. Ще ти пратя поредица снимки от дневника му. Аз също ще ги прегледам, но ти можеш да откриеш нещо полезно. Телефонни номера, имейл адреси, срещи...

— Разбира се.

— И още нещо. Струва ми се, че той е консултант по информационни технологии. Опитай се да откриеш къде работи. В Лондон имат негова снимка на нещо, което прилича на коледно парти. Ще ти изпратя и нея.

— И за кога ти трябва всичко това? — попита Елза с възможно най-небрежен тон, но по гласа ѝ Кел долови, че този път задачата си я бива.

— Колкото може по-скоро — отвърна той. — Смяташ ли, че ще се справиш?

— Нали затова ме търсят хората.

Първото, което Франсоа забеляза, беше поразителната красота на Амилия. Остана повече от изненадан може би защото досега съзнателно бе отказвал да вижда нейни снимки. Лицето ѝ изразяваше изключително достойнство и сила на характера. Беше облечена елегантно. Кройката на сакото подчертаваше едрите ѝ гърди и тънката талия на жена, която все едно никога не бе раждала. Гримът ѝ беше пестелив: бледорозово червило, малко фондьотен, едва забележима очна линия.

Първо, както си бе намислил отпреди, понеже му се струваше най-разумно, той затвори вратата и протегна ръка, за да се здрависат. Но още в същия момент здрависването прерасна в прегръдка. Отначало тя се съпротивляваше, в погледа ѝ той прочете страх, сякаш се боеше, че собственият ѝ син може да ѝ обърне гръб и да избяга. Това дълбоко го трогна. Прегръдката ѝ, когато най-после преодоля съпротивата си, беше вяла и нерешителна, но постепенно силата на ръцете му я накара да се отпусне и тя се притисна към него. Не трепереше, но Франсоа усети, че е много развълнувана, и ѝ позволи да облегне глава на рамото му. Собственото му дишане беше учестено.

— Имаш ли нещо против да разговаряме на френски? — попита той. Както здрависването при вратата, и тази реплика беше намислена отдавна и репетирана безброй пъти.

— Не, разбира се! — отвърна Амилия и той си отбеляза наум превъзходния ѝ френски, без какъвто и да било чужд акцент.

— Аз така и не научих английски. А от агенцията ми казаха, че говориш френски свободно.

— Много мило от тяхна страна. Истината е, че отдавна не съм го упражнявала.

Той се бе подготвил и за следващата част. *Майка ми е англичанка, а англичаните обичат да пият чай. Предложи ѝ. Това ще разчупи леда и ще запълни първите няколко неловки минути.* За негово облекчение Амилия прие и той я поведе през малкия апартамент към кухнята, която гледаше над улицата. Там вече ги очакваха две чаши с

чинийки и захарница. Той усещаше погледа ѝ върху себе си, съсредоточен и проникателен, докато наливаше вода в електрическата кана и вадеше прясното мляко от хладилника.

— Искаш ли курабийка?

— Не, благодаря — отвърна тя с хубава, открита усмивка. Беше впечатляваща жена, *sophistiquée*, както би се изразил дядо му. Той долавяше еуфорията в очите ѝ, колкото и да се опитваше да я скрие. Знаеше, че тя би желала отново да го прегърне и да му се извини за всичко, което му бе причинила. Зад британския параван от учтиво кимане и разбиращи усмивки се криеше жена, зашеметена от щастието да се запознае със сина си.

Следващите четири часа двамата прекараха в разговор. За негова изненада от самото начало Амилия му призна, че работи за МИБ.

— Не бих могла да понеса идеята за още лъжи между нас — обясни тя. — Очевидно работата ми е нещо, за което не мога да говоря в подробности.

— Разбира се. — Той беше дотолкова изненадан от прямотата ѝ, че понечи да се пошегува: — Може пък да е готино да имаш майка, която е нещо като Джеймс Бонд.

Тя се засмя на шегата му, но той се упрекна, че допусна да признае биологичната ѝ роля на негова майка по-рано, отколкото бе предвиждал. Не че това беше грешка, но не така си бе представял протичането на следобеда. Помисли си, че тя бе споделила тайната си нарочно, като нещо, което да ги свързва, макар че бе останало скрито от осиновителите му. Амилия бе налучкала правилния подход: от този момент нататък разговорът между тях потръгна — без неловки паузи, без моменти, в които да му се прииска тя да се махне от живота му, да го остави отново сам в дома му. Обсъдиха кариерата му като специалист по маркетинг, поговориха си за ужасното нападение в Египет. Амилия си даваше сметка за загубата му, но не се впусна в излишни сантименталности. Това му допаднаше. Показваше, че майка му е жена с характер.

Не след дълго я запита за Жан-Марк Домал, но се оказа, че Амилия не знаеше почти нищо за него.

— За последен път — каза тя — го видях през нощта, когато напуснах дома му.

После тя призна на Франсоа, че въпреки постоянното изкушение нито веднъж не бе използвала възможностите си, за да го проучва, нито бе помолила някой колега да се рови в данъците и банковите му сметки.

— А те биха ли го направили? — попита учуден той.

— Ако ги бях помолила, да — отвърна тя.

Само веднъж му се стори, че тя премина някаква граница: когато му подхвърли, че след срещата му с нея Франсоа би могъл да се поинтересува от биологичния си баща, ако Жан-Марк изобщо беше жив.

— Повече от всичко на света — каза му тя — бих желала да знаеш, че имаш в живота си хора, които извънредно много те обичат въпреки случилото се.

Думите ѝ му прозвучаха глупаво и леко нахално, но Франсоа не се издаде.

— Благодаря ти — каза той.

Двамата стояха прави един до друг и той ѝ позволи отново да го прегърне. Не можеше да определи марката на парфюма ѝ; имаше смътното усещане, че една съученичка от гимназията си бе сложила такъв на някакво събиране и че двамата се бяха целували.

— Много бих желал да дойдеш утре на погребението — каза ѝ той.

— За мен ще бъде чест — отвърна Амилия.

По-късно, когато тя си бе тръгнала, въпреки забележителния успех на първата им среща основното усещане, което изпитваше, бе напълно изтощение. Е, можеше да се очаква, каза си той. Бяха в самото начало на своята връзка и той се надяваше тя да бъде продължителна и пълноценна. Щеше да му се наложи да покаже сила и устойчивост на характера, каквито дори не беше сигурен, че притежава. Това беше част от сделката, която бе сключил със себе си. Двамата тепърва щяха да се опознават.

Когато Сами му позвъни отново, беше единайсет и половина. Кел беше изял още един сандвич в стаята си и бе прочел около един сантиметър от „Битката за Африка“ на Томас Пакънхам. Когато натисна копчето, за да отговори, по линията се чу същата какофония от ориенталски ритми, сякаш цял танцов ансамбъл играеше бели дансинг в главата му. После Сами каза:

— Току-що спрях да слязат. — Гласът му звучеше все така напрегнато, сякаш се бореше със съвестта си. Това често се случваше с начинаещи агенти; чувството за дълг и усещането за вина се бореха в тях като отрова и антидот. — Франсоа я изпрати до „Рамада“, за да е сигурен, че ще се прибере без проблеми. Каза, че ще се отбие в бара на хотела за един коняк. Ако искате, да се срещнем някъде и ще ви разкажа какво се случи между тях. Майката е интересна жена.

Кел за малко не помоли Сами да повтори последните си думи, но изведнъж логиката на чутото му се изясни като бял ден. Мало беше син на Амилия, роден в Тунис преди повече от 30 години. Как ли бе възможно? Кел си припомни досието на Амилия. Датите съвпадаха с абсолютна точност. Мало беше роден през 1979 година, броени месеци след като Амилия бе приключила работа като гувернантка в Тунис. Как бе пропуснал да направи връзката?! Сигурно Филип и Жанин го бяха осиновили при раждането му, без името Амилия Уелдън да фигурира където и да било на кръщелното свидетелство и на документите за осиновяване. Той се изуми на способността ѝ да роди дете и да го запази в тайна. Проверките за благонадеждност на МИБ включваха пълен медицински преглед; беше истинско чудо, че не я бяха разкрили. Но кой ли беше бащата? Някой от имигрантската общност в Тунис? В досието ѝ не се казваше нищо за интимен приятел от периода преди вербуването ѝ. Да не би Амилия Левин на младини да бе станала жертва на изнасилване?

Кел погледна нагоре към белите стени на стаята си, после надолу към поизносения бежов килим и разтърка очи.

— Ела в стаята ми — каза тихо той. — Тук ще говорим.

Неочаквано за самия него той се ядоса на Амилия, почувства се измамен. Все пак и той, и тя се водеха бездетни и тъкмо това ги бе свързвало през годините — една споделена липса, която и двамата тихичко оплакваха. А накрая се оказа, че през цялото време великата шпионка бе крила от него един банален факт от младостта си. После ядът му премина и изведнъж го обхвана огромна жалост към приятелката му; не можеше да си представи болката от тази раздяла, деветте месеца, през които бебето бе расло в утробата ѝ, говорило ѝ бе през пъпната си връв, и изведнъж ѝ го бяха отнели и тя не знаеше нищо за по-нататъшния му живот. Идеше му да излезе навън, да пресече тесния път, който го делеше от „Рамада“, да почука на вратата на Амилия и да ѝ каже, че има в негово лице приятел, с когото може да сподели всичко, което ѝ се е случило.

— Омекваш, младежо — промърмори на себе си той и се изправи, сякаш това щеше да се отрази положително на професионалното му достойнство.

Запали полилея в стаята си и си наля остатъка от гъстото червено вино, което си бе поръчал от румсървис. „Ханибал“, местната отрова. Вдигна фотоапарата от леглото и заотваря снимките, които им бе направил тайно край басейна. Имаше общо към петдесетина кадъра с Амилия и Мало. Докато ги разглеждаше, му се стори, че забелязва прилика между двамата, и се почувства гузен, че се е набъркал в личния ѝ живот. Кратката им почивка в Тунис беше един от малкото случаи, в които щяха да бъдат заедно. Той нямаше никакво право да ги шпионира. През дългата си кариера Кел на нищо не бе държал толкова, колкото на личното си пространство; знаеше, че и Амилия държи на своето. Един разузнавач разполагаше с толкова малко лично време, че миговете на усамотение с любим човек се смятаха за свещени. Къщата на Амилия в Уилтшър например беше едно убежище, в което тя можеше да избяга, когато си поиска от стреса на тайнствения свят, в който прекарваше голямата част от живота си. Кел нямаше такова скривалище, животът му минаваше между Клеър и Воксхол Крос, докато личното и професионалното му „аз“ се бяха сплели в един възел, който не можеше повече да се развърже. От едната страна беше Службата, която искаше главата му на тепсия заради Афганистан; от другата — жена му, която го държеше в клетка от омраза и безсилие и за нищо на света не искаше да го освободи.

— Наздраве, Амилия! — каза на глас той, като вдигна чашата си.
После, по-тихо, добави: — За майчинството ти. — И пи до дъно.

В крематориума имаше само дузина опечалени; втора, по-голяма заупокойна служба бе планирана за есента. Франсоа бе настоял Амилия да седне между него и сестрата на майка му. След това, в апартамента на вуйчо си, я бе представил пред близки и роднини като „стара семейна приятелка от Англия“. Впоследствие ѝ се извини за това с обяснението, че все още не можел да събере куража да съобщи на всички коя е. Същата вечер решиха да отидат заедно в Тунис. Франсоа ѝ бе казал, че отчаяно иска да се махне от Париж, а Амилия за нищо на света не искаше да се разделя с него толкова скоро, след като се бяха запознали; кой знае кога пак щеше да им се удаде шанс да бъдат заедно?! Ето защо тя се обади на личната си асистентка на Воксхол Крос и под претекст, че ѝ е нужно известно време, за да се възстанови от погребението, я осведоми за намерението си да отиде за две седмици в Южна Франция, като за целта си вземе остатъка от отпуска. За по-правдоподобно нае хотелска стая в Ница и се записа в курс по живопис. Последва телефонно обаждане от Саймън Хейнс с разбирането, че „сигурно си е заслужила почивката“, и троснат имейл от Джордж Тръскот, който ѝ натякваше „значителните неудобства, причинени от едно такова напускане на поста с 24-часово предизвестие“. Извън тези реакции отсъствието ѝ не бе предизвикало кой знае какви коментари.

В петък Амилия се намираше вече в Гамарт, отседнала под псевдонима Фаръл в хотел срещу този на Франсоа — една може би излишна предпазливост, на която Франсоа обаче не бе възразил, нито бе оспорил аргументите на майка си. Истината беше, че той дори се забавляваше с тази тайнственост и на шега подхвърли, че може би му се удава „по наследство“.

Завръщането на Амилия в Тунис след повече от трийсет години отначало я разстрои и натъжи, но с всеки изминал ден, докато посещаваха познатите ѝ места, пътуването се оказа емоционално удовлетворително по начини, които не бе очаквала. Видимо тук малко се бе променило: тя си спомняше писукането на стрелкащите се

лястовици във вечерния здрач; непоносимата жега през деня; несекващото дърдорене на мъжки гласове наоколо. Припомни си и градината в Ла Марса, дългите нощи в прегръдките на любовника си, презрението, с което се бе отнасяла към съпругата и децата му, ненаситното си желание да го притежава изцяло.

С Франсоа отидоха в „Льо Голф“ — един ресторант, в който баща му така и не бе посмял да я заведе от страх, че може да ги види някой негов приятел или колега. Тук, в Тунис, Амилия се бе захванала да учи арабски преди бременността си; ходеше на уроци с дълга пола, покрила главата и раменете си с шал, съпровождана от похотливите погледи и подсвирквания на местните младежи. Както всички самостоятелни млади хора на тази възраст, и тя беше убедена, че е различна от всички студенти и туристи с раници на гърба, които минаваха през Тунис — мамини синчета, харчещи парите на бащите си. Сега, повече от три десетилетия по-късно, тя изпитваше силна носталгия по онова време, не на последно място, защото отдавна не беше едно от най-желаните млади момичета в този град. През второто десетилетие на дваисет и първи век Амилия Левин беше просто една британска туристка на средна възраст, обект на ухажване единствено от страна на амбулантните търговци, продаващи килими и фалшиви маркови тениски. Имаше усещането, че същите мъже, които помнеше от 1978 година, пиеха същите чаши чай в същото кафене; същите жени чистеха същите зеленчуци в същите криви улички на Стария град. Сватбените кошници в розово и кремаво, купищата чайове и подправки все така си стояха непродадени на пазара. Наглед нищо не се беше променило. И все пак промяна имаше. Младите жени си слагаха повече грим и носеха джинси „Долче & Табана“. Гаджетата им се разхождаха с мобилни слушалки в ушите, а стените на кафенетата бяха украсени с плакати на британски футболни звезди. Децата, които се бяха въргалияли в прахоляка и дизеловите изпарения на 1978-а, бяха станали възрастни и шофираха таксито на Амилия до музея „Будю“ или разгъваха салфетката на Франсоа, когато сядаше да обядва в „Дар ел Джелд“.

— Тук се чувствах щастлива — каза му тя в пристъп на непредпазлива сантименталност, но веднага съжали, защото как би могла да се чувства щастлива една майка, решила да се откаже от детето си? — Преди онова, което се случи — добави припряно тя,

запъвайки се на френския израз. — Обичах свободата в живота си. Обичах усещането, че съм далеч от Англия.

— А сега работиш за Англия — отвърна Франсоа.

— Добре ми го каза — призна тя, като вдигна чашата си за на здраве. Кристалът хвърляше странни отблясъци. — Да, наистина, работя за Англия.

На вратата се почука — две кратки тихи потропвания: чук-чук. Той свали веригата и покани Сами да влезе. Странна среднощна среща между мъже. Кел отвори балконската врата, за да влезе чист въздух. На пода до леглото имаше бутилка „Макалън“ от безмитния магазин в Ница; докато наливаше в две чаши по три пръста, той се извини на Сами за „атмосферата на тайнственост“ — една фраза, която доста се затрудни да преведе на арабски.

— Няма проблем — отвърна Сами. — Разбирам.

След дългата вечер, прекарана неподвижно зад волана на таксито, човекът изглеждаше прегърбен и някак схванат, но докато тътрюзеше крака през стаята и се наместваше на ниското канапе, Кел забеляза, че очите му блестяха от възбуждане.

— Значи добре си прекараха, а? — попита той. Въпросът беше съзнателно двусмислен, за да даде възможност на Сами да попълни липсващата информация.

— Да. Невероятна история. — Сами се беше навел напред, набит и плешив, пълен с новини. — Вие знаехте ли за тях?

— Ти ми кажи — подкани го Кел. — Много детайли ми се губят.

И Сами заразказва. Преди трийсет години „Ейми“ — това беше името, под което се представяше Амилия — работела в Тунис, когато забременяла извънбрачно. Понеже била все още тийнейджърка, при това строго възпитана в католическо семейство, решила да даде детето за осиновяване. Въпросното дете бил Франсоа, който впоследствие бил отведен във Франция и отгледан в Париж от Филип и Жанин Мало. Но се случила трагедия: осиновителите му били убити само преди няколко седмици по време на почивка в Египет. Едва когато прочел завещанието на баща си, Франсоа за пръв път научил за обстоятелствата около своето раждане. И без колебание се свързал с агенцията в Тунис, която навремето уредила осиновяването му.

Кел слушаше с по-малко изумление, отколкото би могло да се очаква. Той бе подозирал нещо такова. В крайна сметка историята звучеше напълно логично в основните си аспекти. Странно

изглеждаше само, че Амилия едва в последните дни се бе запознала със сина си. По някаква причина Кел бе предположил, че взаимоотношенията помежду им се бяха развивали от години. Кое го бе накарало да направи подобно несъстоятелно допускане?

— Кой ти каза всичко това? — попита той. — Как стигна до истината?

— Франсоа. Поинтересувах се какво правят в Тунис толкова скоро след революцията и той ми разказа цялата история.

— Ейми нищо ли не каза? Остави го той да говори ли?

Кел искаше да знае защо Амилия позволяваше на Франсоа такава недискретност; може би беше свалила гарда или нямаше причина да се съмнява в Сами.

Сами кимна.

— Госпожата е много по-мълчалива. Говори почти само той.

— Но изглежда щастлива, така ли? Двамата са доволни, че са заедно.

— О, да — отвърна Сами. Той бе пресушил трите пръста уиски и подаде чашата си за още. Кръвта му кипеше. — А може ли да ви задам един личен въпрос?

Кел вдигна бутилката от пода и му доля.

— Казвай.

— Защо поискахте от мен да ги следя?

Сами беше открит човек, видимо добродушен и сговорчив, с романтична жилка, която явно бе реагирала на патоса в историята на Франсоа.

— Защото ми плащат — отвърна Кел. От съседната стая се чу кашляне. Той се опита да смени темата. — Сигурно си уморен.

Сами вдигна рамене. При предишни операции, дори тази с Елза в Ница, Кел винаги се бе опитвал да вниква в личния живот на агентите си, да си представя какво обичат и мразят. Това беше едно от разнообразията на професията му, начин да убива времето през дългите периоди на изчакване. За Елза предполагаше, че харесва рок музика и едри космати мъже с татуировки в леглото си. Но Сами? Кой беше той? Вярващ мюсюлманин? Едва ли, ако се съдеше по склонността му към уискито. Футболен запаляно? Женкар, чревоугодник? Със сигурност обиколката на талията и кроткият му добродушен нрав издаваха човек, свикнал да си угажда.

Той се върна на разговора.

— Франсоа каза ли защо са отседнали в различни хотели?

— Да. — Отговорът беше незабавен и някак уплашен, сякаш Сами подозираше, че Кел е надушил нещо в резултат от дългия размисъл. — „Рамада“ бил пълен, затова си взел стая тук. Тя си тръгва утре. Аз ще я закарам до летището.

— И те ти разказаха всичко това за времето на едно пътуване с такси?

Дали и Амилия не му плащаше? Дали не бе разбрала, че Кел е в Тунис и е вербувал Сами?

— Две — уточни Сами и вдигна два къси дебели пръста в странна пародия на Чърчиловия знак на победата. — Хората все ми разправят разни истории. Аз обичам да задавам въпроси. Тук е пълно с туристи, готови да споделят с мен тайните си, понеже си мислят, че никога повече няма да ме видят.

Кел се усмихна, за да прикрие съмненията си.

— Значи ти ще закараш Ейми до летището?

Сами изведнъж придоби засрамен вид, сякаш бе направил гаф.

— Нали не възразяваш, Стивън?

— Не, разбира се. Всичко е наред. — Той махна с ръка, за да разсее притесненията на Сами, и се сети за Маркан. Какво щеше да докладва на Лондон утре сутринта? По какъв начин щеше да им представи тайната на Амилия? — Само внимавай да не се издадеш за уговорката ни. Ние с теб не се познаваме. Нали? Никога не си ме виждал, никога не си разговарял с мен. Никога не съм ти давал пари. Хората, които плащат сметките ми, ужасно ще се ядосат, ако Ейми разбере, че съм я следил.

— Разбира се. — Сами сложи празната си чаша на масичката до канапето; изглеждаше обиден, че го мърмят за грях, който не беше извършил. — Май е време да си ходя, че да се наспя.

— Май да.

След миг Кел вече изпращаше Сами на вратата, съветвайки го да си почине добре, преди да стане време да закара Ейми на летището. Той го проследи с поглед, докато тътреше крака към асансьора, като се чудеше какво ли обяснение щеше да даде на Франсоа, ако случайно се натъкнеха един на друг. Дали изобщо имаше значение? В края на краищата загадката беше решена. Кел си бе свършил работата.

Той изгаси лампата и си легна. През стената се чуваше дрезгавата кашлица на съседа му по стая, някъде под прозореца му мъж и жена разговаряха, но той не успяваше да улови и една дума. Наближаваше един през нощта, но сънят не идваше. Кел си облече сакото и слезе до фойето, като едва ли не очакваше да завари Амилия в лоби бара. Но барът беше вече затворен и хотелът бе пуст, ако не се броеше човекът на рецепцията. Неочаквано за самия себе си той излезе навън и се запъти към такситата. Един от шофьорите попита дали не би искал да го закара до Ла Марса и за своя изненада Кел се съгласи, защото точно в този момент искаше да е някъде по-далеч от клаустрофобията на хотелската си стая, от нуждата да се крие. Освен това имаше повод да празнува. Шофьорът, който не отрони дума през десетминутното пътуване покрай брега, го остави до „Плаза Корниш“ — модерно заведение, където келнерите бяха облечени с пилотски униформи, а смугли италианци похотливо оглеждаха орляците хубави местни момичета. Кел бе забравил колко мразеше да излиза сам; твърде стар беше за барове, но и твърде уморен и превъзбуден, за да заспи. След половин час, през който изпи бутилка вносна немска бира, той излезе от бара; таксито го чакаше на отсрещния ъгъл. Докато потегляха, мобилният му телефон иззвъня; беше Сами. Обичайната музика, обичайните ключащи, после:

— Мистър Стивън?

— Сами? — Кел погледна часовника си. — Какво има?

— Съжалявам, че ви безпокоя толкова късно. Само че забравих да ви кажа нещо важно.

— Казвай!

— Утре. Корабът. Франсоа си е запазил каюта в нощния ферибот от Ла Гулет. Заминава за Марсилия.

По разписание на следващия ден имаше само един ферибот за Марсилия. Кел се върна в хотела и от сайта на параходната компания си запази вътрешна каюта, отмени резервацията си за обратния полет до Ница и поспа няколко часа, след което си поръча закуска в стаята. Сами му позвъни в осем и го осведоми, че пътува към „Рамада“, за да вземе Амилия и Франсоа.

— Трябва да закарам мисис Фаръл до летището и после Франсоа до фериботния терминал. Много наблизно са.

Летището на Тунис се намираше недалеч от Ла Гулет.

— Имаш ли представа защо и Франсоа не пътува със самолет?

— Каза, че обича да пътува по море при всяка възможност. Ейми заминава за Ница.

Връща се в курса по живопис, помисли си Кел и се сети за семейство Найт. Дали все така прилежно посещаваха всеки ден занятията с надеждата да зърнат обекта на мисията си? Най-вероятно обаче Амилия щеше да освободи стаята си в „Гилеспи“ и до неделя вечер да се прибере в Лондон.

— Звънни ми, когато оставиш Франсоа на терминала — поръча той. — Последния си хонорар ще намериш в един плик на рецепцията. Петстотин динара добре ли е?

— Много щедро от твоя страна, Стивън.

— Няма проблем.

Пристанището на Ла Гулет представляваше хиляди и хиляди декари бетон, кранове, камиони, виещи се във въздуха чайки, рампи за автомобили, водещи към бездънните търбуси на фериботите. Кел взе такси до терминала и се нареди на опашка под палещото слънце зад многолюдно семейство тунизийци, които имаха вид, сякаш идваха направо от пустинята. Прегърбеният патриарх на фамилията хвърли презрителен поглед на Кел, преди да сгълчи най-младия от групата — вероятно негов правнук — да стегне връзките на един син найлонов

чувал, натъпкан с дрехи и обувки, който заплашваше да се изсипе от скърцащата метална количка. Ръцете на стареца бяха дълги и тъмномургави, загрубели от десетилетия тежък физически труд. Кел се запита какво ли щяха да правят във Франция. Да си търсят късмета като имигранти? Имаха вид, сякаш всичко, което притежаваха, беше натъпкано в три стари куфара и няколко омекнали кашона, които висяха като бирени кореми от металната количка.

Опашката вървеше бързо. Не след дълго Кел се озова в една закрыта чакалня с висок таван, заобиколена от три страни с билетни каси, сувенирни магазинчета и бистро, предлагащо пица и палачинки. Той си взе билета от агента на компанията — мъж на възрастта на Сами, но елегантен и с безупречни обноски като лондонски banker. Само дето Кел за нищо на света не би вършил работата му: затворен по цял ден в тясно пространство, повтарящ до полудяване едни и същи думи и движения. Той си купи кафе и седна до прозореца с изглед към пристанището; всичко наоколо изглеждаше странно влажно на пипане, сякаш внезапно морето се бе надигнало и бе заляло тези сгради с пречистващата си сила.

След около пет минути в тълпата от пътници в чакалнята на петдесетина метра от него Кел забеляза Франсоа, който показваше билета си на охраната. На шията му бяха закачени слушалки, а на ръката му беше провесена кожена чантичка с каишка, по каквито си падат суетните южноевропейски мъже. Служителят от паспортния контрол посочи с пръст дизайнерските слънчеви очила, които закриваха очите му, и Франсоа ги вдигна на челото си с отегчено високомерен жест. Вероятно седмицата, прекарана в компанията на новоназначения шеф на британското разузнаване, бе укрепила чувството му за превъзходство над нисшите класи. След като приключи с формалностите, той се отправи нанякъде и скоро се скри от погледа на Кел, който допи кафето си, без да бърза. Предстояха му двайсет и два часа на борда — предостатъчно време, за да се запознае с мосю Франсоа Мало.

Фериботът по нищо не се различаваше от многото, с които Кел бе пътувал като дете през Ламанша за семейни почивки в Нормандия — многоетажен пътнически кораб с трюмове за автомобили, открити

пътеки по протежение на левия и десния борд и палуба за плаж зад комина. Откри каютата си в търбуха на кораба — миниатюрна стаичка, завряна между още стотици идентични на нея кутийки по протежение на цял лабиринт от коридори, в които човек можеше да се загуби. Стори му се, че чува гласа на баща си: „Спокойно, няма да ти висят краката!“ — докато разгъваше леглото в каютата, автоматично намалявайки наличното пространство с петдесет процента. Мушна багажа си отдолу. До възглавницата му имаше малка пластмасова поличка, над нея издраскано огледало, а вдясно от вратата — баня, не по-голяма от телефонна кабина. Кел приседна на леглото, постави полупълната бутилка „Макалън“ на поличката, свали паметта от фотоапарата, извади от багажа си „Битката за Африка“ и се запъти обратно нагоре, за да огледа обстановката.

От Франсоа нямаше и следа. Кел преминаваше от салон в салон, от палуба на палуба, като си отбелязваше наум всичко, което му се стореше важно. Две забулени жени вече си бяха легнали върху дунапренени матраци, постлани направо на пода до рецепцията на шесто ниво, и спяха дълбоко. Една врата извеждаше от малкото фойе към по-голям, огрян от слънцето салон, където петдесетина северноафриканци се бяха настанили на кожени кресла и се гощаваха с варени яйца, маруля и хляб. Един мъж режеше домати с джобно ножче и мажеше разцепена на две франзела със сос от смлени люти чушки. След като обели и яйцата, той внимателно смете с ръка черупките в малко пластмасово легенче на пода. Кел почувства внезапен глад и се заглежда къде може да се нахрани. Два етажа по-нагоре имаше ресторант, но беше затворен. Един общителен келнер французин любезно го осведоми, че храна щяла да се сервира, след като корабът напусне пристанището. Кел излезе на палубата покрай левия борд, подпря се на излющения парапет и се загледа в последните автомобили, които се изкачваха по рампата към кърмата на ферибота.

Беше ясен летен ден, с чисто синьо небе и ярко слънце. Кел дишаше жадно, за да прогони от дробовете си и последните остатъци от спарения въздух на хотелската стая. До него алжирец с мустаци правеше снимки на пристанището; друг махаше с ръка на малкото си семейство, скупчено до паркинга за автомобили. Имаше вид, сякаш всеки миг ще се разплаче.

Последвалите години бяха, така да се каже, благосклонни към Жан-Марк Домал. След Тунис в началото на следващото десетилетие той бе преназначен в Буенос Айрес, където беше имал възможност да наблюдава отблизо британската инвазия на Фолклендските острови. Междувременно бе подхванал подобаващо бурна връзка с една от секретарките в службата му на Авенида Сан Хуан. Не след дълго увлечението му по Амилия Уелдън бе ако не забравено, то поне заменено с нещо, което приличаше по-скоро на обида и срам. Домал не можеше да ѝ прости, че младо момиче като нея го бе направило пленник на емоциите; нима я бе срещнал в момент от живота си, когато беше прекалено уязвим? Нито една от другите жени, които му бе писано да срещне през останалите двайсет години от кариерата си, нямаше да означава за него нещо повече от мимолетно развлечение и плътска наслада.

Домал бе успял да реши загадката на нейното изчезване цели шестнайсет години след като окончателно беше напуснал Тунис. На сватбата на един богат клиент в Атланта, Джорджия, той бе зърнал под снежнобялата тента Джоун и Дейвид Гутман — англосаксонката и евреинът, дали подслон и закрила на любовницата му в нощта на бягството ѝ от Ла Марса. В онези мъчителни първи дни през 1978-а Жан-Марк бързо бе изоставил първоначалната си теория, че тъкмо Гутман му е отмъкнал Амилия под носа, по простата причина че шест седмици преди и след изчезването ѝ човекът си беше в Израел. Всъщност Джоун беше тази, която впоследствие бе изяснила въпроса. На един женски обяд, три дни след като Амилия бе потънала вдън земя, тя бе благоволила да намекне на Селин, че някакъв млад англичанин, с когото Амилия се бе виждала в града, ѝ бил направил бебе. Според Джоун тя била взела трудното решение да се качи на самолета за Лондон и да абортира, като се надявала цялата история да се забрави и семейство Домал да намерят сили да простят на своята гувернантка неразумното ѝ, морално укоримо поведение.

Жан-Марк, разбира се, бе знаел през цялото време, че детето е негово, и въпреки всепоглъщащото чувство на любов към Амилия не бе успял да потисне облекчението си, че тя бе намерила сили да прекъсне бременността. Едно извънбрачно дете щеше без съмнение да тласне Селин към развод, а скандалът щеше да съсипе шансовете му за повишение и за поста в Буенос Айрес, да не говорим за трайните неблагоприятни последици за личностното развитие на Тибо и Лола.

Не, като се замислеше, Жан-Марк беше доволен, че Амилия бе проявила такава зрялост и здрав разум.

Ала историята, уви, не свършваше дотук. През онзи лазурен летен следобед в Атланта Дейвид Гутман явно си бе пийнал повечко, отколкото можеше да носи. Забравяйки старателно сглобените лъжи от 1978-а, той бе допуснал, че Жан-Марк знае всичко за дългите месеци, прекарани от Амилия в апартамента близо до къщата им в Тунис, докато бебето бе расло в утробата ѝ. Опитвайки се с мъка да потисне изумлението си, Жан-Марк бе научил, че вместо да абортира, Амилия бе родила момче. Едва когато мътното съзнание на Гутман регистрира пълния размер на грешката му, той изсмука от пръстите си една лъжа, за да замаже донякъде положението.

— Голяма трагедия, след няколко седмици бебето почина.

— А, така ли?

— Ами да. Направо да ти се скъса сърцето. Получило отравяне на кръвта. Така и не се изясни причината. Джоун сигурно си спомня, но дай да не я занимаваме точно сега, става ли? Мен ако питаш, в болницата не беше чак толкова чисто. И детето развило сепсис.

Към 1996 година Жан-Марк Домал вече живееше в Париж и се прибра от онази сватба с твърдото намерение да научи какво всъщност се бе случило с детето му. От Амилия Уелдън в Обединеното кралство нямаше и следа, макар че бе наел услугите на частно детективско бюро в Мейфеър на цени, от които му излизаха сълзи. Всички запитвания до най-различни агенции за осиновяване в Тунис дадоха същия нулев резултат. Едва десетилетие по-късно, дълго след като двамата със Селин се бяха пенсионирали и се бяха преместили в семейната къща в Бургон, семейство Домал откриха какво всъщност се бе случило с Амилия. Синът им Тибо — вече журналист в Париж — бе довел на гости поредната си приятелка, която случайно работеше в Министерството на вътрешните работи. В старанието си да впечатли

човека, който един ден можеше да ѝ стане свекър, въпросната приятелка на име Марион се бе съгласила да проучи мадмоазел Амилия Уелдън. Последвалото ровичкане от нейна страна около кадрови служител на британското разузнаване привлече вниманието на френските служби, които незабавно разпитаха Марион относно причините за интереса ѝ. От своя страна тя насочи ДЖСЕ към Жан-Марк, който прие поканата за обяд в Бон с един служител, представил му се като „Бенедикт Волтер“.

— Кажете ми, мосю — запита го Бенедикт, след като келнерът бе отворил пред тях две менюта — встъпление, както щеше да се окаже, към един паметен обяд. — Какво си спомняте за времето, прекарано в Тунис? Има ли нещо, което бихте ни казали например за една жена на име Амилия Уелдън?

Шпионажът е умение да чакаш.

Кел се върна в каютата, взе „Битката за Африка“, загуби се един-два пъти в лабиринта от коридори на етаж и накрая успя да се добере до ресторанта, където си хапна доста прилично. Фериботът, който вече излизаше в открито море, изглеждаше полупразен — пред ресторанта не се образува опашка, а вътре имаше достатъчно свободни маси за французите, които се качваха от долните палуби, след като бяха паркирали колите си. Африканци не се виждаха — храната беше френска, цените бяха в евро, клиентелата се състоеше изключително само от бели. Очаквайки Франсоа да се появи отнякъде, Кел си четеше книгата и не бързаше да допива кафето си, но в два и половина Франсоа още го нямаше и накрая той се отказа, като допусна, че французинът може би е обядвал в закусвалнята на самообслужване. Плати сметката и се качи на горната палуба. Ниските бели къщи на Картаген се бяха смалили като тебеширена линия на хоризонта. Наоколо беше празно, ако не се броеше младо семейство англичани с две крещящи като макаци дечица и трето, още бебе, което си седеше кротко в количката. Майката тъпчеше бебето с пасирана храна, докато двете по-големи деца бомбардираха линолеума с пластмасови играчки. На пода имаше локва морска вода. Всички изглеждаха напълно изтощени.

Накрая, като заблуден пешеходец, който случайно и без карта е излязъл на търсената от него улица, Кел се натъкна на Франсоа. Беше се облегнал върху парапета на задната палуба и поглеждаше ту надолу към клокочещата пяна в следата на кораба, ту право напред към далечния бряг на Тунис, вече полузакрит в маранята. Компания му правеше по-висок мъж с брада, облечен с ленен панталон и риза с копчета на яката. С гарвановочерната си коса, почти сигурно боядисана, мъжът изглеждаше на около петдесет и пет. Пушеше цигара без филтър, която в един момент запрати с рязко движение на ръката си към морето, но вятърът я върна обратно на долната палуба. Разговорът им беше спокоен и делови, но нещо във физическата им

близост говореше, че не са се запознали току-що. Може би разговаряха от доста време, а може би се познаваха от преди. Кел се спря до парапета на няколко метра по-нататък, дочу името на мъжа — Люк — и долови откъслечна фраза от разговора им: „хотели в Марсилия“. Но всякакви надежди да чуе нещо повече бяха осуетени от неспирното боботене на корабния комин.

Запали цигара. Винаги носеше пакет цигари, в случай че му се наложи да установи контакт с агент или с непознат. Молбата за огънче можеше да прерасне в разговор; самото държане на цигарата между пръстите успокояваше треперещи от напрежение ръце. Обърна се и огледа редиците пластмасови столове на палубата и неколцината пътници, налягали под безмилостното средиземноморско слънце в принудителното бездействие на хора, чакащи примирено да приключи пътуването им. Спиш или ядеш — трета възможност няма. Вятърът брулеше лицето му и караше френското знаме на кърмата да плющи. Но двамата мъже не прекъсваха разговора си — равен делови поток от неразбираеми думи, ненасечен от смях. Накрая Кел се спусна по хлъзгавите от морска вода стъпала до долната палуба и зачака директно под тях, надявайки се, че вятърът ще донесе поне част от думите им до ушите му. Но и това не помогна, грохотът на двигателя заглушаваше всякакви други звуци. Кел включи лондонския си телефон, но стълбчето за силата на сигнала примигна веднъж и изчезна, докато корабът се носеше стремително на север.

Кел видя отново брадатия Люк чак на вечеря. Познатият на Франсоа се хранеше сам на една ъглова маса на малко повече от метър от мястото, където беше седнал той. С гръб към салона, мъжът беше изцяло погълнат от някакъв дебел документ, който преглеждаше с голямо внимание между две хапки пилешко с ориз. Кел се развличаше с брой на списание „Тайм“ и с величественния залез над морето, докато вътрешно се питаше защо изобщо си бе дал труда да следи Франсоа при пътуването му до Марсилия. Много по-умно би било да проследи Амилия до Ница; там щеше да обмени сведения със семейство Найт, да пусне пълен доклад до Лондон и да изпрати на Тръскот фактура за труда си.

Беше преполовил пудинга, когато Люк стана и се упъти към щанда със салатите до входа на ресторанта. Известно време сякаш оглеждаше какво се предлага: краставици с кисело мляко, настъргани моркови, царевични зърна от консерва. Докато си слагаше в чинията резен сирене, в ресторанта влезе Франсоа. Просто нямаше как новодошлият да не го е видял, но и двамата с нищо не показаха, че се познават. Люк сведе поглед към чинията си, а в това време Франсоа повика келнера, който го отведе до една маса до прозорците вдясно. Кел се опита да осмисли току-що видяното. Защо тези двамата взаимно се игнорираха? Дали защото държаха да вечерят сами, или имаше и някаква друга, по-дълбока причина?

Франсоа се настани на масата, разгъна салфетката в скута си и вдигна менюто. Седеше с лице към Кел, но не му обръщаше никакво внимание, както и на всички останали в ресторанта. Светлината на залеза нахлуваше през прозорците и обагреше всичко в наситено оранжево. На Кел му беше интересно да наблюдава Франсоа в самотата му. От обичайното му позърство и арогантност не бе останало нищо; изглеждаше по-малко самонадеян, дори някак по-невзрачен от мъжа, когото бе снимал от прозореца си в хотела. Може би просто му беше мъчно. Кел си даваше ясна сметка как загубата на родителите може да извади някого от релси за месеци, дори години. Собствената му майка бе починала от рак на гърдата през втората година на службата му в МИБ — една загуба, с която той едва неотдавна се бе примирил напълно.

Със себе си Франсоа не носеше нито книга, нито дори вестник и се задоволяваше да яде вечерята си, да отпива от чашата си с вино и да остави мислите и погледа си да блуждаят. В един момент, усетил, че Кел го наблюдава, той улови погледа му и кимна и всичко в този жест толкова много напомняше на Амилия, че Кел изпита непреодолимо желание да стане от мястото си, да отиде при него, да се представи за стар приятел на семейството и да сподели със сина спомени за майка му, за нейния живот и кариера. Междувременно Люк бе приключил с вечерята си и нетърпеливо махаше на келнера за сметката. Кел направи същото, плати за храната и виното с кредитна карта на името на Юнияке и последва Люк, който вече излизаше от ресторанта.

Проследяването на борда на движещ се ферибот не е лесна задача. Един обратен завой, един любопитен поглед през рамо, и Кел

щеше да бъде разкрит. Стълбищата бяха къси и тесни, по коридорите почти не се мяркаха хора. Той си напомняше да спазва дистанция, но трябваше да бъде и достатъчно близо, за да реагира при внезапна смяна на посоката или преминаване на друга палуба. Не след дълго стана ясно, че Люк е тръгнал към пътническите каюти, като слезе четири етажа, до нивото под стаята на Кел. Скоро поеха по лабиринта от коридори между каютите и Кел напълно обърка посоката. По средата на един от тесните, облени в жълтеникава светлина пасажи французинът се спря пред вратата на каютата си; от петдесетина метра разстояние Кел видя как набра четирицифрения код на ключалката, вратата се отвори и той влезе, но след секунда се подаде навън, закачи табелката **НЕ БЕЗПОКОЙТЕ** и отново се прибра вътре.

Кел изчака няколко секунди, после мина покрай вратата и запомни номера: 4571. След това се качи един етаж нагоре в стаята си и препрочете една поема от Хийни, която му бе харесала в Тунис, колкото да даде на Франсоа време да привърши вечерята си. Поемата се казваше „Постскриптум“ и на задната обложка на книгата имаше цитат от нея: *Заземената светкавица на ято лебеди*, който му се бе сторил особено красив. Остави книгата захлупена върху леглото, после отново се отправи нагоре без конкретен план, освен да поседи сред останалите пътници в лоби бара с надеждата Франсоа да се отбие по някое време за едно питие. Ако това станеше, щеше да го заговори; ако ли не, щеше отново да опита на сутринта, може би на палубата, докато корабът приближаваше Марсилия. Нямахше смисъл да го проследява от ресторанта или да се опитва да налучка кода за стаята му. Запита се дали Амилия му бе казала, че работи за МИБ. Макар това да не влизаше в поставената му от Маркан задача, той за нищо на света не искаше Франсоа да разкрие коя е майка му, било в непредпазлив разговор с някого на кораба, било по-късно на сушата. Едва след като се убедеше, че синът на Амилия е способен да пази тайна, щеше да остави и двамата на мира.

Франсоа Мало се нахрани, плати сметката в брой и тръгна към салона за развлечения на последния етаж. Искаше и същевременно не искаше да се запознае с някоя жена. Изпаднал бе в особено раздвоение, обзет бе от противоречиви желания. Искаше му се да излезе за малко извън черупката си, да усети близостта на друго човешко същество, но ако можеше, да си спести сложния и уморителен ритуал на прелъстяването. Във всеки случай какви бяха шансовете му да срещне подходящо момиче на кораб като този? Един ферибот насред Средиземно море не беше като нощен бар в Париж или Рен. По-добре беше да изчака до Марсилия и там да си плати за момиче, ако можеше да стане незабелязано. В Тунис не можеше да рискува, там законите бяха строги, но на два-три пъти в „Рамада“ бе изпитал такъв сексуален глад, че си бе записал час за масаж, само и само да усети женско докосване по тялото си. Когато Амилия го мажеше по гърба с лосион против изгаряне, не беше същото; не това искаше Франсоа. Подобно поведение го объркваше.

Седеше вече десетина минути на бара, когато си даде сметка, че до него е застанал мъж, който се опитва да привлече вниманието на барманката. Позна го — беше го видял в ресторанта да чете списание „Тайм“. Тогава си бяха кимнали и Франсоа бе усетил погледа му още един-два пъти, докато ядеше пастата си. По бледата му кожа и небрежния външен вид Франсоа допусна, че е англичанин. Яката на ризата му беше поизмачкана, имаше поне едnodневна брада, обувките му бяха кафяви и ожулени. Преди сам да разбере какво става, погледите им се срещнаха отново и мъжът го заговори:

— Тук човек не може едно питие да си поръча.

Франсоа вдигна рамене. Макар да разбираше английски, сега не беше в настроение да срича на чужд език с непознат. Освен това ненавиждаше наглостта на британците, които смятаха, че всички останали са длъжни да говорят езика им. Непознатият усети нагласата му и превключи на френски:

— *Vous êtes français?*

— *Oui* — отвърна Франсоа. — *Vous le parlez?*

Мъжът, който се представи като Стивън Юнияке, говореше перфектен френски. В първия момент Франсоа леко се притесни да не се окаже гей, но още в началото на разговора Стивън го осведоми, че е „щастливо женен“ и се връща от Тунис при семейството си след една седмица на хотел в Хамамет.

— И как ви се стори там?

— Масов туризъм в най-чист вид — отвърна Стивън. — Дечица с надуваеми дюшечета, капанчета за риба с пържени картофки, накъдето и да се обърнеш, все изгорели англосаксонци. Можех със същия успех да си остана и в Рединг.

Най-после барманката ги забеляза и пристъпи към тях. Франсоа беше изпил първата си порция джин с тоник, затова не се изненада, когато Стивън му предложи втора, нито намери сили да откаже.

— Благодаря. Много любезно от ваша страна.

— Моля, за мен е удоволствие. Сам ли пътувате?

Може би този тип наистина беше гей. Може би Стивън Юнияке летуваше в Хамамет, за да си хваща малки момченца по плажа.

— Да — отвърна Франсоа, като се запита дали нямаше да му се наложи още веднъж да разкаже историята на Амилия. При самата мисъл за това го изпълваше досада.

— И живеете в Марсилия?

— В Париж.

Умишлено краткият отговор сякаш убеди англичанина да смени темата. Той се беше настанил на високото столче и се оглеждаше съсредоточено наоколо, сякаш се чудеше какво да каже.

— Тоя бар има вид, сякаш го е декорирала Грейс Джоунс с махмурлук.

Това беше твърде точно и остроумно описание; Франсоа се засмя и хвърли поглед наоколо. В преградката на диджея седеше мъж на около петдесет с чифт слушалки, залепени за потния му скалп, и се опитваше да подмами на дансинга групичка превъзбудено кудкудякащи домакини от Марсилия. Засега само едно десетгодишно момченце се беше поддало на изкушението. Едната от жените оглеждаше настойчиво Франсоа, но беше дебела и с нисък социален статус и той не й обърна внимание. Около дансинга проблясваха лилави прожектори, огледалното кълбо се въртеше и обсипваше

помещението с малки лилави звездички. Диджеят пусна кавър версия на „Куин“ в изпълнение на Роби Уилямс и Стивън престорено се задави с питието си:

— О, господи!

— Какво има?

— От името на моите сънародници, позволете да ви се извиня за това измъчено пеене.

Франсоа отново се засмя; беше му приятно да води нормален разговор с интелигентен и остроумен събеседник. Амилия беше и интелигентна, и остроумна, но времето, прекарано с нея, беше различно. Наподобяваше по-скоро поредица от делови срещи или интервюта, при които и двамата се опитваха да научат повече един за друг. Една вечер в Тунис, когато Амилия си бе легнала, той реши да излезе от хотела и да вземе такси до Ла Марса. Ала нощният живот го бе разочаровал. Цяла вечер бе седял сам край дансинга и бе наблюдавал как разни нафукани местни плейбойчета се опитваха да съблазняват мюсюлмански девойки, които за нищо на света не биха легнали с тях. В ислямския свят сексът преди брака е най-страшният грях, който би могла да стори една жена. Момчетата носеха огромни златни часовници, косите им тежаха от гел. Едно от момчетата, с твърде силна очна линия, флиртуваше с Франсоа и той си помисли дали да не я покани на танц. Но на такива места никога не се знае кой гледа отстрани и какви могат да бъдат последиците, а Франсоа не искаше да рискува. Всички тунизийски мъже му изглеждаха леко пълни и имаха зловеци мустаци. Някой от тях можеше да се окаже неин приятел или брат. Стана му жал за момчето и се запита какво ли щеше да излезе един ден от нея.

— Как ви се стори храната в Тунис? — чу той гласа на Стивън.

Очевидно беше, че англичанинът се мъчи да поддържа разговор, а храната беше една от любимите теми на Франсоа. Той с готовност отвърна, че му е било много приятно да вечеря с майка си в някакво открито рибно ресторантче в Ла Гулет, но и двамата били разочаровани от кускуса в един незаслужено скъп ресторант в Сиди Бу Саид.

— При мен беше истинска катастрофа — сподели Стивън. — На едно място си поръчах „мергез“, като си мислех, че е риба, пък то се оказа наденица. Следващия път реших да заложа на сигурно и поисках

„тахина“, но ми донесоха някакъв омлет. Нищо общо с мароканската кухня. Та вие казвате, че майка ви живее в Тунис?

Франсоа усети, че е попаднал в капан. Трябваше все нещо да каже за Амилия, иначе щеше да прозвучи невъзпитано.

— Дълга история.

Стивън погледна надолу към чашата си, после нагоре към огледалното кълбо, накрая към Франсоа.

— Не бързам за никъде.

И Франсоа му разказа. Всичко. За убийството в Египет. За опитите му да се свърже с Амилия чрез агенцията за осиновяване. За срещата им в Париж. Описа му седмицата, която бяха прекарвали заедно в Гамарт. Сякаш разказваше любим анекдот — украсяваше определени елементи, прескачаше частите, които вече не го интересуваха, опитваше се да опише Амилия в най-добрата възможна светлина. И, както бе очаквал, Стивън слушаше внимателно. Беше ту шокиран от трагедията в Шарм ел Шейх, ту зарадван, че майка и син се бяха събрали толкова скоро след случилото се. На Франсоа обаче започнаха да му омръзват въпросите и съчувствените коментари. Към единайсет вече бе стигнал дъното на поредния си джин с тоник, след като бе сметнал за нужно да почерпи веднъж и той от благодарност за предишния. Сега отчаяно искаше да се освободи от англичанина и да се върне в каютата си. За негова радост от известно време някаква жена от другата страна на бара ги заглеждаше с видим интерес. Отначало Франсоа не можеше да определи със сигурност с кого от двамата им флиртуваше тя. Беше привлекателна, макар и агресивна на вид, около четирийсетгодишна; той я бе забелязал още следобед в салона за пътници да чете вестник в едно от креслата. При нормални обстоятелства би допуснал, че всяка жена ще предпочете него пред Стивън, но този път му се стори, че вниманието на непознатата беше насочено по-скоро към англичанина.

— Струва ми се, че си имаш почитателка — каза му той, като посочи с очи към нея.

— Къде? — попита Стивън, който сякаш изобщо не я бе забелязал.

— Отсреща, през бара. Дамата с изрусената коса. Да я покания ли при нас?

Изненадан, Стивън се извърна в указаната посока. Франсоа забеляза, че щом погледите им се срещнаха, англичанинът се поизчерви. Жената отмести очи.

— Бих казал, че със сигурност се интересува повече от теб — отвърна Стивън.

Франсоа бе поласкан, но и чашата му беше празна, а той отдавна чакаше този момент. Предстоеше му дълъг ден. Разполагаше с нужното извинение да си тръгне.

— Не — каза той, като се надигна от столчето. — Оставям те с нея. — Двамата се здрависаха. — Е, беше ми приятно. Ти си изключително забавен събеседник. Надявам се да се видим утре.

— И аз — отвърна Стивън и двамата се разделиха.

Отдавна не се бе случвало някоя жена да се загледа в Томас Кел и той веднага застана нащрек. Защо тъкмо сега? Защо на кораба? Още щом Франсоа се надигна да си ходи, дамата отсреща усили докрай женския си чар: подканваща усмивка, кокетно пърхане с мигли, задавен момински кикот, когато възрастният диджей зад лъскавата преграда пусна „Били Джийн“ с пълна сила. Подходът ѝ беше толкова несръчен, че Кел донякъде се успокои — едва ли професионален шпионин, независимо дали от държавния или от частния сектор, би се държал така левашки.

Щом видя гърба на Мало, тя пристъпи към действие: смъкна се от столчето си и тръгна да заобикаля подковообразния бар. Кел отмести поглед към прозорците, но скоро изрусената ѝ коса попадна в периферното му зрение, последвана от заголено бедро, което се подаваше изпод къса пола. Жената бе застанала до него. Между трийсет и пет и четирийсет, висока и стройна, без брачна халка. Погледите им се срещнаха и тя се усмихна загадъчно.

— Помниш ме, нали?

Кел не я помнеше. Акцентът ѝ беше смесен, основно френски, но явно бе живяла дълго време в Северна Америка. Той нямаше никаква представа къде и кога се бяха срещнали. Дали го познаваше като Томас Кел или като някое от безбройните му превъплъщения през годините? Дали за нея беше шпионин или консултант? Адвокат или строителен инженер? Дали го помнеше от времето, когато беше „командиран към Министерството на отбраната“, или още от студентските му години в Университета на Ексетър? Истината бе, че Кел не можеше да си спомни нищо за нея, а обикновено можеше да разчита на паметта си. Може пък да го познаваше чрез Клеър — Кел никога не бе проявявал интерес към колежките, братовчедките и приятелките на съпругата си.

— Боя се, че не...

— Мадлен. Помниш ли? Вашингтон...

Той се опита да запази спокойствие, докато в съзнанието му се редуваха картини от многобройните му пътувания до САЩ: безкрайните срещи в Пентагона, дъждовен следобед до Линкълн Мемориъл; стрелбището на Лангли, където на някакъв амбициозен инструктор му бе хрумнало да организира състезание по стрелба между МИБ и ЦРУ. Но в нито един от тези взаимно несвързани епизоди не фигурираше висока и стройна изрусена францужойка в каквото и да било служебно качество.

— Вашингтон... — повтори той, печелейки време.

Да не би да се бяха запознали на някой обяд, в бар или нощен клуб? Кел помнеше лицата и имената на единайсетте жени, с които бе спал през живота си, и тази не беше между тях.

— Майкъл, нали? — попита тя.

И тогава Кел разбра, че се е припознала. Той никога не бе използвал псевдоним Майкъл. Стивън — да. А също и Тим, Патрик, Пол. Но никога Майкъл.

— Боя се, че ме бъркате с някого — каза той. — Аз съм Стив. Стивън Юнияке. От Англия. Приятно ми е. — Кел ѝ подаде дружелюбно ръка, понеже не искаше да я поставя в неудобно положение. Беше напълно възможно тя да си бе измислила цялата тази история с Майкъл и Вашингтон като повод за запознанство.

— Много странно — каза тя. — Сигурен ли сте? — Тя се изчерви, последните ѝ думи едва се чува през думкането от мощните тонколони. — Бях сигурна, че сте вие. Толкова съжалявам...

Тя понечи да си тръгне, объркана и засрамена като ученичка, която е поканила на танц някое момче, а то ѝ е отказало. Барманката ги наблюдаваше съсредоточено; неудобството на жената ѝ доставяше видимо удоволствие. Щеше да има какво да разказва на колегите си от другата смяна. Кел си даваше сметка, че все още бяха възможни всякакви сценарии. „Мадлен“ можеше да е част от екип, натоварен да следи Франсоа. Ако френското разузнаване бе надушило роднинската връзка на Мало с Амилия, със сигурност щеше да изпрати хора да го държат под око. Продължителният разговор между Кел и Франсоа на бара едва ли бе останал незабелязан. И сега Мадлен бе счела за нужно да продължи. Оттам и идиотската ѝ история за Вашингтон — принудена да импровизира, тя не бе успяла да измисли нещо по-умно.

— Позволете да ви поръчам едно питие — каза бързо Кел; изведнъж му се стори особено важно да научи коя е тя всъщност. Не си спомняше да я е виждал в двата хотела в Тунис, но това нямаше особено значение. Дори и най-посредственият екип на ДЖСЕ знаеше как да остане незабелязан.

— Не искам да ви преча — каза тя, но радостното изражение на лицето ѝ я опровергаваше изцяло. — Сигурен ли сте?

Барманката си даваше вид, че подрежда чаши върху плота, но жадно поглъщаше всяка дума. Кел троснато ѝ поръча две чаши червено вино с надеждата, че след като ги обслужи, ще ги остави на мира. После покани новата си позната да седне на столчето, току-що освободено от Мало. Ако Мадлен беше шпионка, можеше да очаква от нея няколко неща в определена последователност. Кратък първоначален разпит за очертаване параметрите на легендата му. Кой сте вие, Стивън? С какво се занимавате? После — вероятно — известен период за чоплене на злободневни теми, колкото Кел да се отпусне и понапие. След това допълнителни въпроси за откриване на вътрешни противоречия във възприетата му фалшива самоличност. Например, ако ѝ кажеше, че Стивън Юнияке е маркетингов консултант, тя щеше да се опита да изкопчи подробности за работата му. Ако споменеше Рединг като постоянно местожителство, почти сигурно щеше да му каже, че е била там, и да го заразитва за някоя местна забележителност. Ако Кел се забавеше с отговора или си признаеше, че не знае важна подробност, това щеше да спомогне за демаскирането му.

Разбира се, всичко това беше нож с две остриета. В хода на разговора Мадлен щеше да му даде възможност да я поразпита за нея самата. *Какво си правила в Тунис? Защо се прибираш с ферибота?* Ако можеше да се съди по алкохолния ѝ дъх, нямаше да му е трудно да я пречупи. Всичко опираше до задаване на правилните въпроси.

И така, играта започна. Приличаше на състезание. Или на танц. В продължение на близо четирийсет и пет минути Мадлен Брив подложи Стивън Юнияке на неудържимия си сексапил и разюздана похотливост. Била разведена. Връщала се от „отегчителна“ почивка в Ла Марса с нейна приятелка „алкохоличка“, чийто съпруг неотдавна я

бил напуснал заради по-млада жена. Била съсобственичка на магазин за дизайнерска конфекция в Тур, чиято клиентела се състояла главно от богати домакини, и се тревожела за четиринайсетгодишния си син, защото пушел твърде много „от оная скапана ганджа“. На Кел му направи впечатление, че жената насреща говореше почти само за себе си, вместо да му задава въпроси за него самия. Той ѝ бе дал безусловен картбланш да разпитва неговия персонаж Стивън Юнияке за всичко, свързано с професията, семейното положение и дома му, но тя не се възползва в никаква степен от предоставената ѝ възможност. Вместо това, докато втората ѝ чаша вино неизбежно бе заменена от трета, а часовникът на стената неумолимо напредваше към малките часове, тя му бе дала ясно да разбере, че с удоволствие би си легнала с него. Ръката ѝ вече пълзеше нагоре по бедрото му като на участничка в популярно токшоу, която се опитва да се подмаже на водещия.

— Имам каюта — каза тя, като се изкикоти закачливо и хлъцна. — *Много* е голяма.

— И аз — отвърна Кел, опитвайки се да пресече офертата още в зародиш. — Моята е много малка.

Беше му тъпо, сякаш беше импотентен, но нямаше никакво желание да спи с тази жена, да се мятат цяла нощ върху едно легло, малко по-широко от изтривалка за врата. *Спокойно, няма да ти висят краката!* Мадлен Брив беше хубава и самотна, парфюмът ѝ навяваше спомени за други жени. Когато му се усмихнеше, Кел усещаше как кръвта му кипва, чувстваше се поласкан, че жена като нея вижда в него нормален мъж, че му се предлага, че е готова да го въвлече в извечната игра на секс и желание. Но сърцето му беше другаде. Сърцето му все още принадлежеше на Клеър. Той беше женен мъж, макар с жена му да бяха разделени, и дългът му повеляваше да пази семейната чест дори на кораб насред морето.

— Виж — каза ѝ той, — напоследък все не мога да се наспя. Ще ми простиш ли, ако се оттегля? — Беше много неловко като оправдание, но може би не толкова невъзможно за човек като Стив Юнияке. — Беше ми толкова интересно да се запознаем. Какво ще кажеш да обядваме заедно в Марсилия?

За негово учудване Мадлен реагира едва ли не с облекчение.

— Би било супер! Обожавам Марсилия. Ще останеш ли да нощуваш?

— Не съм решил още. — Това поне беше самата истина.

Двамата си размениха телефонните номера — върху салфетка с флумастер, подаден им от намръщената барманка — и се уговориха евентуално да се срещнат на закуска в столовата. Мадлен похвали някакъв ресторант в Марсилия, в който предлагали най-хубавата рибена чорба, и обеща да го заведе.

Тя си тръгна от дискотеката малко преди него. Барманката я изпрати с поглед и изсумтя презрително към Кел, сякаш искаше да му каже: *Мислиш, че не виждам какво става ли? Тя ти даде номера на каютата си. Сега изчакваш пет минути, колкото да си сложи прозрачния комбинезон.* Кел я изгледа смразяващо и тя се върна при чашите си.

Пет минути по-късно той беше вече дълбоко в търбуха на огромния кораб, недалеч от просторната каюта на изкусителката Мадлен Брив, но застанал пред вратата на собствената си малка стаичка, и набираше четирицифрения код.

Измъчваше го смътно безпокойство, сякаш току-що се бе оставил да го надхитрят или унижат. В съзнанието му изплува странната среща между Люк и Мало по време на вечерята. Защо двамата се бяха направили, че не се забелязват? Защото не държаха да седнат на една и съща маса, или защото не искаха да бъдат забелязани заедно? Самият Франсоа се бе оказал необичайно затворен и деликатен мъж, но наред с това високоинтелигентен и склонен към меланхолия, която Кел отдаде на скръб от неотдавнашната загуба. Люк ли бе направил първия ход днес следобед? Това ли бе видял Кел — предложение за вербовка от ДЖСЕ? Шестцифрена сума, за да ни разкажеш всичко, което знаеш за Амилия Левин? И по-странни неща се бяха случвали. Разбира се, най-вероятно на кораба не го заплашваше нищо. Най-вероятно Мадлен беше тази, за която се представяше: собственичка на магазинче за дрехи в Тур, която си търсеше обект за бързо изчукване в открито море. Ами Люк? Кой можеше да твърди, че Люк и Франсоа не бяха разменили няколко неангажиращи думи на задната палуба и после не си бяха тръгнали всеки по пътя си? Докато Кел отваряше вратата на каютата си, нещо му се стори не на място, макар засега да не знаеше какво е. Нещо определено не беше наред.

Той влезе в миниатюрната си баня, като наведе глава, за да не се удари в горния праг на вратата. Изми си зъбите, свали ризата си. После

извади фотоапарата от куфара, бръкна в джоба си и постави паметта в гнездото. Накрая вдигна бутилката „Макалън“ от поличката и си наля два пръста уиски, за да заспи.

„Либелата“ на Хийни си лежеше все така захлупена върху леглото. Кел я взе, искаше да прочете още веднъж „Постскриптум“, за да изтрие от паметта си глождеция го въпрос, да повдигне малко настроението си и да спусне кепенците за няколко часа заслужена почивка.

Заземената светкавица на ято лебеди.

Книгата беше разтворена на различна страница.

„Постскриптум“ беше последната поема от стихосбирката, но сега тя бе отворена на „При кладенеца“, четири страници по-напред. Някой бе вдигнал книгата от леглото и после небрежно я бе поставил обратно. Някой бе ровил в каютата му.

Ако Кел все още изпитваше някакви съмнения, че единствената цел на Мадлен Брив е била да отклони вниманието на Стивън Юнияке, докато някой друг претърсва каютата му, те бяха разпръснати в следващите няколко секунди. Още щом вдигна капака на лаптопа, който му бе дал Маркан, той забеляза, че защитата, инсталирана върху него от МИБ, се бе активирала: малкото синьо прозорче в средата на екрана подканваше потребителя да зададе поредица от пароли. Нито една чистачка или камериерка не би си позволила подобно нещо. Неканеният посетител беше направил опит да включи компютъра му, но се бе натъкнал на защитата. И след като не бе успял да скрие прозореца, той се бе задоволил да затвори лаптопа и да го остави обратно на пода.

Кел лежеше на тясното легло и обмисляше възможните си по-нататъшни ходове. Дали „Юнияке“ беше разкрит? Далеч не беше сигурно. Ако екип на ДЖСЕ бе взел под контрол кораба, те със сигурност знаеха името и номера на каютата на всеки пътник, в това число и на „Стивън Юнияке“. Мадлен беше получила указания да го забаламоса с фаталния си чар, докато някой от колегите ѝ — най-вероятно Люк — се порови из вещите му. Да се проникне в каютата на Кел беше не по-трудно, отколкото да се счупи стъклен прозорец: малък бакшиш за стюарда или бърза кибератака срещу системата за резервации на параходната компания, и резултатът щеше да е един и същ: кодът на вратата му. А какво в крайна сметка бе открил Люк? В най-лошия случай един фотоапарат с извадена памет и един лаптоп с парола за достъп. Това едва ли можеше да мине като доказателство за престъпни намерения. Останалите му вещи бяха прозаични и абсолютно невинни: дрехи, тоалетни принадлежности, книги.

Внезапно — и може би твърде късно — Кел си даде сметка за заплахата от визуално наблюдение. Една най-проста видеокамера можеше да се скрие навсякъде в каютата му. Изтегнат на тясното легло с ръце, кръстосани отзад на тила, той се опита да си припомни всички свои действия след завръщането си в стаята. Беше влязъл в банята, за

да си измие зъбите. Налял си бе уиски, след което бе отворил и затворил лаптопа. Най-дълго се бе взирал в стихосбирката. Как ли бе изглеждало поведението му на Люк, забол нос в трепкащия монитор в каюта 4571? Подозрително? Едва ли. Ако изобщо изглеждаше някак раздразнен, това можеше да се отдаде на съжаление, че не бе последвал Мадлен в каютата ѝ. Не му оставаше друго, освен да се приготи за сън, давайки си сметка, че дори да имаше скрита камера в някое осветително тяло или зад огледалото, той нямаше как да тръгне да я търси. Трябваше да се държи естествено.

Кел се надигна от леглото и — сякаш внезапно му бе хрумнала важна мисъл — зададе десетцифрената парола за достъп и в продължение на няколко минути писа произволни поредици от букви на лаптопа си, като от време на време разтваряше книгата и се взираше напрегнато в страниците като учен, обхванат от академична стръв. Накрая затвори лаптопа, съблече се по бельо, сложи си една тениска от куфара си, угаси лампата и се мушна под завивките.

Както си лежеше невидим в тъмното, с остатъчен вкус на уиски и паста за зъби в устата, Кел почувства известно облекчение. Сърцето му биеше в такт с ритъма на двигателя, сякаш се намираще в утробата на кораба. Още щом навлезе в обхвата на европейските мобилни оператори, щеше да позвъни в Лондон с актуална информация. Имаше три възможности. Можеше да каже на Джими Маркан, че Амилия Левин, определена за следващия шеф на британското разузнаване, има незаконен син. Това си беше самата истина и докладвайки я на Маркан, Кел щеше формално да изпълни задълженията си към МИБ. Можеше също да разкрие подозренията си, че френското разузнаване е надушило самоличността на Мало, проследило го е до Тунис и дори е направило опит да го вербува по време на пътуването му. Разбира се, тези разкрития щяха да имат катастрофални последици за Амилия, довеждайки до незабавното ѝ уволнение. В резултат от това опитът му да възроди собствената си кариера щеше да се окаже мъртвороден; с Тръскот начело на Службата, Томас Кел щеше да бъде персонa нон грата.

Имаше и втора възможност: да каже на Маркан, че Франсоа Мало е измамник, който се представя за син на Амилия и се е завърнал във Франция с кораб в компанията на поне двама агенти на френското разузнаване. Но имаше ли доказателства за това? Кел бе прекарал цял

час в неговата компания в бара на кораба и нито за момент не бе усетил, че разговаря с човек, който не е този, за когото се представя. Освен това синът на Амилия приличаше изумително на майка си и историята му звучеше абсолютно правдоподобно — при най-щателно претърсване на хотелската му стая в Гамарт Кел не бе открил нищо подозрително. Целта на една толкова рискована и трудна за изпълнение операция от страна на ДЖСЕ също не беше напълно ясна, но не беше и извън границите на възможното. Освен това изводите, които можеха да се направят от нея — че осиновителите на Мало са били убити, а погребението им инсценирано, — бяха твърде неправдоподобни, за да заслужават сериозно внимание. Ето защо Кел ги архивира някъде в дъното на съзнанието си и реши, че не разполага с доказателства за подобен заговор.

Тихомълком и без особени угризения той избра третата възможност: да остави Лондон със заблудата, че Амилия Левин има любовна връзка. Най-добре беше Тръскот и Хейнс да си мислят, че се е отвързала за няколко дни от каишката, колкото да прекара един страстен уикенд в обятията на своя френски Лотарио в Гамарт. В края на краищата това беше обяснението, в което те искаха да повярват. Само допреди дванайсет месеца на Кел не би му и хрумнало да лъже Маркан по такъв начин, но лоялността му към новоизлюпените върховни жреци на МИБ беше практически равна на нула. *Ако трябва да избирам между измяната на родината и предателството към приятеля, припомни си той думите на Е.М. Форстър, надявам се да имам куража да изменя на родината.*

За пръв път през живота му това му се струваше логично.

Тайната квартира се намираше на южния склон на един хълм в департамента Ариеж, на около три километра източно от селцето Сал сюр л'Ер в Лангедок-Русийон. До нея водеше тесен коларски път, който се отклоняваше на север от шосе Д625. Пътят подминаваше къщата, правеше остър завой и се спускаше рязко надолу по склона покрай една вятърна мелница, за да се влее в главния път за Кастелнодари на около два километра на югоизток.

Обикновено къщата се охраняваше от двама души: Аким и Слиман. Това беше повече от достатъчно, за да не избяга Холст. Всеки от двамата си имаше собствена стая на горния етаж с лаптоп и цяла полица пиратски дивидита. В дневната долу имаше голям телевизор с конзола „Нинтендо“ и двамата прекарваха по четири-пет часа на ден в симулирани игри на голф и тенис или в престрелки с бунтовници от „Ал Кайда“ в нарисуваните улици и пещери на Афганистан. Забранено им беше да водят жени в къщата, а диетата им се състоеше от печено пиле, кускус и замразена пица.

Самият Холст беше затворен в една стаичка между вестибюла и голямата спалня в южния край на приземния етаж. Импровизираната му килия беше с две врати. Главната врата, откъм вестибюла, беше заключена с катинар. Втората, която водеше към задната спалня, се държеше на два метални пръта, монтирани върху куки. И на двете врати шефът беше поставил шпионки, за да наблюдава денонощно всяко движение на Холст. Затворникът получаваше храна по три пъти на ден, а всеки следобед имаше право на двайсетминутна разходка по малката ливада зад къщата. Ливадата беше заградена от три страни от близо четириметров жив плет, за да не го видят случайни минувачи. Холст никога не отказваше храна и не се оплакваше от условията, при които го държаха. По нужда ходеше в една кофа в килията си, която Аким и Слиман се редуваха да изхвърлят при всяко хранене.

От време на време на Слиман му ставаше скучно и тогава вършеше неща, които Аким смяташе за нередни. Веднъж извади ножа си и натъпка парцал в устата на Холст, след което нагорещи острието

върху газовата печка и известно време се забавлява със затворника, описвайки кръгове около очите му, докато Холст се гърчеше и мучеше от ужас. Но те никога не му причиняваха болка. Дори косъм от главата му не бутваха. Най-страшно беше, когато Слиман се напиеше и започваше да му разказва за момичето, което бе изнасиллил. Историята му беше толкова гадна за слушане, че на няколко пъти Аким бе влизал в килията, за да му каже да престане. Но като цяло Аким смяташе, че двамата се отнасят към затворника с нужното уважение и достойнство.

След седмица по указания на шефа в стаята на Холст бе внесен телевизор и няколко дивидита; от този момент Холст убиваше до шестнайсет часа на ден в гледане на телевизия. Като допълнителен жест на добра воля, и в разрез с правилата, една вечер Аким бе позволил на Холст да седне при него в дневната — макар и привързан с белезници за един стол — и да гледа футболен мач между Марсилия и някакъв английски отбор. Дори го бе почерпил една бира и му бе обещал, че не след дълго ще се завърне в Париж.

Единственият тревожен момент за Аким беше по средата на втората седмица, когато някакъв съсед се отби да попита дали собствениците на къщата ще се връщат през лятото. В дълбоката провинция на Лангедок човекът едва ли бе очаквал арабин с бръсната глава да му отвори вратата и така се стресна, че несъзнателно отстъпи крачка назад. В това време, само на няколко метра навътре в къщата, Слиман бе натъпкал кърпа за чинии в устата на Холст и бе опрял пистолета си в слабините му, за да не му хрумне да вика за помощ. Аким отвърна на съседа, че собственикът е негов приятел от Париж, който ще пристигне до няколко дни. На другия ден шефът наистина се появи отнякъде за радост на всички загрижени съседи, които не сваляха биноклите от очите си, но при вида на белия мъж с брада, който спокойно косеше по шорти ливадата и после се гмурна в басейна, сигурно бяха въздъхнали с облекчение.

При ясно време се виждаха далечните предпланини на Пиренеите, но сутринта, когато Аким се отправи на седмичното си пътуване до Кастелнодари, се бе извила буря и се бе изсипал топъл летен дъжд. Аким отиде първо до хипермаркета във Вилфранш дьо Лораге за провизии, малко розе от Бандол за Валери и бутилка „Рикар“ за шефа. От една аптека в Кастелнодари купи лекарство за астмата на Холст, а за себе си — дезодорант и няколко флакона аспирин, защото

запасите в къщата се изчерпваха. Слиман му бе поръчал порно списания, каквито Аким купи в магазинчето за вестници и цигари от някаква нацупена бабичка, която не криеше отношението си към присъствието на един *Arabe* в градеца ѝ като обида за националното достойнство на Третата република.

— Боклуци — промърмори под нос тя, докато Аким си тръгваше от магазина ѝ, но той я чу и с огромно усилие на волята овладя яростта си. Последното, от което имаше нужда шефът в този момент, бе да го забърка в неприятности.

Когато се прибра в къщата, той завари Холст да гледа „Дива“ на дивиди. Слиман беше в кухнята и пушеше цигара в компанията на двама мъже, които Аким не беше виждал преди.

— Шефът има задача за нас — каза той. — Тези хора ще пазят нашия приятел.

Непознатите — и двамата бели и малко над двайсетгодишни — се представиха като „Жак“ и „Патрик“, но Аким си каза, че това едва ли бяха истинските им имена. Лаптопът на Слиман беше разтворен върху кухненската маса и той го извърна към Аким. На екрана имаше размазана снимка от скрита камера, направена в бар или дискотека.

— Притеснява ги някакъв тип от ферибота — каза той. — Мацката на Люк иска да го проследим. Събирай си нещата. Заминаваме за Марсилия.

Томас Кел се бе събудил в седем от тропот на детски крака по коридора пред каютата му. Той се изкъпа в тясната баня и се качи с фотоапарата на палубата.

Утрото беше сиво и навъсено, френският бряг не се виждаше през плътната облачна завеса, но когато включи лондонския си телефон, той откри, че има сигнал, и веднага позвъни на Маркан. Намери го у дома, вече станал и в добро настроение, пред купичка мюсли в кухнята.

— Фибри, Том — каза той. — Трябва да се грижа за себе си. Вече не съм в първа младост.

— Така си е — съгласи се Кел и премина по същество. — Може да очакваме телефонни запитвания до офиса на Юнияке в Рединг. Възможна е и проверка на финансите му. Ще се погрижиш ли всичко да е наред? Банкови сметки, данъчни декларации, някой да отговаря на телефоните и да е в течение на легендата? Юнияке е отседнал в хотел в Хамамет, това трябва да фигурира в разпечатките, също и ресторантски сметки и тегления от банкомати. Можеш ли да го уредиш?

Маркан си записваше всичко на лаптопа; Кел чуваше в слушалката тихото потракване на клавишите.

— Че кой, по дяволите, ще тръгне да те проверява? Амилия?

Кел имаше готов отговор.

— Амилия няма нищо общо. Ситуацията е съвсем различна. Засякох един стар познат в Тунис. Реших да го проследя до Марсилия. Пътувам с нощния ферибот.

— *Моля?! Какво общо има това с уговорката ни?*

— Всичко и нищо. — От вътрешността на кораба изскочи арабка със заспали очи и изложи лицето си на вятъра, за да се разсъни. — Дълга история. Всичко стана изневиделица. Ще ти разкажа, като се върна. Просто се погрижи около Юнияке всичко да е тип-топ. Ако някой се обади в офиса в Рединг и търси Стивън, аз съм в отпуск до петък.

Маркан повтори „петък“ и оттегли всякакви предложения за финансова и техническа подкрепа.

— Виж какво, Том, ако си зарязал Амилия на произвола на съдбата, за да започнеш някаква нова, твоя си операция, няма да получиш от Службата нито пени. Ти си извън играта, не помниш ли? За нас ти си уволнен, по дяволите!

— Кой ти каза, че съм зарязал Амилия? — Кел се загледа към извечната сивота на морето, което се триеше със съскащ звук в стените на кораба. Колко типично за Маркан: да мисли само за пари, да спасява първо себе си. Бюрократ до мозъка на костите. — Тя целуна Франсоа за сбогом още вчера сутринта на летището. Ощипа го по задника като за последно и после си купи флакон „Ермес“, за да се утеши. Сигурно вече е в Ница. Кажете на семейство Найт да хвърлят един поглед в „Гилеспи“. — Маркан изръмжа в слушалката, което за Кел беше знак, че е на път да отстъпи. — Не искам допълнително заплащане — продължи той. — Аз съм си свършил работата. Ако нещо излезе от тази история, може да почерпиш по-нататък.

— Кого следиш, Том?

— Като се прибера, тогава — отвърна Кел. — Нали ти казах, стар познат.

Четири часа по-късно, след като Мадлен не се бе появила на закуска, а от Люк и Мало също нямаше следа, Кел стоеше с фотоапарата си на задната палуба под монотонния тътен на комина. Фериботът се насочваше към пристанището на Марсилия. Южният бряг на Франция беше облян в ярко обедно слънце, яхти и кораби се носеха напред-назад под надвисналите кремави скали на Ле Каланк. Кел бе изтрил снимките от стаята на Мало в „Рамада“, а също и тези с Амилия край басейна и се захвана да запълва освободеното пространство в паметта с поредица от художествени фотографии, каквито биха били по вкуса и светоусещането на един самотен маркетингов консултант на средна възраст, завръщащ се от летуване с ферибот: оранжеви спасителни лодки, етюди на торби с пране, полузакрити зад парапети, навити поизносени корабни въжета.

След като фериботът бе привързан към кея, той се нареди на опашка заедно с останалите пътници без собствени коли и зачака с още

около четирийсет души, натъпкани като сардели на душното стълбище, да излязат най-напред автомобилите по рампата. Зад него съпружеска двойка ирландци спореха на висок глас дали ще успеят да хванат полета за Дъблин. Накрая и пешеходците бяха прекарани в плътна маса по застлания с мокет коридор до една лека постройка в южния край на кея, където митничари проверяваха избрани на случаен принцип багажи.

Ако ДЖСЕ го подозираха в нещо, Кел не се съмняваше, че ще бъде спрял и багажът му претърсен. Това го пишеше още на първа страница в оперативния наръчник. Той беше сигурен, че няма да открият абсолютно нищо, което да го свързва с Мало. Снимките бяха изтрити, разписките от „Валенсия Картаж“ скъсани и изхвърлени. Ако междувременно и Маркан бе генерирал документни следи от присъствието на Стивън Юнияке в Хамамет, всичко щеше да бъде наред.

Само дето не го спряха за проверка и скоро той се озова на нова едва пълзяща опашка пред паспортния контрол. Тук нямаше отделни гишета за граждани на ЕС и няколко от пътниците пред него бяха с алжирски или тунизийски паспорти. Кел, който допускаше вероятността Люк — или Мадлен — да го наблюдава през едноръчно огледало в зоната на паспортния контрол, се учуди на обзелата го тревожност. За да разтовари съзнанието си, а и за да си придаде спокоен вид, той прочете няколко страници от „Битката за Африка“, след което провери лондонския си телефон.

Клеър му бе звъняла и бе оставила съобщение в ранните часове на сутринта местно време. По заядливия ѝ тон и заваления говор Кел усети, че беше пила цяла нощ. Ядът ѝ от невяването му при семейния консултант бе произвел една от характерните ѝ гневни тиради.

Том, аз съм. Не виждам защо изобщо се мъчим повече. Ти как смяташ? Мисля, че е крайно време да приемем истината и да направим постъпки за развод. Очевидно ти това искаш...

След съобщението имаше кратка пауза, после тишина. Кел натисна 9, за да запамети чутото дотук, после мина на следващото

съобщение. Беше отново Клеър, която го бе набрала повторно, за да продължи собствената си мисъл.

Нещо прекъсна връзката. Искях да ти кажа, тъкмо щях да ти кажа, че и аз го искам. Искам развод, Том, и да започна живота си отначало...

Доколкото я познаваше, вероятно беше на втора бутилка червено, като преди това бе обърнала и няколко джина. Тя отново направи пауза, за да събере мислите си. Кел знаеше какво следва. Всеки път, когато усетеше, че ѝ се изплъзва, тя подхождаше стереотипно.

Виж какво, Ричард ме кани да отида при него в Калифорния. Има срещи в Напа и Сан Франциско и сметнах за нужно да те уведомя, че съм си резервирала полет и смятам да отида. По-точно, Ричард ми е направил резервацията и плаща билета ми. Когато се върнеш, където и да си, с каквото и да се занимаваш, мен няма да ме има. Щом работата ти е по-важна...

Ново прекъсване. Повече съобщения нямаше. Зашеметен от шок и ревност, Кел пхна телефона в задния си джоб и пристъпи напред към мустакатия граничен служител с руси кичури, който само погледна паспорта му и му махна с ръка да преминава. Стивън Юнияке, консултант. Женен, с две деца. А не изоставен съпруг пред развод. Не бездетен шпионин по следите на незаконния син на своя колежка. Не Томас Кел.

Скоро беше навън, в жегата и блъсканицата на Марсилия. Застанал наред уличното задръстване — временно кръгово движение с мъка пропускаше колите за и от пристанището, — той се огледа със съзнанието, че много чифтове невидими очи, в коли и зад прозорците на сгради, щяха да се взират за Стивън Юнияке.

„Няма такава неща като параноя — му бе казал един от шефовете на МИБ преди много години. — Има само факти.“

Навремето това му бе прозвучало като находчив израз без практически смисъл. Когато човек се чувства следен, няма факти; има само опит и интуиция. Кел трябваше просто да се постави на мястото на ДЖСЕ, за да заключи, че през първите няколко часа в Марсилия щяха да му сложат опашка. Ако си бе струвало труда да проникнат в каютата му, движенията му на континента бездруго щяха да бъдат обект на внимание.

Марсилия. Той вдигна глава и обгърна с поглед бездънното лазурно небе, кулите на катедралата „Нотр Дам дьо ла Гард“ в далечината, слънчевите отблясъци по керемидените покриви. И накрая, право напред, видя Франсоа Мало. Французинът беше застанал с характерния си предизвикателен непукизъм на отсрещната страна на кръговото движение и се канеше да седне в едно такси, шофирано от мъж на петдесетина години, почти сигурно родом някъде от Западна Африка. Докато се настаняваше на задната седалка, една чайка се спусна ниско над покрива на колата. Кел виждаше ясно номера и го запомни. Отстрани на таксито имаше телефонен номер и той го набра с мобилния си телефон. Точно в този момент покрай него мина празно такси и той вдигна ръка, за да го спре, но двойка възрастни пътници от ферибота се шмугнаха пред него и едновременно замахаха към таксито.

— Аз бях на ред! — изкрещя на френски той и за негово учудване двамата се обърнаха, погледнаха го стреснато и отстъпиха. Колата беше „Рено Еспас“, достатъчно широка за трима, и Кел им предложи да си поделят курса. Направи това единствено заради ДЖСЕ — искаше Юнияке да изглежда като мил, любезен ростбиф, пътуващ кротко за града, а не подозрителен британски шпионин, инструктиран да следи Франсоа Мало.

Двойката се оказаха американци — Хари и Пени Къртис, пенсионирани авиодиспечери от Сейнт Луис, видели толкова хаос в небето, че се бяха заклели никога повече да не се качат на самолет.

— Прекарахме две седмици в Тунис, после се върнахме насам с ферито — каза мъжът. Беше едър, набит, с игриви очи и стойка на бивш военен. — Посетихме мястото, където са снимали „Междузвездни войни“, видяхме римските развалини. Ти ще останеш ли в Марсилия, Стив?

Кел съчини набързо една историйка за пред шофьора, който можеше впоследствие да бъде разпитан от ДЖСЕ. Колата на Мало отдавна се бе изгубила някъде напред.

— Мисля да нощувам в Марсилия и ще ми трябва хотел. На кораба се запознах с една жена, която обеща да ме разведе из града и да хапнем рибена чорба. Имам още два дни до завръщането си в Англия. Надявам се да ги прекараме заедно.

— Не звучи никак зле — каза Хари. — Нещо като гадже, а?

— Именно — отвърна Кел и му се усмихна многозначително.

Разбира се, имаше предвид Мадлен, чийто телефонен номер, надраскан с флумастер върху салфетка от бара, беше на дъното на куфара му. Сега, след като Мало се бе стопил без следа в марсилския трафик, тя беше единствената му надежда да научи нещо повече. Запита се дали няма да му се обади. Ако не му звъннеше до вечерта, той щеше да пробва номера на салфетката. Най-вероятно телефонът нямаше да отговаря и в такъв случай той щеше да тръгне право за летището и да се опита да проследи Мало до Париж.

— Нашият влак тръгва в пет — каза Хари, като се почесваше по ръката, където се виждаше инфектирано ухапване от комар. — Пътуваме с Те Же Ве до Гар де Лайън.

— Дьо Лион — поправи го Пени и намигна на Кел, който ѝ се усмихна. — Цяла седмица сме в Париж, можете ли да си представите? Лувърът, музеят „Орсе“, разните му там бутици...

— ... френска кухня — добави Хари. На Кел му се прищя да се качи с тях на влака в пет, да ги разпитва за Сейнт Луис, да сподели радостта им, че са в Париж.

— Надявам се и двамата да си изкарате страхотно — каза той.

На Амилия Левин не ѝ трябваше много време, за да заличи следите от прекъсването на престоя си във Франция. Срещу две хиляди евро една от камериерките в хотел „Гилеспи“ бе приела изобщо да не забележи дългото отсъствие на мадам Левин от стаята ѝ. Амилия ѝ бе дала половината сума предварително в деня на отпътуването си за Тунис и сега, докато прибираше вещите си, камериерката трябваше да дойде специално до хотела от дома си в предградията, за да ѝ се издължи докрай.

След това Амилия се свърза по телефона с разведената австрийка, която организираше курса по живопис. Бригита Ветих прие многословните ѝ извинения, че не се бе появила след първите две занятия; единствената ѝ грижа бе мисис Левин, която обясни, че била болна, да не си поиска обратно парите.

— Разбира се, че не, Бригита. Надявам се някой ден да се върна. Ателието ти е наистина прекрасно.

Три часа след кацането си в Ница Амилия пътуваше обратно за летището, след като си бе взела нещата от багажника на наетата кола, оставена на Рю Ламартин. Към осем вечерта беше вече в Лондон, в едно такси на път за дома на Джайлс в Челси. Бяха се разбрали да вечерят заедно. Амилия бе съобщила на съпруга си, че има да обсъжда с него нещо много важно.

Двамата избраха един тайландски ресторант в западния край на Кингс Роуд, където се отбиваха от време на време. Джайлс си поръча зелено кърри, Амилия — пиле на плоча със сос от босилек. В късния час в тази събота вечер в ресторанта бяха останали не повече от дузина клиенти, всички твърде далеч от тяхната маса, за да ги чуват. Повечето вече очакваха да им донесат сметката.

— И така, имаше нещо да ми казваш — започна Джайлс, като се надяваше да приключи с деловата част от вечерята, за да се заеме на спокойствие с къррито.

Всеки път, когато Амилия искаше подобна среща „на високо равнище“, обикновено предстоеше да му признае, че отново е

„кривнала от пътя“ с Пол Уолинджър, дългогодишния ѝ любовник. Джайлс отдавна бе престанал да се интересува от нейните изневери и, честно казано, би предпочел да не научава за тях. Дразнеше го обстоятелството, че жена му винаги избираше един от любимите им ресторанти, за да сведе до знанието му поредното си прегрешение, с което го лишаваше от възможността да даде отдушник на гнева си с един пълноценен скандал.

— Боя се, че не бях напълно искрена с теб относно нещо, случило се в детството ми — започна тя.

Това беше ново. Обикновено встъпителните ѝ думи бяха „Боя се, че постъпих твърде необмислено“ или „Боя се, че това, което ще чуеш, няма да ти хареса“. Този път обаче тя бе предпочела да го занимава със загадки от миналото.

— От твоето детство?

Тя попи устни със салфетката, докато сдъвкваше един крекер от оризово брашно.

— Не точно детството ми. От ранната ми младост. От късната ми тийнейджърска възраст.

— Искаш да кажеш, от Оксфорд?

— Искам да кажа, от Тунис.

И тя му разказа всичко. За аферата с Жан-Марк Домал, за раждането на детето, за осиновяването на новороденото момченце от Филип и Жанин Мало. Кърито на Джайлс пристигна, но той беше загубил всякакъв апетит, толкова силно беше чувството му на ужас, примесен с отвращение. Първите десет години от брака му с Амилия бяха непрекъснат кошмар от изследвания за безплодие, спонтанни аборти и срещи с агенции за осиновяване, които неизменно завършваха с констатацията, че семейство Джайлс и Амилия Левин, въпреки блестящата си кариера и безупречни личностни характеристики, бяха твърде възрастни, за да се нагърбят с отговорността за отглеждане на малко дете. И сега изведнъж Амилия бе сметнала за нужно да го информира, че на двайсетгодишна възраст бе родила здраво бебе, което най-неочаквано се бе появило в Париж след повече от трийсет години, за да грабне сърцето ѝ и да я откъсне още повече от него. За пръв път през живота си Джайлс беше в състояние да я удари, да взриви цялата изкуствена постройка на лишения им от секс и обич брак.

Но Джайлс Левин не беше от хората, склонни да дават израз на чувствата си. Освен това се боеше от физическо съприкосновение, а и мразеше да прави сцени. Ако проявяваше малко по-голяма склонност към самоанализ, сигурно щеше да си признае, че се бе оженил за Амилия, защото тя беше емоционално по-силна от него, в интелектуално отношение бяха, кажи-речи, равностойни, а освен това тя беше и пропусъкът му за висшето общество, което иначе би останало недостъпно за него. Той отпи от виното си и гребна с вилицата малко къри, след което намери сили да каже:

— Е, радвам се, че сподели това с мен. — Докато изричаше тези думи, си помисли колко силно помирителният му тон напомняше този на баща му. — Откога знаеш?

— От около месец — отвърна Амилия, пресегна се през масата и хвана ръката му. — Както можеш да си представиш, нямам никаква идея как ще се оправям в Службата.

Това го изуми.

— Те не знаят?!

Амилия отговори, подбирайки внимателно думите си, сякаш отделяше лютите чушчици от пилето с босилков сос.

— Решила бях никога да не им казвам. Не исках това да попадне в досието ми. Страхувах се, че ще попречи на успешната ми кариера.

Джайлс кимна.

— Явно нищо не е излязло наяве в процеса на проучването за благонадеждност.

— Явно е така. — Амилия сметна за нужно да поясни: — Осиновяването бе уредено чрез една католическа организация в Тунис. Те имаха връзки с Франция, но името ми не фигурираше никъде в документите.

— Как тогава те е открил Франсоа?

По-скоро по навик, отколкото по някакви други съображения, Амилия реши да не намесва Джоун Гутман.

— Чрез един приятел в Тунис, който ми помогна навремето.

Джайлс веднага направи характерното си прибързано заключение.

— Бащата на детето? Въпросният Жан-Марк?

Амилия поклати глава.

— Не. Не съм го виждала от много години. Всъщност не вярвам той изобщо да подозира за съществуването на Франсоа.

С напредването на вечерята раздражението на Джайлс попремина и Амилия изложи плановете си да доведе своя син в Лондон. Спомена, че бяха разговаряли за това в хотела в Тунис. Сега, след като родителите му били мъртви, Франсоа чувствал живота си в Париж изпразнен от съдържание и с радост щял да приеме една промяна в обстановката.

— А няма ли си приятели? — попита Джайлс. — Жена, гадже? Работа?

Амилия спря и се помъчи да си спомни какво ѝ бе разказвал Франсоа за себе си.

— Никога не е имал сериозна връзка. Прилича на самотник. Склонен е към меланхолия, ако мога да бъда честна. И чести смени на настроенията. Всъщност донякъде се е метнал на баща си.

Джайлс не се интересуваше от повече подробности по тази линия и вместо това попита Амилия как възнамерява да се разбере с МИ6.

— Мисля да го представя като свършен факт. Раждането на дете едва ли е нарушение, заради което да ме уволнят.

Джайлс забеляза майчината гордост в думите ѝ и отново усети пристъп на отвращение. Чувството му на отритнатост се възвърна.

— Разбирам. Но те ще искат да се убедят, че той е истинският ти син.

Никога през живота им не я бе наранявал, но сега от думите му я заболя и Амилия подскочи, сякаш се бе изплюл в чинията ѝ.

— Какво значи това?

— Ами със сигурност ще искат да го подложат на проверка за благонадеждност. Ти си избрана да оглавиш британското разузнаване, Амилия. Няма как да допуснат кукувица в гнездото.

Амилия блъсна рязко чинията си встрани; порцеланът изстърга по плота.

— Той е мой — изсъска тя и хвърли салфетката си на масата. — Да го проверяват колкото си щат.

Таксито остави Кел пред един тризвезден хотел по пътя за гара „Сен Шарл“. Той се сбoguва с американците, подаде на Хари банкнота от двайсет евро, махна с ръка на протестите на Пени, че дава „твърде много“, и застана с чантите си на сред тротоара, като се преструваше, че набира номер по мобилния си телефон. С лице към движението, той се огледа внимателно за внезапно отбиващи встрани коли или за възможни опашки на велосипед или дори пеша, като през цялото време повтаряше няколко свои любими стиха от Йейтс в слушалката, за да създава впечатление, че разговаря с някого. Когато се убеди, че няма видима заплаха, Кел влезе в хотела, регистрира се за една нощ и се качи с асансьора до третия етаж. Стаята миришеше на почистващи препарати и застоял тютюнев дим.

Още го смъдеше от съобщението на Клеър, както Хари го сърбеше от ухапването по ръката му. Беше добре пресметнатата обида за гордостта му, за съпружеската му вярност. Ричард Куин — инвеститорът в рискови фондове с трима синове от два провалени брака — беше основното оръжие в извънбрачния арсенал на Клеър, до което тя прибъгваше всеки път, когато ѝ се стореше, че Кел се готви да я остави завинаги. Ричард знаеше, че Кел е работил в МИБ, и считаше това за тежък удар по егото си, сякаш лично нейно величество бе направила фатална грешка, като не го бе привлякла на работа в тайните служби преди трийсетина години. Вече на петдесет и пет и богат извън нормалните човешки представи, той редовно се опитваше да подмами отскоро свободната Клеър в разни петзвездни хотели в Прованс или Бордо, когато тъй нареченият му „професионален интерес към виното“ го водеше натам. В един рядък момент на неблагоприятие, току-що завърнала се от подобна екскурзия до Елзас, Клеър бе помолила Кел за прошка, като му бе признала, че намира Куин за „отегчителен“.

— Ами тогава защо, по дяволите, се чукаш с него? — бе изкрещял Кел, на което изоставената му съпруга, разбита от мъка, бе отвърнала:

— Ами защото го има. Защото той е семейството ми.

Кел не се бе сетил какво да отговори. Логиката на недоволството и оплакванията ѝ беше толкова изкривена, отчаянието ѝ толкова дълбоко и видимо неизлечимо, че той не знаеше как да я утеши. Куин едва ли беше по-способен да ѝ направи дете от когото и да било от останалите мъже, до които прибягваше в отчаяната си разюзданост; тя страдаше от безплодие, а не той. Кел я обичаше може би повече, отколкото бе успял да покаже през целия им семеен живот, но бе стигнал до заключението, че единственото им възможно бъдеще беше далеч един от друг. Ала самата мисъл да се разведе с Клеър, публично да признае провала си като неин съпруг, му беше непоносима.

Телефонът му звънеше. Само шепа хора знаеха този номер.

— Стивън?

Той разпозна безпогрешно акцента.

— Мадлен! Колко се радвам да чуя гласа ти.

— Е как! — По звуците — бръмчене на преминаващ мотопед, фоновия шум на града — Кел предположи, че се обажда от улицата. — Нали ще се видим за вечеря, както говорихме? Свободен ли си? Мога да те заведа да ядем рибена чорба.

— Звучи супер. С удоволствие бих дошъл. Току-що се настаних в хотела.

— А, така ли, кой? Къде си сега?

Кел ѝ каза, нямаше избор. След минута Люк и приятелчетата щяха да научат къде е и едва ли щяха да пропуснат възможността да се пробват още веднъж на лаптопа му. Макар да знаеше със сигурност, че в компютъра няма никаква инкриминираща информация, щеше да се наложи да го вземе със себе си, както и всякакви други вещи, които не желаше да попадат в ръцете им.

— Не знам къде се намира тази улица — каза той. — Таксито ме свали в края на Арабския квартал, на около километър от гарата...

— Няма значение — прекъсна го Мадлен. — Ще я намеря. Ще дойда да те взема в седем и ще идем пеша до „Ше Мишел“. Ресторантът е от другата страна на пристанището, не е далеч.

— Значи в седем — потвърди Кел.

Разполагаше с четири часа. След като обядва в едно бистро на две пресечки от хотела, той се върна в стаята си и от телефона до леглото набра номера на семейство Юнияке — фиктивен телефонен

пост, който служеше само за заблуда на любопитни шпиони. Кел чу записания глас на една колежка от МИБ, която играеше мисис Юнияке.

Здравейте. Това е телефонният секретар на Стивън и Карълайн Юнияке. В момента не сме си у дома, но ако искате да оставите съобщение за нас или за Бела и Дан, изчакайте сигнала.

Кел направи това, което се очакваше от него:

— Здравей, скъпа, аз съм. Ако си там, вдигни. — Кратка пауза. — Окей, преди малко слязох от кораба и исках да те чуя. Ще нощувам в Марсилия, утре вероятно ще се отбия в Париж на път за дома. Искам да се видя с един клиент, но не знам дали ще го намеря в града. Може още утре да взема самолета за Лондон и да си бъда вкъщи за вечеря, а може и да се наложи да остана ден-два в Париж. Пак ще ти се обадя. Тук времето е екстра. Довечера ще хапна рибена чорба. Ако искаш, звъни ми на мобилния или още по-добре в хотела. Така е по-евтино. Хотелът се казва „Монтан“, стая 316.

Той продиктува телефонния номер на хотела, млясна с устни в слушалката измислената си съпруга, каза й, че я обича и че му е мъчно за „Бела и Дан“, после затвори и се преоблече в чиста риза.

След пет минути, нарамил чантата с лаптопа и мобилните си телефони, Кел пътуваше с такси към Ла Сите Радийоз — една от забележителностите на Марсилия, притегателно място за архитектурни манази. Бе си намислил да убие няколко часа в самообразование преди срещата си с Мадлен. Двайсет и няколко годишният шофьор, който му спря на Рю дьо ла Републик, беше отскоро в града и никога не бе чувал за Льо Корбюзие, така че Кел счете за нужно да го просветли:

— Всеки жилищен блок, където и да било по света, всяко трийсететажно здание с масово достъпни апартаменти, построено през последните 60 години, дължи външния си вид на „Ла Сите Радийоз“.

— А, така ли? — Присвил очи, шофьорът погледна Кел в огледалото за обратно виждане. Трудно беше да се каже дали е заинтригуван или просто любезен.

— Точно така. От Шефийлд до Сан Пауло, ако си израснал на десетия етаж на бетонна жилищна сграда, построена с пълзящ кофраж, го дължиш на Льо Корбюзие.

— Аз лично съм израснал край Лион — каза шофьорът. — Баща ми има там магазин.

И с това приключи техният интелектуален разговор. Шофьорът заговори за футбол, посочвайки с пръст Стад Велодром — клубния стадион на „Олимпик“, и се оплака, че Карим Бензема, някога любимец на лионските запаянковци, се бил продал „като долна курва“ на „Реал“ Мадрид. Малко след това таксито спря пред входа на „Ла Сите Радийоз“ и Кел се приготви да слезе.

— Това ли било то? — попита шофьорът, оглеждайки подозрително сградата. — Прилича на всеки друг блок в Марсилия, мамка му!

— Именно — отвърна Кел.

На двеста метра зад тях двама мъже на мотопеди отбиха встрани от булевард „Мишле“. Кел можеше да се закълне, че бе видял единия от двамата, със синя каска, да кара след таксито по Плас Кастелан. Докато Кел плащаше на шофьора, двамата мотопедисти се загубиха в една от страничните улички.

— Драго ми беше да си поговорим — каза той.

Сградата беше разположена в неголяма, зле поддържана общинска градинка, отделена от булеварда с редичка дървета. Кел намери входа и след малко седеше на една маса в ресторанта на третия етаж пред сандвич и чаша кафе. Тази част беше обособена едновременно като бутиков хотел и музей на Льо Корбюзие. Останалото беше все още напълно функциониращ жилищен блок с тераса на покрива и ред магазини отдолу. Нарушавайки някакъв не особено важен закон за неприкосновеността на частната собственост, Кел тръгна по вътрешното стълбище към някой от по-горните етажи, за да поогледа наоколо, без да се чувства като турист.

Това беше грешка. Не след дълго той се озова сам в дълъг, тъмен като гроб коридор, в който не се чуваше никакъв звук освен тук-там мърморенето на телевизори през затворените врати на апартаментите. По средата на коридора, който нямаше изход в другия си край, чу лек шум зад гърба си и се обърна. Двама араби по анцузи се приближаваха към него. Той веднага се сети за мотопедистите. Единият, който размахваше метален прът, каза на английски:

— Хей, мистър, имаш ли нужда от нещо?

Но Кел не си правеше илюзии, че са местни жители. „Ла Сите Радийоз“ не беше по джоба на имигранти по анцузи.

— Не, не мисля — отвърна на френски той, сваляйки чантата си на земята, за да не пречи на движенията му. — Просто разглеждам. Голям почитател съм на Льо Корбюзие.

— Какво носиш там? — попита по-възрастният от двамата, като кимна към чантата му. В лявата му ръка, на жълтеникавата светлина, която се процеждаше под вратата на апартамента, проблесна острие.

— Защо питаш? — отвърна той. — Какво те интересува?

Това бе краят на разговора. Двамата се нахвърлиха върху него. Кел вдигна чантата и бързо я запрати по мъжа с ножа, който се наведе да я избегне и за момент загуби равновесие. Вместо да отвърне на удара обаче, мъжът се върна няколко крачки назад и вдигна чантата от пода, оставяйки другаря си да се занимава с Кел. Вторият арабин беше по-възрастен, но и по-дребен и по-пъргав. Кел си даваше сметка за намалената подвижност на старите си кости. Той се развика, за да привлече вниманието на обитателите зад затворените врати, като същевременно държеше под око металния прът и се оглеждаше за втори нож.

Беше хванат натясно в дъното на слепия коридор, нямаше накъде да бяга, не можеше дори да се обърне. На десетина метра пред него се виждаше силуетът на по-младия, който извика „Окей, в мен е!“ точно когато съучастникът му замахна с ръка. Вместо да използва металния прът като оръжие обаче, той го запрати по главата му, но Кел се наведе и желязото издрънча на пода в дъното на коридора. Арабинът се нахвърли с юмруци върху него, първият му удар го улучи в ребрата, но той се възползва от инерцията на нападателя, сграбчи го за шията и го повали по гръб на пода. Някъде от дълбините на съзнанието му изплуваха смътни спомени от наученото в курса по ръкопашен бой във

Форт Монктън. Той напипа в тъмното лицето на мъжа и заби палец в очната му ябълка.

— Хайде, да вървим! — извика другият.

Кел го виждаше с периферното си зрение, докато стискаше противника си за гърлото. Междувременно онзи успя да го ритне с коляно в слабините, уж не много силно, но Кел усети адска болка в корема и нагоре по гръбнака и изруга на глас. Нападателят му бе успял някак да се отскубне, некъпаното му от дни тяло беше хлъзгаво от кисела пот, на Кел му се гадеше от вонята. Нападателят се опита да го ритне право в лицето. Кел вдигна ръце пред главата си да се предпази, като се мъчеше да се изправи на крака, но междувременно и помладият се бе включил в боя; надвесен над него, той ругаеше тържествуващо с писклив глас на марсилски арабски, докато сипеше ритници по ръцете и хълбоците му. Кел си помисли с ужас, че сега нищо не можеше да попречи на нападателя му да пусне в употреба ножа.

В този момент в коридора се усети раздвижване, отвори се врата и гневен женски глас попита:

— Какво става тук, дявол да го вземе?!

Двамата грабнаха чантата от пода и хукнаха да бягат; докато Кел се усети, маратонките им скърцаха по линолеума в края на коридора. Той изруга подире им, проснат на пода, победен. Бяха му взели лаптопа, фотоапарата, мобилния телефон на Маркан, паспорта на името на Юнияке. Всичко.

Жената се приближи.

— Божичко! — извика тя. — Добре ли сте?

В коридора гъмжеше от полиция, парамедици и бдителни граждани, надошли от всички краища на комплекса. Кел изпитваше изгарящ срам, че се бе оставил да го пребият и оберат — едно особено чувство на унижено безсилие, каквото настъпва след пълното поражение. Но най-много се боеше от предстоящите разправи с бюрокрацията — попълването на формуляри, принудителното ходене в болница, съжалението и суетнята на непознати. Беше длъжен да отиде на лекар и да получи *Certificat Medicale*, потвърждаващ онова, което той и бездруго знаеше: че не бе получил сериозни физически увреждания, ако не се брояха синините върху левия му бицепс и лявото бедро, вече с цвят на патладжан. Капачката на едното му коляно също беше леко отекала и имаше сцепена вежда, която щеше да се оправи без шевове. Но и Клод — парамедикът, който го бе прегледал на място, и Лоран — мрачният полицейски служител, който същия ден вече бе арестувал „трима шибани арабелни“, настояваха да остане за една нощ в болницата и да се подложи на пълен медицински преглед. „Може да сте в шок“, бе му казал Клод. „Трябва да ви направят кръвни изследвания“, бе добавил Лоран. Нямаше как да бъдат сигурни, че мосю Юнияке не е получил вътрешни наранявания.

Кел, който след петнайсетата си година бе прекарал в болница точно един ден, повече вярваше на собствените си сетива и разум, отколкото на съветите на някакви държавни служители, които мразеха да рискуват. В случая сетивата му казваха онова, което искаше да чуе: че на сутринта ще се чувства леко схванат, леко състарен и че от контузията в коляното ще накуцва няколко дни. Иначе от сбиването бе пострадала най-вече гордостта му. Освен това Томас Кел се бе озовал в неловкото положение да дава показания пред марсилската полиция като Стивън Юнияке. Това беше против природата му, против инстинктите му на шпионин, повеляващи за нищо на света да не привлича вниманието, особено при операции в чужбина. Но ако ДЖСЕ бяха в състояние да пратят по петите му двама главорези араби, Кел прецени, че в случая няма избор.

С виеща сирена през ленивия марсилски трафик лъснатият ситроен ксара на Лоран ги закара за пет минути до участъка, който се намираще на километър от местопроизшествието. Районният полицейски участък, помещаващ се в достолепна триетажна сграда с каменна облицовка — приятно разнообразие в иначе ултрамодерната архитектура на квартала, — в късния следобед беше пълен с обичайната клиентела: притеснени джебчи, войнствено протестиращи наркопласъори, солидни на вид бизнесмени, спрени за алкохолна проба след делови обяд, зловни пенсионери, сърдити на целия свят.

Кел бе качен по бързата процедура в един кабинет на втория етаж и официално разпитан от Лоран и колегата му Ален — намръщен мъж на около трийсет и четири-пет с преждевременно прошарена набола брада и лъснат до блясък пистолет, който той току попипваше в кобура под мишницата си, сякаш галеше котка. Двамата помолиха Кел да им опише подробно съдържанието на чантата си и той старателно изброи всички предмети в нея, като си даваше сметка, че Джими Маркан и писарушките от МИБ щяха да изискат копие от полицейския протокол, за да получат застраховката за лаптопа и фотоапарата — дотам се бяха докарали през последните години в тесногръдата си дребनावост. След трийсетина минути го отведеха в съседна стая, където му показаха купчина полицейски снимки на северноафрикански гангстери, но той не откри нито един от своите нападатели.

Минаваше седем, когато Лоран най-после реши, че е научил всичко, което му бе нужно да знае за нападението, и накара Кел да подпише жалбата срещу неизвестен извършител, като му се извини — за голямо неудоволствие на Ален, — че „британски турист“ е станал жертва на „имигрантската престъпност“. Кел, който не се съмняваше и за миг, че двамата араби бяха откраднали лаптопа и мобилния му телефон по нечии указания, благодари на полицаите за „търпението и професионализма им“ и помоли да го закарат в хотела му, за да си почине, преди да продължи пътя си за Париж на сутринта.

Лоран тъкмо се готвеше да изпълни желанието му, когато телефонът в стаята иззвъня. Той вдигна слушалката, каза „Да?“ и се заприказва с някого; по всичко личеше, че разговорът е вътрешен — през повечето време Лоран слушаше, кимаше и повтаряше *Oui, oui*,

докато накрая лицето му се разтегна в усмивка и той погледна тържествуващо Кел. Нещо се бе случило.

— Май са намерили чантата ви, мосю Юнияке — каза той, след като затвори телефона. — Била е изхвърлена пред „Ла Сите Радийоз“ и намерена от минувач. Един от нашите хора ей сега ще ви я донесе.

След три минути на вратата се почука и в стаята влезе трети полицаи. Беше изтупан с обичайните ботуши и изгладена тъмносиня униформа. Подобно на Ален, и той имаше пистолет, но изглеждаше някак по-внушителен, едър и безмилостен. Брадата я нямаше и сега изглеждаше с десет години по-млад, но Кел го разпозна мигновено.

Беше Люк.

От това, че Люк си бе направил труда да обръсне брадата си, Кел разбра всичко, което му бе нужно да знае. Събеседникът на Мало от ферибота се надяваше да го разпита, преструвайки се на полицай, и не искаше Кел да го познае, макар рискът да му се струваше малък. Той каза бодро *Bonjour*, подаде чантата на Лоран и се представи като „Бенедикт Волтер“ — може би най-абсурдния псевдоним, който Кел някога бе чувал.

— И така, ако обичате, бихте ли ми казали какво се е случило? — попита на английски той, като се настани в почтително освобождения от Ален стол. Кел видя, че на рамото си Люк имаше една нашивка в повече, тоест превъзхождаше по ранг двамата си предполагаеми колеги. Беше или техен началник, или — по-вероятно — служител от френското разузнаване, който бе убедил Ален и Лоран да го оставят да се представя за полицай.

— Мосю Юнияке е британски гражданин. Бил е на посещение в „Ла Сите Радийоз“, когато е бил нападен от двама арабски младежи. Взели са му чантата, но май е извадил късмет.

— Да, прилича на късметлия — отвърна Люк, този път на френски. Имаше дрезгав, гърлен глас на пушач и наблюдаваше внимателно лицето на Кел, сякаш отлагаше неизбежния миг, в който щеше да го разобличи като лъжец. Лоран беше разкопчал чантата.

— Бихте ли желали да се убедите, че нищо не липсва?

Той бутна чантата през бюрото и Кел започна бързо да вади съдържанието ѝ, като нареждаше предметите между купчината документи и арестантските снимки пред себе си. Пръв се появи лаптопът — видимо невредим. После фотоапаратът, после мобилният телефон на Маркан, все още включен, и той го постави на масата до своя. Най-отдолу в чантата беше книгата „Битката за Африка“ заедно с туристическа карта на Марсилия. Накрая от един вътрешен джоб, който се затваряше с цип, измъкна и портфейла си.

— Два телефона? — попита Люк; в гласа му вече се долавяше нотка на подозрителност. Кел усещаше, че му предстои битка,

значително по-опасна от онова сбиване в коридора. СИМ картата положително беше проверена и Кел се молеше Маркан междувременно да е заличил следите от преминаването на Стив Юнияке през Ница. Беше истински късмет, че лондонският му телефон не беше откраднат; ако беше попаднал в ръцете на Люк, играта вече щеше да е приключила.

— Точно така — отвърна той. — Имам един служебен и един за близки и приятели.

Върху екрана имаше непрочетено съобщение и той го отвори. Беше от самия Маркан.

Прав си. Всички се прибраха благополучно. До следващата седмица.

— Близки и приятели — повтори на английски Люк, сякаш Кел бе използвал евфемизъм. Дъхът му миришеше на току-що изпушена цигара.

— Но това е фантастично! — възкликна Кел, като се опитваше да игнорира ехидните забележки на Люк, вживявайки се в ролята на възторжения и благодарен Юнияке. — Всичко си е на мястото. Лаптопът, фотоапаратът ми... — След това той провери портфейла, извади различните кредитни карти, клубната си карта за „Кю“, всички документи на името на Юнияке. Както можеше да се очаква, липсваха повече от четиристотин евро. — Ах, по дяволите... Откраднали са ми всичките пари! — провикна се той. — Извинявам се за грубия език.

Лоран се усмихна.

— Няма проблем. — Той хвърли бърз поглед на Люк, сякаш очакваше разрешение да продължи. — Имате застраховка, нали?

— Естествено.

— Каква сума липсва? — попита Люк. — Колко са откраднали?

— Някъде към четиристотин евро. Тази сутрин изтеглих четиристотин от банкомата, но съм харчил междувременно...

— Пиши хиляда в протокола — каза великодушно Люк, като кимна на Лоран. Беше хитър, макар и очевиден психологически ход.

— Не съм сигурен, че е редно — отвърна Кел, но усмивката на лицето му опровергаваше моралните му съображения. Той кимна с

признателност на Люк и добави: — Благодаря. — За да затвърди образа си на привързан към семейството редови гражданин, той сложи върху бюрото пооръфаната снимка на „Бела“ и „Дан“, несъществуващите му син и дъщеря, и добави: — Е, добре, че поне не са ми откраднали най-ценното.

— Е, да, разбира се — отвърна бързо Лоран; гласът му звучеше съвсем искрено. Дори Люк изглеждаше трогнат от тази демонстрация на семейна привързаност.

— А компютърът? — попита той. — Дали не е повреден?

Това бе моментът от разпита, в който Кел беше най-уязвим, моментът, в който французите можеха лесно да го изобличат. Бяха откраднали чантата му, за да проверят съдържанието на лаптопа. Той не се съмняваше в това. Както не се съмняваше, че едва ли щяха да му го върнат, ако бяха успели да пробият защитата. Но дори и да го бяха направили, френските оперативни работници едва ли щяха да намерят нещо инкриминиращо. В хотела Кел бе активирал една разработена от МИБ програма, която изтриваше всички следи от работата на потребителя, заменяйки ги с благовидни бисквитки и URL адреси. Агентите щяха да открият само имейлите и списъка в търсачката на сайтове, от които се бе интересувал Стивън Юнияке — маркетингов консултант, семеен човек, читател на „Дейли Мейл“ и любител на онлайн залаганията. Легендата „Юнияке“ беше толкова перфектно изпитана, че на негово име имаше дори акаунт в „Амазон“.

— Работи ли? — попита Люк, който бе станал от мястото си, след като Кел вдигна капака и включи компютъра. Явно беше, че възнамерява да застане зад гърба му, за да види паролата. Кел нямаше избор и я зададе безропотно, набирайки осемцифрения код под безсрамно втренчения поглед на Люк.

— Защо ползвате парола, ако мога да запитам?

— Работя като консултант — отвърна Кел, който отново се бе вживял в алтер егото си. — Имаме влиятелни клиенти, които не биха желали информация за бизнеса им да попадне където не трябва. — Той си припомни няколкото безкрайни секунди, през които се бе взирал в екрана на лаптопа си в хотелската стая, вероятно под наблюдението на френска скрита камера. — Лошото е, че все забравям скапаната парола, толкова е дълга, дяволите да я вземат!

— Разбира се — каза Люк, който не бе помръднал от мястото си.

— Нещо друго да ви интересува? — попита Кел, като погледна през рамо към „Бенедикт Волтер“ с надеждата по този начин да му подсказже, че марсилската полиция е на косъм от навлизане в личното му пространство. — На мен всичко ми изглежда наред.

Това се оказа достатъчно. Вдигайки замислено ръка, за да се почеше по вече липсващата брада, Люк пристъпи към прозореца в дъното на стаята, откъдето се виждаше задният двор на сградата. Докато потрепваше с пръсти по стъклото, Кел се питаше какъв ли ще е следващият му ход. Дали французите се бяха убедили в невинността му? Едва ли можеха да го свържат по някакъв начин с Амилия или Мало.

— Какво правите в Марсилия, мосю Юнияке?

Инстинктът подсказваше на Кел да напомни, че вече е отговорял на този въпрос, и то неведнъж след нападението, но това би означавало да се поддаде на провокацията.

— Бях в Тунис на почивка. Снощи се върнах с ферибота.

Люк се обърна с лице към него.

— И на ферибота не сте срещнали някого, който може да ви е станал враг? Който е имал причина да ви проследи в Марсилия и да ви нападне?

Това не беше тактиката, която Кел бе очаквал. Накъде ли биеше Люк с тези въпроси?

— Не, не смятам. В бара се заговорих с някаква семейна двойка, после, докато чакахме да слезем, и с някакви други. Иначе не съм общувал с никого. Повечето време си четях в каютата.

— Никакви спречквания? Никакви проблеми по време на пътуването?

Кел поклати глава.

— Никакви. — Беше едва ли не съмнително лесно. — Никакви спречквания — повтори той и направи гримаса от болка; коляното му се обаждаше.

В една стая наблизко някакъв мъж внезапно повиши глас в пристъп на гняв, сякаш се бяха отнесли несправедливо с него. После сградата отново утихна.

— Казахте на колегата, че пътувате за Париж?

Това беше грешка. Кел бе споделил тази информация с Лоран преди пристигането на Люк. Очевидно онзи бе подслушвал

официалния разпит.

— Да. Имам клиент в Париж, който може би ще е в града през следващите няколко дни. Мислех да се видя с него. Ако не се засечем, продължавам направо за дома.

— За Рединг?

— Да, през Лондон.

Кел усети, че започва да му писва от този безплоден разпит и от кухото перчене на Люк. Очевидно нямаха за какво да се хванат. Искаше му се да се махне от тази задушна стая, да остави зад гърба си дългия следобед на насилие и бюрокрация. Искаше да открие Мало.

— Е, на добър час, мистър Юнияке — каза рязко Люк, явно стигнал до същия извод за безплодността на разпита. — Съжалявам за неудобството, което ви причинихме. Наистина! — Той допълни странното си извинение с многозначителен поглед, зареден със скрит смисъл, който Кел не успя да дешифрира. — Моят колега Лоран ще ви закара до хотела. Благодаря ви за времето, което ни отделихте. Надявам се да прекарате приятно остатъка от престоя си във Франция.

Кел помоли Лоран да го остави на ъгъла на Рю Бретъой и Ке де Белж, за да се поразходи покрай старото пристанище на път към хотела. Вече закъсняваше с повече от час за срещата с Мадлен Брив и искаше да отмени вечерята с извинението, че е бил обран и пребит. Нищо нямаше да излезе от една такава среща — ДЖСЕ държаха всички карти, само дето щеше да му се наложи още няколко часа да се прави на Стивън Юнияке.

Мадлен обаче не отговаряше и Кел остави дълго съобщение на гласовата ѝ поща, с което се извиняваше за провалената вечеря и ѝ описваше случилото се в „Ла Сите Радийоз“. След като изрази надежда, че може някой ден пак да се видят, той ѝ пожела щастливо завръщане в Тур.

Вечерно време пристанището беше пълно с разхождащи се двойки, издокарани туристи и деца, които хвърляха монети в краката на отегчени улични музиканти. Сергиите, на които през деня търговци излагаха риба в корита с лед, отдавна бяха прибрани; увеселителни корабчета разтоварваха последните екскурзианти от Каланк и Шато д'Иф. На Ке де Белж Кел си купи карта и се заоглежда за уличен телефон. Първите два, които видя, бяха разбити от вандали, но в една пресечка до северния край на Рю Тубано, срещу затворената, със спуснати щори аптека, откри изправна кабина на Франс Телеком. Затвори вратата след себе си, остави чантата на пода и набра номера на таксиметровата компания, в чиято кола Мало се бе качил от фериботното пристанище.

На петото позвъняване отговори женски глас и Томас Кел влезе в ролята, която си бе определил.

— Здравейте. Надявам се да ми помогнете. — Още в гимназията учителят на Кел го бе осведомил, че френският му звучал като на британски пилот на „Спитфайър“, извършил аварийно кацане в Нормандия, и сега той се напъна да произведе същия ефект. — Бях в Марсилия миналата седмица и наех едно от вашите таксита пред „Ше

Мишел“ в единайсет и половина в петък вечер. Бял мерцедес. Шофьорът беше от Западна Африка, извънредно приятен човек.

— Може да е бил Арно, или Бобо, евентуално Даниел...

— Да, може би. Знаете ли кого имам предвид? Беше на около петдесет, петдесет и пет.

— Е, значи е бил Арно.

— Да, именно.

— И какво?

— Ами аз съм англичанин...

— Да, познах.

— И работя за „Лекари без граници“. Арно ми даде визитката си, понеже му обещах да се свържа с него във връзка с негови приятели в Кот д’Ивоар, за които се притеснява.

— Аха...

Това беше достатъчно. Първият намек за евентуално нарушение на човешките права извади диспечерката от първоначалното ѝ безразличие.

— Само че му загубих картичката и сега няма как да му се обадя. Ще бъдете ли така добра да го помолите да ми позвъни тук, в Лондон... но ако това ще му излезе скъпо, имате ли негов телефон или имейл, по който бих могъл да се свържа с него в Марсилия?

Като лъжа не беше кой знае какво, но Кел достатъчно добре разбираше френския манталитет, за да е наясно, че едва ли биха му отказали исканата информация само с мотива, че са длъжни да опазват личните данни на Арно. В най-лошия случай диспечерката щеше да му поиска номера с обещанието да предаде на шофьора да му се обади. В най-добрия щеше да му даде номера на Арно и той щеше сам да се свърже с него.

— Тази вечер той не е на работа — каза тя, което изпълни Кел с надежда, че е избрала втория вариант.

— Няма проблем — отвърна Кел. — Мога да му звънна в понеделник, когато ще съм си на бюрото. И бездруго всички файлове са в служебния ми компютър.

— Изчакайте, моля.

По линията се чу музика; не беше ясно дали диспечерката го бе поставила на изчакване, за да поеме друго обаждане, или бе тръгнала

да търси номера на Арно. След трийсет секунди обаче Кел отново чу гласа ѝ.

— Имате ли писалка?

— Да. — Кел се усмихна самодоволно. — Много ви благодаря, че си направихте труда. Арно ще остане доволен.

По звуците в слушалката Арно се намираше в пълно заведение или бистро и не беше особено ентузиазизиран да разговаря с непознат в девет и половина в неделя вечерта.

— Кой? — попита за трети път той, докато Кел му обясняваше, че е британски журналист, който се интересува от един от неговите пътници и е готов да му плати петстотин евро само за един разговор на чаша бира.

— Кога, сега? Тази вечер?

— Да, сега. Спешно е.

— Сега не може, приятел. Сега си почивам. Може би не е зле и ти да направиш същото.

От една съседна сграда бе излязъл човек и форсираше мотопеда си току до кабината; Кел трябваше да крещи, за да го чуват.

— Ще дойда при теб — каза той. — Само ми кажи къде си. Ще дойда до дома ти. Няма да ти отнема повече от десет минути.

В слушалката настъпи съсредоточено мълчание, което Кел реши да наруши.

— Ало? Още ли си на телефона?

— Да. На телефона съм. — Арно се радваше, че е обект на внимание.

— Хиляда — каза Кел. Парите на Маркан бяха на привършване.

Това свърши работа. След още малко размисъл Арно каза:

— Кой точно пътник имаш предвид?

— Не по телефона — отвърна Кел. — Ще ти кажа, като се видим.

След четирийсетминутно пътуване с такси, което му струваше четирийсет и пет евро, Кел се озова дълбоко навътре в Картие Нор, на километри от яхтите, аудитата и вилите с тенис кортове, сред безрадостен пейзаж от сиви жилищни блокове и засипани с боклук улици — всичко онова, което Льо Корбюзие, замаян от своя визионерски идеализъм, учудващо бе пропуснал да предвиди.

Арно пиеше пастис в някакво бистро в мазето на един такъв сив бетонен блок, около който се навъртаха отегчени мършави младежи по анцузи и последен модел маратонки. Един от прозорците беше счупен, върху другия бе спусната метална ролетка, върху която имаше надпис със спрей: MARSEILLE CAPITALE DE LA CULTURE ou DU BETON. Кел поръча на шофьора да го чака на улицата и през шпалир от любопитни погледи, подвиквания и цъкания с език влезе вътре. Ако бе очаквал появяването му да предизвика мъртва тишина, в която да се чуе притварянето на летящите врати зад гърба му като във филм за Дивия запад, бе му съдено да преживее известно разочарование. Изцяло африканската клиентела на заведението го посрещна с празни погледи и безразлични кимания. Може би накуцването и прясно разцепената вежда му придаваха вид на човек, сполетян от достатъчно беди.

— Тук съм — провикна се Арно, който седеше на бара под колаж от снимки на марсилски футболисти, бивши и настоящи. На отсрещната стена имаше плакат на Лилиан Тюрам, Патрик Виейра и Зинедин Зидан, стиснали Световната купа '98, а встрани от него — карикатура в рамка на Никола Саркози с гротескно високи токове, избодени с джобно ножче очи и добавен с химикалка фалос, стърчащ от панталоните. Арно се надигна от стола си. Беше едър, добре сложен, поне 100–110 килограма. Без да каже дума, той даде знак на Кел да го последва до една гетинаксова маса в дъното на заведението, под телевизора, закрепен за стената. Двамата се здрависаха над пепелника, пълен с фасове и изплюти дъвки, и седнаха един срещу друг. Дланта на Арно беше суха и мека, лицето му бе лишено от добродушие, но не и от благородство. С тъмните си безстрастни очи приличаше на бивш деспот от школата на Иди Амин, принуден да живее в изгнание. Нищо чудно. Съгласявайки се да говори с Кел, Арно щеше да си навлече подигравките на приятелите си, но пък хиляда евро за десет минути си струваха унижението.

— Значи си журналист, а?

— Точно така.

Арно не попита от кой вестник. Разговаряха на френски, акцентът на Арно беше труден за определяне.

— И искаш да ме питаш за някого?

Кел кимна. В този момент пузнаха телевизора и отговорът му бе отчасти заглушен от коментара на баскетболен мач. Може би Арно предварително бе дал указания в тази посока, за да могат да говорят на спокойствие, или пък по този начин управителят показваше неодобрението си.

— Тази сутрин взе пътник от фериботното пристанище.

Мъж малко над трийсетте, който беше пристигнал от Тунис.

Арно кимна, но не беше ясно дали си спомня. Беше облечен със синя памучна риза с копчета на яката и извади от джобчето пакет „Уинстън“.

— Пушиш ли?

— Разбира се — отвърна Кел и си взе цигара.

Настана кратка пауза, през която Арно запали цигарите им — първо своята — и се наведе напред.

— Нещо притеснява ли те тук? Изглеждаш ми притеснен.

— Така ли? — Кел знаеше, че езикът на тялото му изобщо не говори за притеснение, и реши, че Арно нарочно го дразни. — Странно. Тъкмо си мислех какво културно заведение е това.

— Ъ?

Кел погледна към бара. На съседната маса имаше недоядена купа спагети; двама старци играеха табла до вратата.

— Човек може да си поръча еспreso. Пуши се. Храната мирише добре. — Той погледна Арно право в очите, за да покаже, че не му е до игрички. — Бил съм на места, където не се сервира алкохол, а жените нямат право да седят с мъжете. Свикнал съм с крайпътни бомби и снайперисти, които могат да те гръмнат само защото си бял. Притеснявам се на места като Багдад, Арно. Или Кабул. Нали разбираш?

Бившият деспот се намести на стола си, пластмасата изскърца под тежестта му.

— Спомням си го.

На Кел му трябваша секунда-две, за да се сети, че имаше предвид Мало.

— Знаех си аз, че ще го помниш. Би ли ми казал къде го закара?

Арно издиша облак дим покрай ухото му.

— Това ли е? Само това ли искаш да знаеш?

— Това е всичко, което искам да знам.

Арно се намръщи, меките му черни скули се изопнаха под очите. Момче на петнайсетина години от смесена раса, нито черно, нито бяло, дойде до масата и попита Кел дали ще пие нещо.

— Не, благодаря.

— Поръчай си нещо — настоя Арно.

Кел дръпна от цигарата си.

— Е, хубаво. Една бира.

— *Un bière*, Пеп — каза Арно, сякаш поръчката на Кел имаше нужда от превод. Той вдигна ръка и се почеса по врата. — Беше дълъг курс, за много пари.

— Колко дълъг?

— Върнах се преди два часа. Ходихме до Кастелнодари.

— Кастелнодари? Това е до Тулуза, нали?

— Виж го на картата.

Беше ред на Кел да изстреля дим в лицето му.

— Ти ми кажи.

— Дай парите.

Кел извади от джинсите си плика с парите и го бутна към него през масата.

— И така, Арно. Срещу хиляда евро ще ми кажеш ли къде е Кастелнодари?

Таксиджията се усмихна; тази игра му харесваше.

— На запад от тук. Може би на три часа по магистралата. След Каркасон.

— В града ли го остави? Спомняш ли си адреса?

— Нямаше адрес. — Арно натъпка плика в джоба на панталона си и може би от допира с парите изведнъж стана по-разговорлив. — Всъщност беше доста странно. Поиска да спра в покрайнините на едно село на десет километра южно от Кастелнодари. Направо на отбивката, наред полето. Каза, че щели да го вземат оттам.

Кел зададе очевидния въпрос:

— А защо просто не го закара където е трябвало да отиде?

— Каза ми, че и той не знаел адреса. Не исках да се карам с него, какво ме интересува къде отива! Чакаше ме дълъг път обратно до Марсилия. Исках да се прибера и да видя дъщеря си.

Кел се подвоуми дали да не разпита за семейството му, за да го предразположи, но се отказа — едва ли си струваше.

— А през останалия път? — попита той. — Разговаряхте ли? Той каза ли ти нещо?

Африканецът се усмихна; зъбите му бяха жълти от възрастта и лошата хигиена.

— Не, мъжки. — Той поклати глава. — Тоя тип не разговаря с мен. Дори не ме погледна. През повечето време спа или зяпа навън през прозореца. Типичен расист. Типичен французин.

— Мислиш, че е бил *расист*?!

Арно не обърна внимание на въпроса и на свой ред попита:

— Е, кой е той? Защо някакъв британски вестник се интересува от него? Откраднал ли е нещо? Да не е чукал принцеса Кейт или нещо такова?

Арно се засмя гръмогласно на собствената си шега. Кел не беше монархист, но остана сериозен.

— Ей така, просто се интересуваме. Ако имах карта, щеше ли да ми покажеш къде точно го остави?

Арно кимна. Кел зачака. Поседяха в мълчание известно време, докато стана ясно, че и Арно чакаше нещо.

— Е? — каза Кел. — Имаш ли карта?

Арно скръсти ръце на гърдите си.

— За какво ми е карта тук? — попита той, поглеждайки към пода, където коричка от отдавна изяден сандвич бавно мухлясваше под скъсания кожен стол. Кел нямаше сигнал на телефона си и не му остана друго, освен да излезе от бистрото, да премине обратно през шпалира от младежи по анцузи и улични кучета. Откри чакащото такси и почука на прозореца. Шофьорът се събуди от дрямката си, прозорецът се смъкна и Кел го попита дали може да му обслужи с карта на Франция. Тази несложна молба бе посрещната с нескрито презрение, защото изискваше от шофьора да слезе от мерцедеса и да направи няколко крачки до багажника.

— По-добре си я дръж вътре, в колата — посъветва го Кел и се върна в бистрото.

Арно пое картата от ръката му, провери в индекса, намери Каstellодари и посочи с пръст приблизително къде бе оставил Франсоа Мало.

— Ето тук. — Дебелият му показалец с изгризан нокът временно закри точното местоположение. Кел взе картата и си записа името на

селото: Сал сюр л'Ер.

— И, викаш, той слезе на отбивка? Насред полето?

Арно кимна.

— Нещо по-конкретно спомняш ли си да имаше наоколо? Църква? Игрище?

Арно поклати глава, сякаш разговорът започваше да го отегчава.

— Не. Някакви дървета. Глуха провинция, разбираш ли? — Той произнесе думата „провинция“, сякаш беше обиден термин. — Когато обърнах да се връщам, си спомням, че след около минута минах покрай някакви кофи за разделно събиране на боклук. Това ти дава разстоянието от последната къща на селото.

— Благодаря ти — каза Кел. Той бръкна в джоба си и му подаде номера на Маркан през масата. — Ако се сетиш още нещо...

— Ще ти позвъня. — Арно плъзна листчето в джоба на ризата си при цигарите. По тона му Кел усети, че това едва ли ще се случи. — Какво ти е на окото? Моят пътник ли те удари?

— Един от приятелите му — отвърна Кел и се надигна. Бирата му беше пристигнала, докато вземаше картата от таксито. Той остави монета от две евро върху плота, макар да не я бе докоснал. — Благодаря, че се съгласи да се срещнем.

— Няма нищо. — Арно не си даде труда да стане, само протегна ръка да се здрависа, като с другата се потупа по джоба. — Трябва да благодаря на твоя британски вестник. — Той отново се усмихна с жълтите си зъби. — Много са щедри. Чудесен подарък.

В хотела го очакваше телефонно съобщение от Мадлен Брив. С раздразнен тон тя го уведомяваше, че съжалява за нападението в „Ла Сите Радийоз“, но беше ядосана, че Юнияке не я бе информирал по-рано за отмяната на уговорката им. Заради него бе пропаднала единствената ѝ вечер в Марсилия.

— Очарователно — каза Кел пред празната стая, докато се питаше дали Люк все още го подслушва.

През нощта спа добре, по-добре от когато и да било след началото на операцията, а на сутринта закуси прилично в ресторанта на хотела, след което освободи стаята си и намери интернет кафене на един хвърлей от гара „Сен Шарл“. Лаптопът му беше напълно безполезен — другарчетата на Люк положително му бяха инсталирали проследяващ чип или софтуер, който да регистрира всеки удар по клавишите. Но той знаеше, че междувременно Елза Касани му е изпратила документ по имейла, който съдържаеше досието на Мало, съставено от нея. Към файла имаше кратко съобщение: *Обади се, ако имаш въпроси* — х. Кел отпечата всичко с помощта на обилно намазания с гел за коса, но иначе хиперрефикасен келнер с пиърсинг на езика.

На гарата имаше „Макдоналдс“. Кел си купи чаша горещо кафе, намери свободна маса и се зае с изровеното от Елза.

Тя се бе справила отлично: в доклада се съдържаеше информация за основното училище на Мало, за колежа в Тулон, където бе следвал информационни технологии; беше открила и името на фитнес клуба му в Париж. На снимката на Мало, изпратена от Маркан, бяха двама от колегите му от счетоводната къща в Брест, които междувременно били привлечени на работа от по-голяма корпорация в Париж, в чиято централа бе работил самият Мало. Елза бе открила две банкови сметки на негово име, както и данъчните му декларации за последните седем години; тя пишеше, че според нея нямало „аномалии“ във финансовите му дела. Плащал си сметките редовно, живеел под наем в апартамент в 7-и арондисман малко повече от година, карал рено меган втора ръка,

купено в Бретан. Що се отнася до приятели и гаджета, от службата и фитнес клуба го описвали като затворен мъж, който не общувал почти с никого. Елза дори се бе свързала по телефона с шефа на Мало, който я уведоми, че „бедният Франсоа“ бил в продължителен отпуск заради семейната трагедия. Доколкото можеше да каже, Мало нямаше профил в социални мрежи под собственото си име, а имейлите му редовно се сваляли на сървър, който Елза не била в състояние да пробие. Без помощта на Челтнам нямало как да подслушва телефонните му разговори, но успяла да прихване една потенциално интересна размяна на имейли между Франсоа Мало и някакъв индивид, регистриран в домейна „Уанаду“ под името „Кристоф Дьолестр“, за когото допускала, че е негов приятел или роднина. Елза бе прикачила цялата кореспонденция между тях в папката.

Кел прибра останалите документи в чантата с лаптопа си, пресуши чашата си с кафе и изпрати на Елза есемес:

Превъзходно изпълнение. Благодаря ти.

При по-различни обстоятелства вероятно би добавил малка целувчица — „х“ — в края на съобщението си, но от двамата той беше шефът, което повеляваше да се държи на дистанция. След като свърши това, Кел мина на кореспонденцията с Дьолестр. Имейлите бяха на френски и с дата отпреди пет дни, което означаваше, че Мало се бе намирал в „Рамада“ към края на почивката си с Амилия.

От: dugarrylemec@wanadoo.fr

До: fmalot@hotmail.fr

Кога се връщаш в Париж? Липсваш ни. Кити иска целувка от кръстника си.

Кристоф

От: fmalot@hotmail.fr

До: dugarrylemec@wanadoo.fr

В Тунис е прекрасно. Връщам се през уикенда, но имам много материал за размисъл. Взех си безсрочен отпуск — в службата се оказаха много разбрани хора. Може да се прибера в Париж, но може и да попътувам известно време. Не знам още. Както и да е, целуни Кити от нейния кръстник Франки. Ф.

P.S. Надявам се, че сте започнали да се възстановявате след пожара. Обещавам да ти намеря онези книги, които изгуби.

Кел сложи разпечатаните имейли при останалите документи в чантата си. Намери обществена тоалетна на подземния етаж в гарата, влезе в една от кабинките, накъса на малки парченца целия свитък, хвърли ги в тоалетната и пусна водата. После се качи обратно горе при касите, купи си билет с кредитната карта на Юнияке и хвана влака за Париж в десет.

Беше време да си поговори с Кристоф.

Четири часа по-късно Кел вече седеше на маса в бистро „Лип“ и разглеждаше снимката на Кристоф Дьолестр, която бе свалил от страницата му във „Фейсбук“. На снимката Кристоф беше с огромни черни очила, панталони над коляното с множество джобове и тъмночервена тениска. На вид беше на трийсет и три-четири, със старателно подстригани мустаци и козя брадичка; редичката му коса беше намазана с гел, за да стърчи нагоре. Настройката за достъп на външни лица до профила му беше много строга и Кел не успя да открие друга снимка. С оглед на това, че потребителите на „Фейсбук“ обикновено държаха много на снимката в профила си, Кел предположи, че със своята Дьолестр се опитваше да си придаде вид на готин и лежерен тип — гледаше усмихнат в обектива със собственоръчно навита цигара в едната ръка. В кадъра не се виждаха други хора.

„Лип“ беше традиционен ресторант на булевард „Сен Жермен“, любим на Клеър още от времето, когато като студентка бе живяла една година в Париж. Тя го бе водила на два пъти там по време на брака им, като и двата пъти бяха седели един до друг на една и съща маса до витрината, наблюдавайки несекващия поток на парижката *haute bourgeoisie*. Оттогава почти нищо не се беше променило. Келнерите, със смокинги и бели престилки, с предпазливи усмивки на лицата, подготвяха за сервиране порции стек със сос тартар върху плота само на крачка от входната врата. Управителят, безупречно облечен с копринена риза и еднореден костюм, обливаше със студена надменност туристите, прекрачили прага на заведението му, и с подкупващ галски чар редовните си посетители. През две маси от Кел възраствана вдовица, загърнала раменете си с черен шал и натруфена с четиринайсет килограма бижута, кълвеше колебливо в купата си със *salade Niçoise*. От време на време покривката на масата се повдигаше, разкривайки верния шотландски териер в краката ѝ. Кучето явно е било по-обичано и глезено от покойния ѝ съпруг, помисли си Кел. Малко по-нататък, под рамкираните шаржове на Жак Ив Кусто и

Катрин Денъов, три жени на средна възраст в костюми „Шанел“ бяха събрали глави, улисани в поверителен разговор. Бяха твърде далеч, за да чуе какво си говорят, но си представи как Клеър, все още вярна на стереотипната си представа за французите от висшите класи, обявява, че „едва ли имат по-интересна тема от секса и властта“.

Той обичаше това място, което за него олицетворяваше сърцето и душата на някогашния Париж, но днес усети, че едва ли не го мрази тъкмо защото му напомняше за съпругата, с която бяха разделени и която вероятно в този момент седеше в първа класа в самолета за Калифорния, пред блюда, подобни на сервираните тук, отпиваше от същите вина — и всичко това с парите на Ричард Куин. От Гар дьо Лион той бе оставил съобщение на гласовата й поща, молейки я да отмени пътуването си. Малко след това тя бе позвънила, за да му каже, че е в таксито за „Хийтроу“. В гласа ѝ бе доловил отегчено тържествуваща нотка и обзет от мощен прилив на ревност, за малко не бе позвънил на Елза в Италия и не я бе поканил в Париж с надеждата, че компанията на една млада жена ще смекчи някак унижението, което бе преживял. Вместо това бе взел такси за „Лип“, поръчал си бе бутилка от най-скъпото вино и сега обмисляше стратегията си по отношение на Дьолестр.

След час, вече изпил бутилката, Кел плати сметката си, пресече улицата за едно еспресо в „Кафе Флор“, после взе метрото до 17-и арондисман, където знаеше малък дискретен хотел на Рю Вернике.

Имаше свободна двойна стая и той я нае под името Юнияке — седмото му легло за седем поредни нощувки. Миниатюрната стаичка беше на втория етаж и имаше яркочервени стени, репродукция на Хуан Миро до вратата на банята и прозорец, гледащ към неголям вътрешен двор. Позамаян от изпитата по обедно време бутилка вино, Кел не си даде труда да разопакова багажа си, а вместо това излезе навън в слънчевия следобед и тръгна на изток, към Монмартр. Носеше фотоапарата със себе си и направи няколко снимки под ослепителното лятно слънце — сцени от кафенетата, улични лампи от ковано желязо, купчини пресни плодове и зеленчуци във витрините на магазините, — като същевременно използваше възможността, за да се обръща и заснема лицата на пешеходците наоколо. Макар да беше сигурен, че след Марсилия ДЖСЕ бяха загубили интерес към Стивън Юнияке, фотоапаратът си беше възпиращо средство срещу проследяване;

впоследствие той щеше да сравнява лица и номера на коли, за да открие евентуална опашка.

Към шест вече бе стигнал на Рю Ламарк — основна артерия в подножието на базиликата „Сакре Кьор“. Според доклада на Елза Дьолестр живееше в партерен апартамент на ъгъла на Рю Даруин и Рю де Сол. Кел заслиза по стръмните каменни стълби. По средата на пътя си се спря, погледна назад към „Ламарк“ и изщрака бърза поредица от снимки като любител фотограф, опитващ се да улови чара на Париж. След това се обърна на другата страна и насочи телеобектива към колоните от паркирани от двете страни коли по протежение на Рю де Сол, опитвайки се да открие екип за наблюдение. Всички коли изглеждаха празни; както и предполагаше, нито една разузнавателна агенция не притежаваше ресурсите да следи всеки роднина и приятел на Мало. В подножието на стълбите, на броени метри от входната врата на Дьолестр, Кел вдигна глава и огледа насрещните сгради по Рю Даруин, като си каза, че дори в някой от апартаментите да имаше наблюдатели, едва ли би могъл да ги забележи. Реши да се довери на късмета си и да рискува. Заобиколи цялото каре, като тръгна по Рю де Сол и се върна по Рю Даруин откъм запад. Кварталът беше оживен, старици се връщаха от пазар, деца се прибираха от училище, придружавани от родителите си. Кел се приближи към вратата на Дьолестр с надеждата, че Кристоф си беше вкъщи.

Чу бебето, преди да го бе видял през отворения прозорец на приземния етаж. В една малка полутъмна стаичка привлекателна тъмнокоса жена, вероятно с испански или италиански произход, друсаше в ръцете си плачещо бебе.

— Мадам Дьолестр? — попита той.

— *Oui?*

— Вкъщи ли е съпругът ви?

Жената хвърли бърз поглед вдясно от себе си, после очите ѝ отново се насочиха към непознатия на улицата. Кристоф Дьолестр беше в стаята при нея. Той се изправи и пристъпи към прозореца, като застана пред съпругата и детето си, сякаш подсъзнателно искаше да ги защити.

— Какво обичате?

— Идвам във връзка с Франсоа Мало — каза на френски Кел и протегна ръка през прозореца. — Става дума за пожара. Може ли да

вляза?

Снимката от „Фейсбук“ лъжеше. Кристоф Дьолестр беше избръснал мустаците и козята си брадичка, качил бе петнайсетина килограма и вече не носеше огромни слънчеви очила. Големите му кафяви очи гледаха непринудено, подпухналото му лице носеше следите на безброй безсънни нощи. Облечен беше със светъл ленен панталон, маратонки и синя памучна риза. Кел бе въведен в дневната и поканен да седне на канапето, покрито с проядено от молци вълнено одеяло. Кристоф затвори прозореца към улицата и представи жена си, която изгледа Кел с присвити очи, докато се здрависваше с него. Кел забеляза, че тя притисна още по-силно бебето към гърдите си, сякаш присъствието на непознатия в дома ѝ я тревожеше.

— За застраховката ли става въпрос? — попита тя. Казваше се Мария и говореше френски с испански акцент.

— Не — каза той, като кимна приятелски на детето, за да предразположи Мария.

— Казахте, че името ви е Том? Англичанин ли сте? — Кристоф като че ли с радост се бе съгласил да пусне Кел в дома си, може би за да наруши еднообразието, наложено от грижите за малко дете. Но сякаш вече се разкайваше за решението си; държането му бе станало по-резервирано. — Откъде знаете за пожара?

— Ще бъда откровен — каза Том.

Детето бе престанало да плаче. Кити. Кръщелницата на Мало.

— Аз работя за МИБ. Знаете ли какво е това?

Настана мълчание. Семейство Дьолестр се спогледаха.

Разузнавачите рядко разкриват самоличността си, но при дадени обстоятелства и определени психологически параметри споменаването на МИБ имаше същия ефект като изваждане на полицейска значка на местопрестъпление.

Мария първа се окопити.

— Вие шпионин ли сте?

— Аз съм служител на британското разузнаване. Може да се каже, че да, шпионин съм.

— И какво искате от нас? — Кристоф изглеждаше уплашен, сякаш Кел представляваше пряка опасност за съпругата и дъщеря му.

— Няма защо да се тревожите. Искам да ви задам няколко въпроса за Франсоа Мало.

— Какво за Мало? — обади се рязко Мария, която трудно можеше да устои на импулса да покаже присъщото на латиноамериканците презрение към властта и институциите. — Кой ви праща? Какво искате?

В малката дневна беше станало задушно и Кити започна да хленчи. Може би бе усетила нарастващото недоверие, враждебността в обикновено благия и успокояващ глас на майка си.

— Извинявам се, че дойдох неканен в дома ви. Но е важно френските власти да не узнаят, че съм бил днес тук.

Кристоф реши, че не е редно дъщеричката му да присъства на тази сцена; той я пое от ръцете на Мария и през кухнята я пренесе в съседното помещение — детска стая или спалня. Мария не изпускаше Кел от поглед, тъмните ѝ очи бяха студени и подозрителни.

— Бихте ли ми казали още веднъж името си? — попита тя. — Искам да си го запиша.

Кел изпълни желанието ѝ, като ѝ продиктува трите си имена буква по буква. Когато се върна от съседната стая, Кристоф се изненада да види жена си, наведена над кухненската маса, да пише нещо върху лист хартия.

— Не ми е приятна цялата тази история — каза той, сякаш междуременно бе получил инструкции отнякъде и бе придобил самоувереност. — Казвате, че сте от МИБ, но ми се струва, че лъжете. Какво искате? Мисля, че сгреших, като ви пуснах да влезете.

— Не ви желая злото — каза Кел, но френският сякаш му изневеряваше. Подтекстът, който се бе опитал да вплете в отговора си, не стигна до Мария, която счете за нужно да се намеси.

— Оставете ни на мира — каза тя. — Не искаме да имаме нищо общо с вас.

— Така е — добави Кристоф, придобил кураж от твърдия тон на жена си. — Допузнахме грешка. Ако искате да ни разпитате, обърнете се към полицията...

— Седнете! — Кел още беше ядосан на Клеър, а сега започваше да губи търпение и към семейство Дьолестр.

Повече не можеше да сдържа нервите си, маската му на възпитана добронамереност се пропука; сети се за голия Ясин, привързан към стола в Кабул, за насълзените му от страх очи. Младото семейство французи реагираха на внезапната смяна на тона му, сякаш бе извадил пистолет. Кристоф направи крачка встрани и се отпусна в креслото. На Мария ѝ трябваше повече време, но втрещеният немигащ поглед на Кел накрая надделя и тя приседна до масата.

— Какво искате? — попита тя.

— Защо сте толкова дефанзивни? Има ли нещо, което трябва да знам? — Кристоф отвори уста да отговори, но Кел го прекъсна: — Странно, че не се интересувате къде е Франсоа сега. Как ще ми обясните това? Аз пък си мислех, че е най-близкият ви приятел.

Кристоф изглеждаше объркан, като пътник във влака, който внезапно се е събудил от дрямка и не знае къде се намира. Умореното му бледо лице на човек, който рядко излиза навън, остана безизразно, докато съзнанието му се опитваше да смели току-що казаното от Кел.

— Знам къде е Франсоа — отвърна той, събрал малко кураж. Дясната му ръка стискаше подлакътника на креслото, кокалчетата му бяха бели от усилието. По челото му беше избила пот.

— Е, къде е?

— Защо да ви казваме? — Мария погледна смаяно съпруга си, който поклати глава, сякаш за да я предупреди, че нямаше полза от по-нататъшна съпротива. — Казвате, че сте шпионин, но може да работите за онзи журналист, който ни се обади след убийството. Вече му казахме всичко, и то неведнъж. Не желаем да говорим повече за случилото се.

Кел стана и пристъпи към нея.

— От къде на къде журналист ще се преструва на шпионин? Такъв глупак ли ви изглеждам? — Въпросът му беше риторичен; семейство Дьолестр не отговориха. — Ще бъда откровен с вас. Възможно е Франсоа да се намира в сериозна беда. Искам да знам дали в последно време е бил във връзка с вас. Искам да видя кореспонденцията ви.

Мария изсумтя презрително. Кел не можеше да не се възхити от смелостта ѝ.

— Това са лични съобщения! — каза тя. — Как така ще ги четете?! Нямате право да...

Кел я прекъсна на средата на изречението:

— Спи ли Кити? — Той направи крачка към детската стая, сякаш възнамеряваше да им вземе детето. На Мария и бе нужна част от секундата, за да осъзнае какво бе казал.

— Откъде знаете името на дъщеря ми?

Кел се обърна към Кристоф, който претегляше шансовете си за успех, ако го нападне с юмруци.

— Какво стана с книгите, които Франсоа ви бе обещал в имейла си от Тунис? Пристигнаха ли? Ами „чичо Франки“? Дойде ли да види кръщелницата си?

Дьолестр се опита да стане от креслото, но Кел направи крачка към него.

— Не мърдай! — Беше отново с Ясин, усещаше властта си, познатата жажда за мъст и информация, но се овладя с усилие на волята. — Не искам този разговор да протече по трудния начин. Опитвам се да ви покажа, че рано или късно получавам всичко, което ми трябва. Разчитам на съдействието ви, за да не се налага да нарушавам закона. Ако имах избор, не бих губил дни в подслушване на личните ви телефонни разговори. Не бих искал от бюрото на МИБ в Париж да ви следят навсякъде, да проникват в компютрите ви, да наблюдават приятелите ви. Но ако се наложи, и дотам ще стигна, защото заради целта, която преследвам, си заслужава да наруша закона. Разбирате ли? — Кристоф го гледеше объркано, като дете, станало обект на агресия в училищния двор. — Чувствайте се поласкани, че подхождам честно към вас. Има труден начин да постигна целта си, има и лесен, при който ще ви оставя на мира и никой повече няма да ви закача.

— Кажете ни какъв е лесният — отвърна тихо Мария; нейната капитулация сложи край на съпротивата на Дьолестр.

— Трябва ми снимка на Франсоа — каза той. — Имате ли?

Той подозираше, че знае отговора на въпроса си, както се и оказа. Кристоф се размърда на стола, поклати глава.

— Загубихме всичко в пожара. Всичките ни албуми, всички снимки. Нямаме снимка на Франсоа.

— Разбира се. — Кел отиде до прозореца и погледна навън към Рю Даруин. От улицата идваше миризма на дизел. — А онлайн? — попита той. — В „Твитър“ или „Фейсбук“? Там има ли?

Мария наклони глава на една страна и изгледа озадачено Кел, сякаш се бе натъкнал на съвпадение.

— Кристоф не може да влиза в профила си във „Фейсбук“ — обясни тя. — От един месец е неактивен.

— Обадих им се — каза Кристоф; и двамата гледаха обвинително Кел, сякаш той му бе хакнал профила. — Опитах се да си сменя паролата. Успях веднъж да вляза, но всичките снимки на приятелите ми бяха изчезнали заедно с имената и биографиите им, моята биография също.

— Изтрיתי, така ли?

— Изтрיתי. Също и имейлите ми, и профилите ми в „Дропбокс“ и „Флиъкър“. След пожара всичките ми профили в интернет се скапаха. Всичко изчезна. Останала ми е само обикновената електронна поща, за да общувам с приятелите си. Всичко друго е аут.

Покрай прозореца премина с грохот мотоциклет, взе завоя и продължи с пълна газ по Рю де Сол.

— Имаш ли представа защо? — И този път Кел знаеше отговора на въпроса си: ДЖСЕ бяха извършили компютърна атака срещу семейство Дьолестр, заличавайки всякакви следи от връзката им с Франсоа Мало. Пожарът вероятно беше черешката на тортата; не беше изключено онези да са искали да ги изгорят живи.

— Нямам представа — отвърна Мария, после поиска разрешение да отиде в детската стая, за да нагледа Кити. Кел направи демонстративен жест на добра воля, разперил ръце с дланите нагоре: *Разбира се, че може. Домът е твой. Прави каквото искаш.* Тя се върна след минута, държейки нещо зад гърба си. Кел си помисли, че е нож, но тя му показа шише с бебешко мляко.

— Разкажете ми за пожара — каза той. — Вкъщи ли си бяхте?

Отговорът беше: да. В два през нощта апартаментът им на последния етаж в Монмартр избухнал в пламъци. Късо съединение според хазяина. Истинско чудо било, че изобщо останали живи. Ако пожарната не била пристигнала толкова бързо, Кити със сигурност щяла да се задуши.

— И не познавате никого, който би могъл да има снимка на Франсоа? Вуйчо? Леля? Старо гадже?

Кристоф поклати глава.

— Франсоа е саможив.

— Няма никакви приятели — добави Мария, сякаш това им се виждаше подозрително, и то не от вчера. — Нито гаджета. Защо все ни питате за снимки? Какво става тук?

Тя се бе преместила при съпруга си и той стискаше ръката ѝ в своята. Кел отвори прозореца и седна на стола, в който преди бе седяла Мария. Навън се бе свечерило; на улицата играеха деца.

— Кога се свързахте с него за последно? Казвате, че сте получили имейли.

— Имам чувството, че вече си ги чел — отвърна бързо Кристоф; в думите му обаче нямаше злоба. Сякаш пресният въздух, влязъл през прозореца, бе прочистил последните остатъци от неприязън между тях.

Кел кимна.

— Преди три дни МИБ прихвана имейл от Франсоа до адреса ти dugarry@emec. Загрижени сме за него. Имейлът е бил изпратен от Тунис. От него знам за Кити, за вуйчо Франки и за книгите. Какво друго ти каза?

Въпросът му накара Кристоф да се намръщи, сякаш изправен пред странна загадка.

— Каза ми много неща — отвърна той, едва ли не натъжен в объркването си. — И ще бъда откровен с теб. Някои от тях ме разтревожиха. Някои от нещата, които ми е написал, нямат никакъв смисъл.

От този момент Кристоф не спря да говори. Всичко, което имаше да каже на Кел, бе свалено на хартиен носител от анализатора на ДЖСЕ след пет дни, когато провери записа от микрофоните в апартамента на семейство Дьолестр и се натъкна на разговора им с Томас Кел. Качеството на записа беше превъзходно.

КРИСТОФ ДЬОЛЕСТР (КД): Каза ми много неща. И ще бъда откровен с теб. Някои от тях ме разтревожиха. Някои от нещата, които ми е написал, нямат никакъв смисъл.

ТОМАС КЕЛ (ТК): Разкажи ми още.

КД: Познавам много добре Франки, разбираш ли? Не е в негов стил просто така да изчезне и да започне нов живот, дори след всичко, което му се случи.

ТК: Как така „да започне нов живот“?

МАРИЯ ДЬОЛЕСТР (МД): В другите си имейли разказва как искал да се махне веднъж завинаги от Париж, колко бил разстроен от случката в Египет, не знаел дали изобщо ще се върне някога у дома...

КД: Работата е там, че Франки изобщо не беше чак толкова привързан към майка си и баща си. Франки е осиновен, ти знаеше ли това?

ТК: Да, знам.

КД: А сега се държи, сякаш няма сили да стане сутрин от леглото. Не говори с мен, не ходи на работа...

ТК: В какъв смисъл не говори с теб?

КД: Не мога да се свържа с него по телефона...

МД: [Неразбираемо]

ТК: Не ти вдига телефона?

КД: Не ми вдига. И не отговаря на гласовите ми съобщения. Навремето си говорехме с часове, бях му като брат. А сега си разменяме само есемеси.

ТК: Текстови съобщения.

КД: Именно. А това не е в негов стил. Ами че Франсоа ненавижда есемесите, по дяволите! А сега получавам по три-четири на ден.

ТК: Може ли да ги видя?

Пауза. Звуци от движение в стаята.

МД: [Неразбираемо]

КД: Ето. Превърти си ги един по един.

МД: Ти няма как да го знаеш, но това изобщо не е в негов стил. Какво пише в тия есемеси? „Започвам нов живот“, „писнало ми е от Франция“, „твърде много спомени имам в Париж“? Стига, бе! Франки изобщо не е сантиментален. Сякаш е станал член на някаква секта или участва в групова терапия, където други хора му слагат думи в устата, казват му какво да говори, откъсват го от старите му приятели.

ТК: Скръбта променя хората по неочакван начин.

КД: Но... [Шум от улицата, неразбираемо]

ТК: [Шумът от улицата продължава, неразбираемо] Как се държа той на погребението?

МД: Както можеше да се очаква. Беше ужасно. Той се държа смело, но беше ужасно разстроен и разгневен. Всички бяхме гневни. Погребението беше в „Пер Лашез“, много тържествено, само за близки приятели и роднини.

ТК: В „Пер Лашез“?

КД: Да. Това е едно гробище на около половин час...

ТК: Знам къде е.

КД: [Неразбираемо]

ТК: В кой арондисман се намира?

МД: Кое?

КД: „Пер Лашез“? В двайсети, мисля.

ТК: Не, в четиринайсети?

КД: Какво?

ТК: Сигурен ли си, че погребението е било в двайсети арондисман? А не в Монпарнас?

КД [Чува се и гласът на МД]: Да.

ТК: Помните ли датата?

КД: Разбира се. Беше петък. Двайсет и първи или дваайсет и втори, не мога да кажа със сигурност.

Това, че Филип и Жанин Мало бяха погребани на две различни места, потвърди подозренията на Кел, че Амилия бе станала обект на мащабна измама, организирана от ДЖСЕ. Имейлите, които Кристоф бе получил от Франсоа („Франки изобщо не е сантиментален. Сякаш е станал член на някаква секта“), почти сигурно бяха написани от друг човек. Кел освободи стаята си в хотела и се приготви да отпътува за Лондон, където щеше да се срещне с Амилия, за да ѝ съобщи лице в лице ужасната истина за онова, което ѝ бяха причинили.

В ранните години на кариерата му завръщането в родината винаги бе изпълвало Кел с радостен трепет. Независимо дали се прибираще от тайна среща в Бон или Виена или по-продължителна операция зад граница, със стъпването си на английска земя той винаги бе изпитвал едно и също приповдигнато усещане за собствена значимост. Преминавайки през салоните на „Хийтроу“ или „Гетуик“, Кел се движеше с чувство на превъзходство сред тълпите от простосмъртни като служител на тайните служби на нейно величество. Подобна арогантност, подобно високомерие отдавна вече му беше станало чуждо. Той не се чувстваше богопомазан, не претендираще, че заема някакъв по-висок обществен статут. Беше просто различен от околните. Към края на кариерата си в МИБ дори бе завиждал на обикновените хора от собственото си поколение, за простичкия им живот. Как ли би се чувствал, питаше се той, ако можеше да живее без лъжи, без постоянна двойственост и лицемерие, без съмнението във всички и в себе си, което беше основна черта на шпионския занаят?

Навремето го бяха вербували заради чара и лукавството му; той го знаеше. Беше се издигнал до най-висшия ешелон в служебната йерархия благодарение на богатото си въображение и уменията си да заблуждава. Но безкрайните изисквания на работата — нуждата винаги да е поне с крачка по-напред от конкуренцията — и особено все по-тежкото бюрократично бреме, наложено върху разузнаването след атентатите на 11 септември, изпиваха силите му. Понякога Кел приемаше случилото се в Кабул като дар от Бога. Скандалът го бе

принудил да напусне официално точно когато беше готов да скочи през борда.

В този смисъл един шпионин на четирийсет и две с нищо не се различаваше от един счетоводител на същата възраст. В определен момент от живота си и двамата изпитваха нужда от промяна, усещаха, че повече не могат да живеят постарому, копнееха да направят своя удар, да натрупат някакви по-сериозни пари, преди да е станало късно. Главният готвач си купуваше собствен ресторант. Банкерът създаваше свой рисков фонд. А шпионинът? Процентът на напускащите Службата след четирийсет и пет годишна възраст нарастваше тревожно и необратимо. Каймакът — хора като Амилия — оставаха още няколко години с надеждата да се доберат до най-високия пост, но на останалите видимо им писваше да играят играта и насочваха силите си към частния сектор, където си намираха топли местенца във финансите или в петрола, или пък разтваряха телефонните си тефтерчета и набираха номера на благодарния директор на някоя частна бутикова шпионска централа, угаждаща — срещу колосално възнаграждение — на всяка прищявка на олигарси и плутократи по целия свят.

И въпреки това, докато чакаше на опашката влака от „Хийтроу“ за „Падингтън“, на Кел му мина една мисъл, която го бе навестявала вече няколко пъти по време на пътуването му през Тунис и Франция: *Преди си губех времето*. Беше кроил планове да напише книга, да започне частен бизнес. Защо се бе заблуждавал? Шансовете му да постигне нещо извън света на МИБ бяха не по-големи от тези да стане баща. Беше като онези закрепостени мъже в сиви вълнени костюми, които преподаваха френски или математика в училищата — двайсет и пет години едно и също, без надежда за промяна, за бягство.

Вече бе говорил с Амилия от една телефонна кабина на Гар дю Нор, като бе използвал картата, купена в Марсилия.

— Том! — бе възкликнала тя. — Колко се радвам да те чуя!

Беше я сварил в кабинета ѝ на Воксхол Крос. Опита се да приключи бързо разговора, понеже не се знаеше кой ги подслушва.

— Трябва да те видя — каза той. — Свободна ли си довечера?

— Тази вечер? — отвърна тя. — Малко късничко ми го казваш. — Кел се почувства като човек, поканил на среща момиче с поне пет по-добри оферти. — Джайлс има билети за театър.

— Не може ли да отиде сам?

Амилия бе доловила притеснението в гласа му, което нямаше нищо общо с нахалството на човек, свикнал да не му отказват.

— Защо, какво се е случило? Нещо с Клеър? Всичко наред ли е?

Кел бе хвърлил поглед навън, към шумната блъсканица около гарата, и бе размислил няколко секунди. Не, нищо не е наред с Клеър. Тя ми къса нервите. В момента пие пино ноар с Джак Желязната пишка някъде в долината Напа. Ах, с каква радост би разказвал с часове на Амилия за проваления си брак!

— Клеър няма нищо общо в случая — каза накрая той. — По тая линия всичко е както си беше. Обаждам ти се по служба. Професионално.

Амилия го бе разбрала погрешно.

— Том, не мога да говоря за Ясин, докато не поема поста следващия месец. Тогава ще седнем да обсъдим как бихме могли да изчистим...

— Не ти се обаждам за Ясин. Никак не съм притеснен за Кабул. — Той си даде сметка, че не й бе честитил официално назначението й. Щеше да го направи някой друг път, при подходящ случай. — Става дума за теб. Трябва да се видим, и то довечера.

— Добре. — Изведнъж Кел долови в гласа й враждебна нотка. Подобно на повечето амбициозни и успели хора, които познаваше, Амилия Левин не обичаше да я командват. — Къде предлагаш?

Кел предпочиташе да се видят някъде навън, но беше завалял дъжд. Нужно му беше място, където да седнат и да разговарят без опасност от подслушване. Къщата на Амилия и собствената му ергенска гарсонiera се изключваха, понеже не се знаеше кой е монтирал в тях камери и микрофони. Можеха да отидат в някой частен клуб, до който Кел имаше достъп, стига да приемаха жени. Можеха дори да си наемат стая в лондонски хотел, ако не се боеше, че Амилия може да изтълкува погрешно намеренията му. Накрая тя предложи един офис в Бейзуотър, от който МИ6 имаше ключ.

— Намира се точно зад мола „Уайтлиз“ — каза Амилия. — Ползваме го от време на време. В сградата няма никой след шест, ако не се брои чистачката. Става ли?

— Става.

Тя пристигна пеша и навреме, облечена с обичайното си делово облекло: пола и сако в тон, кремава блуза, черни обувки и семпло златно колие. Кел идваше направо от „Падингтън“ и беше застанал пред сградата на Рийдън Плейс; куфарът и пътната му чанта бяха на стъпалата пред него.

— Отиваш ли някъде? — попита Амилия, като го целуна по двете бузи.

— Не. Връщам се.

Офисът се намираше на четвъртия етаж. С влизането си Амилия изключи алармата. Кел я последва навътре, докато тя щракаше електрическите ключове. Върху редици бюра примигваха компютри, до тях бяха оставени вестници и списания, компютърни слушалки и керамични чаши с недопит чай и кафе; в дъното се виждаше нещо като кухничка. По протежение на стената вдясно на закачалки висяха опаковани в найлоново фолио рокли, сякаш помещението беше съблекалня за модно ревю.

— Що за фирма е това?

— Доставки по каталог.

Амилия прекоси цялото помещение и седна на ниско червено канапе до вратата на кухнята. Кел затвори входната врата зад гърба си, пусна багажа си на пода и отиде при нея.

— И така — рече тя, докато той надничаше в кухнята, — какво ти е на лицето?

— Сбих се. Нападнаха ме.

— Исусе Христе! Къде?

— В Марсилия.

Амилия веднага забеляза съвпадението; през лицето ѝ премина сянка на съмнение, но това трая само част от секундата.

— Бедничкият — каза тя колкото да прикрие реакцията си и зачака да чуе подробностите. Кел нямаше къде да седне, затова закрачи напред-назад, като се чудеше откъде да започне разказа си. Амилия неизменно имаше този ефект върху него — в нейно присъствие той нервничеше, чувстваше се някак неловко, сякаш беше с цяло поколение по-млад.

— В това, което имам да ти разкажа, няма нищо просто и логично — заяви накрая той.

— Че къде ли има? — отвърна тя.

— Моля те! — Кел беше достатъчно разтревожен, за да събере кураж и да даде знак на Амилия да не го прекъсва. — Ще ти разкажа само това, което знам. Фактите.

— За нападението срещу теб?

Той поклати глава. Амилия бе събула обувките си и бе вдигнала крака на канапето; дългите пръсти на стъпалата ѝ с лакирани нокти изпъваха тънката мрежа на чорапите. Той се улови, че ги гледа като хипнотизиран.

— Когато смогнеш да осмислиш всичко, надявам се да разбереш, че съм на твоя страна и целта ми е да те предпазя.

— За бога, Том, хайде, изплюй камъчето!

Той я погледна и си припомни колко щастлива му се бе видяла до басейна, толкова внимателна към Франсоа, толкова спокойна и безгрижна. Какво не би дал, за да не му се налагаше да ѝ отнеме всичко това!

— Пътуването ти до Франция стресна някои хора, направо им светнаха червени лампички.

— Моля?

— Ако обичаш! — Кел вдигна ръка, за да покаже, че е готов да ѝ обясни всичко, но когато той реши. — Саймън и Джордж започнаха да нервничат. Не разбираха какво те е накарало да заминеш толкова спешно, практически без предизвестие. Затова разпоредиха да бъдеш следена в Ница.

— А ти откъде знаеш?

Той се изуми от равнодушието, с което бе зададен въпросът, сякаш за Амилия това бе дребна подробност. По всяка вероятност тя беше вече няколко обиколки пред него, виждаше проблема във всичките му измерения, предугаждаше всяка дума, която Кел се готвеше да ѝ каже, и пресмяташе последиците.

— Знам го, защото, когато ти изчезна, Джими Маркан ми се обади и ме нае да те издиря.

Кел внимателно наблюдаваше лицето ѝ.

— Разбирам — тихо каза тя.

— Виж. — Той бе приседнал на ръба на една голяма маса, но се надигна и пристъпи към канапето. — С две думи, взех ключовете за колата от сейфа в хотелската ти стая в „Гилеспи“.

— Господи!

Това признание я свари неподготвена. Амилия сведе очи към пода. Кел се чу как казва „Съжалявам“ и това го накара да се почувства като пълен идиот.

— Намерих и блекбърито ти, проверих телефонните ти разговори...

— И ме проследи до Тунис. Разбирам. — В гласа ѝ се бе появила известна враждебност.

— Мъжът с теб в Тунис — каза Кел, за да не удължава агонията ѝ — не е този, за когото го мислиш.

Тя вдигна глава и го погледна, сякаш беше бръкнал с мръсна ръка в душата ѝ.

— А кой смяташ, че е, Том?

— Той не е твой син.

Преди четири години Кел и Амилия бяха седели един до друг в командния център на провинция Хелманд, когато пристигна съобщение, че двама агенти на британското разузнаване и петима техни американски колеги са били убити от атентатор самоубиец в Наджаф. Един от мъжете в помещението — високопоставен служител на МИ6 — бе избухнал в сълзи. Кел лично бе извел колегата си от ЦРУ навън и петнайсет минути го бе утешавал в един пасаж, гъмжащ от нищо неподозиращи морски пехотинци. Само Амилия Левин бе запазила ледено спокойствие. Това е цената на войната, бе му обяснила по-късно тя. Единствена измежду колегите си, тя изцяло подкрепяше нахлуването в Ирак и се беше вбесила от „добронамерената“ мекушавост на левицата от двете страни на Атлантика — хора, които очевидно нямаха нищо против да оставят тази страна в ръцете на един маниакален убиец. Амилия беше реалист. Не живееше в черно-белия свят на абсолютното добро и очевидното зло. Знаеше, че лоши неща се случват и на добрите хора и че единственото, което човек може да направи, е да се придържа към принципите си.

Така че Кел не се изненада, когато тя го погледна с едва ли не упорито безразличие и попита:

— А, така ли?

Той я познаваше. Амилия бе готова на всичко, за да запази достойнството си пред него.

— Издирих най-близкия му приятел в Париж — продължи Кел. — Казва се Кристоф Дьолестр. Имало е две погребения. Филип и Жанин Мало са били кремирани на двацет и втори юли в „Пер Лашез“. Траурната служба обаче е заличена от публичните регистри,

вероятно от елементи в ДЖСЕ. Ти си присъствала на подобна служба в тесен семеен кръг в крематориума на 14-и арондисман. Така ли е?

Амилия кимна.

— Този човек беше ли там? Произнесе ли надгробно слово?

Той ѝ показа снимка на Кристоф Дьолестр, която бе направил в Монмартр с мобилния си телефон. Тя погледна екранчето.

— Това ли е Дьолестр?

— Да.

— Не съм го виждала. Нямахме надгробни слова. Малко цитати от Библията, малко... — Тя замлъкна; истината бе стигнала до съзнанието ѝ. — Погребението е било инсценировка.

Кел кимна. Не искаше Амилия да страда, но нямаше друг избор, освен да ѝ каже всичко докрай.

— В края на срещата ми с Дьолестр и жена му им показах снимка на Франсоа, излегнат край басейна на „Валенсия Картаж“. Те не го познаха. Откриха някаква прилика по телосложение и цвят на кожата, но само толкова. Никога преди не бяха виждали този човек.

Амилия се изправи от канапето, сякаш физически отхвърляше всичко чуто до момента. Отиде в кухнята и си наля вода. Върна се с две пластмасови чаши, едната от които подаде на Кел. Явно още не беше готова да каже нещо, затова Кел изложи, колкото можеше по-деликатно, и останалите елементи от теорията си.

— Струва ми се твърде вероятно в Париж да са научили за сина ти през последните години, да са поръчали убийството на Филип и Жанин, след което да са те свързали с техен агент, и тъй като не си имала причини да се съмняваш в думите му, ти си приела, че това е Франсоа.

Амилия отпи от водата, после помълча, сякаш не ѝ стигаха силите да зададе очевидния въпрос.

— А къде тогава е Франсоа? — каза накрая тя. — Къде е синът ми?

Кел искаше да пристъпи към нея и да я прегърне. През цялото време, откакто работеха заедно, той не бе допуснал обичта му към Амилия да навреди на професионалните им отношения. А точно в този момент имаше нужда от всичкият самоконтрол, който можеше да мобилизира.

— Никой не знае какво е станало с него. Дьолестр е получавал имейли и есемеси, което сочи, че Франсоа може би е още жив. Много е възможно ДЖСЕ да го държат под арест, например в някоя тайна квартира в Лангедок...

Изведнъж от другия край на офиса се чу асансьорен звънец и далечният звук от отваряне на плъзгаща се врата. Кел вдигна глава и видя южноамериканец на средна възраст, който влачеше подире си прахосмукачка. Кел стана и тръгна към него през голямото помещение с бюрата тъкмо когато мъжът извади ключ от джоба си и се готвеше да отвори вратата.

— Какво искаш? — извика той.

— Това е чистачът — промърмори Амилия.

Мъжът махна лениво с ръка през стъклото и направи знак, че ще дойде, когато си тръгнат. Кел се върна при канапето.

— Под арест, а? — попита Амилия.

Кел си даваше сметка какви усилия ѝ струва да прикрие отчаянието си.

— Така ми звучи най-логично — отвърна той, но усещаше, че сам не може да обясни защо.

Изведнъж сякаш съзнанието му блокира. Нямаше представа къде е Франсоа; знаеше само, че мъжът, който се бе преструвал на него, е бил оставен от шофьора на марсилско такси недалеч от село Кастелнодари. Амилия се обу, скривайки лакираните си нокти.

— Историята ти определено е интересна — каза накрая тя. — Но предизвиква въпроси, не мислиш ли?

— Дори няколко — отвърна Кел, докато се питаше дали Амилия не се готви да си тръгне.

— Например *защо*?

— Защо точно теб? — каза той. — И защо да отвличат Франсоа?

Амилия го изгледа презрително.

— Не, не това.

За момент Кел усети, че се обижда.

— Имам предвид, защо им е било да организират цялата операция? За какво им е притрябвало да убиват двама невинни граждани? Не че *Service Action* не са извършвали тихомълком убийства на чужда територия, но какво са сторили Филип и Жанин на когото и

да било? Защо ДЖСЕ биха поели пореден риск с мащабите на „Рейнбоу Уориър“? Само за да ме *унижат*!

— Чувала ли си за служител на ДЖСЕ, който използва псевдонима „Бенедикт Волтер“? — попита Кел.

Амилия поклати глава.

— Висок, на петдесет и четири-пет, пуши цигари без филтър. Пали ги една от друга. Такъв един ехиден, пише се мачо.

— Все едно описваш всеки французин на средна възраст, когото съм срещала.

Кел беше твърде напрегнат, за да се засмее.

— Боядисва си косата черна — каза той. — Истинското му име може да е Люк.

Амилия подскочи.

— Люк!

Кел направи крачка към нея.

— А може би го познаваш?

Но Амилия сякаш вече си внушаваше, че може да е съвпадение, опитваше се да надвие обзелите я съмнения.

— В техните служби сигурно има поне сто души на име Люк. Навремето, преди Ирак, се бях замесила с един тип, който приблизително отговаря на това описание, но не бива да избързваме с изводите.

— Как се беше замесила? — Кел не можеше да каже дали Амилия загатва за романтична или за професионална връзка, но тя много бързо отговори на въпроса му.

— Спомняш ли си, че през две хиляди и втора-трета, след като Ширак обърна гръб на Блеър и Буш, Службата беше предприела доста агресивна атака срещу френския екип в ООН.

Кел още тогава бе заподозрял, че се готви такава операция, но така и не бе чул официално потвърждение; всичко бе протекло при пълна секретност.

— По онова време бях вербувала един източник в Елисейския дворец.

— Ти лично?

— Аз лично. Кодово име: Денъов.

Кел бе впечатлен. Именно с такива зрелищни удари Амилия Левин си бе спечелила име в шпионските среди.

— И Люк те разкри? Това ли имаш предвид под „замесване“?

Амилия стана от канапето и направи няколко крачки към южната стена на офиса, като купувач, пробващ нов чифт обувки. Минаха няколко секунди, преди да отговори:

— Още тогава имаше подозрения, че Денъв е ненадеждна, но ние бяхме притиснати от времето и се нуждаехме от всичката информация, която можехме да изстискаме от хората на Ширак. Със започването на инвазията взаимоотношенията ни с Денъв бързо приключиха. Но само няколко седмици по-късно забелязахме, че Денъв е била уволнена. Ако този Люк е Люк Жаво, той беше служителят на ДЖСЕ, натоварен да прикрие следите от пробойната с Денъв. Мисля, че за да запази кожата си, тя ме бе посочила като свой водещ офицер. Жаво ми се обади лично, за да ме предупреди да не се занимавам повече с вербуване на французи.

— Сигурно е бил интересен разговор.

— Нека кажем само, че не завърши добре. Аз, разбира се, отричах докрай, но доколкото можах да забележа, от гледна точка на Жаво всеки британски държавен служител беше вече легитимна цел.

Кел се премести малко по-близо до нея, скъсявайки дистанцията помежду им.

— И така, смяташ, че в цялата тази история има елемент на лично отмъщение?

Амилия беше твърде опитна и интелигентна, за да отдаде операцията с Мало на чиста отмъстителност, и то без достатъчно доказателства.

— Какви други варианти предполагаш?

— Африка — отвърна Кел.

— *Африка?*

Това беше една хипотеза, която се въртеше в главата му още от престоя му в Париж.

— Арабската пролет. Французите знаят, че Амилия Левин си е поставила за приоритет засиленото британско присъствие в региона. Знаят също, че се ползваш с доверието на министър-председателя. Или са целели да те изнудват, за да оставиш на мира Либия и Египет, или просто са смятали да те разкрият, когато започне проучването за благонадеждност на Франсоа. Париж смята Магреба за свой заден двор. Китайците вече до голяма степен са им отнели контрола върху

франкофонска Западна Африка. Последното, което им е нужно сега, е един нов шеф на МИБ, който да ги изтласка още повече оттам.

Амилия погледна към спуснатите щори на прозореца откъм „Куинсуей“.

— Значи целта им е да се отърват от мен, Джордж Тръскот да стане шеф и Службата да се върне към манталитета отпреди 11 септември, когато главният враг беше Москва?

— Именно. — Кел все повече харесваше собствената си теория. — Никакво движение по Либия, Египет... по Алжир, когато и той падне. Никаква смислена стратегия за Китай и Индия. Двама агенти и едно куче в бюрото в Бразилия. Продължаваме да целуваме задника на Вашингтон и да пазим статуквото на Студената война. Неслучайно операцията започна веднага след назначаването ти за шеф. Французите може да са знаели от години за Франсоа, но решават да действат едва сега. Това ни говори нещо. А именно, че ако бъде използвана ефективно, истината за Франсоа има потенциала да те компрометира. Разкрият ли съществуването му, това е краят на кариерата ти.

— Моята кариера вече приключи, Том.

Такова поражение беше абсолютно нехарактерно за Амилия.

— Не задължително. — Една от люминесцентните тръби над главата на Кел бе започнала да примигва и бръмчи. Той се пресегна и я завъртя в гнездото ѝ, докато угасна напълно. — Никой не знае за това. Никой, освен мен.

Амилия го погледна изненадано.

— Не си казал на Маркан?

— Той си мисли, че си била в Тунис на страстен уикенд. За да се чукаш с Франсоа. Всички мислят така. Амилия и поредният ѝ любовник.

Амилия потръпна и Кел усети, че бе отишъл твърде далеч в мъжкото си лицемерие. Тя отпи от водата и му прости, подканвайки го с поглед да продължи нататък.

— Имаме няколко опции — каза той, защото не за пръв път си помисли, че спасява не само нейната кариера, а и своята.

Амилия срещна погледа му.

— Хайде, просвети ме.

Кел занарежда фигурите си върху дъската.

— Захващаме се с французите — каза той. — С човека, представящ се за Франсоа. Да го наречем с името, което му подхожда: „Кукувица“. Имаме кукувица в гнездото. — Кел пресуши чашата си и я постави на масата. — Ти ще го поканиш да ти гостува в Чок Вали за уикенда, един вид майка и син да се опознаят. Ние ще сглобим екип и ще преслушаме лаптопа и телефоните му, за да разберем кой стои зад тази операция. Накрая той ще ни отведе до сина ти.

— Ти наистина ли вярваш, че Франсоа е още жив?

— Разбира се. Помисли само. Франсоа е тяхната застраховка, и те го знаят. Дори при най-лошия сценарий, дори ако цялата операция се провали, те ще го използват за заложник. Защо да го убиват, след като е толкова ценен?

Франсоа не се боеше от смъртта, но изпитваше ужас от Слиман Наса.

Можеше да изтърпи чакането, загубата на личното си пространство и неприкосновеност, но се боеше от Слиман, защото той единствен от цялата групичка беше абсолютно непредвидим.

Тонът бе зададен незабавно, още докато го отвеждаха с колата от Париж. Люк и Валери се държаха на дистанция, нито веднъж не го погледнаха в очите; Аким играеше доброто ченге с кротките си невинни очи, а Слиман се възползваше от всяка възможност, за да му лази по нервите, да търси слабите му места, да го предизвиква с обиди и заплахи. Най-лошо беше, когато в къщата оставаха само двамата. Още на третия ден, когато Аким беше излязъл за провизии, а Люк и Валери на разходка в градината, Слиман влезе в килията на Франсоа, направи му знак да мълчи и го стисна за носа, принуждавайки го да диша през устата. Докато се усети, онзи успя да натъпче в устата му парцал, който имаше вкус на бензин; за миг Франсоа си помисли, че Слиман ще запали парцала и ще го изгори жив. След това неговият мъчител завърза ръцете и краката му и излезе от килията. С огромно усилие Франсоа се надигна от леглото и понечи да направи крачка, но падна на пода. В това време Слиман се върна с нож, нажежен до червено върху газовия котлон в кухнята. Злобно ухилен, той вдигна Франсоа от пода и го сложи да седне на леглото. После описа с ножа два кръга около очите му; нагорещеното острие докосна клепача му и отвори рана. По бузите на Франсоа потекоха сълзи от болка. Слиман избухна в смях и го обсипа с подигравки, че плачел „като жена“. След малко той извади парцала от устата му, развърза ръцете и краката му и си отиде в стаята, откъдето се чуваше арабска музика и се носеше дъх на марихуана.

Франсоа винаги се бе смятал за смел човек, който не се дава лесно. Още на четиринайсет бе научил от родителите си, че е осиновен, че истинската му майка била англичанка, която не можела да се грижи за него. Оттогава Франсоа бе израсъл със съзнанието, че е

необичан и само временно пребивава в техния дом. Филип и Жанин наистина го обожаваха — а бяха и прекрасни родители, — но едва ли бяха в състояние да го обичат по същия начин, както биологичната му майка. Това бе придало на характера му упоритост, съчетана с дълбоко недоверие към хората. Ужасен от възможността да бъде наранен и изоставен, той винаги бе държал колегите и приятелите си — с някои малки изключения — на една ръка емоционално разстояние. Беше порядъчен, харесван от всички, които го познаваха, и като цяло изборът му да живее в усамотение се бе оказал подходящ.

Франсоа съзнателно бе сменял професии и адреси, за да не му се налага да пуска корени, да се обвързва трайно с когото и да било. И сега най-много му тежеше това, че Слиман сякаш инстинктивно бе прозрял тези негови особености. Франсоа се боеше не толкова от самотата или от самия факт на пленничеството си, колкото от съзнанието, че Слиман е в състояние по всяко време да го тормози и унижава с натякванията си за случайната му поява на този свят.

— Помисли си само — бе му прошепнал той една нощ през вратата. — Твоята собствена майка толкова те е мразела, че е била готова да те даде на който те поиска, да те изостави. Представяш ли си колко си бил грозен? Мръсница, да постъпи така с детето си!

Наближаваше четири сутринта, къщата спеше, дори цикадите навън не нарушаваха ужасната тишина. Франсоа бе покрил ушите си с възглавницата, но и така чуваше всяка дума на Слиман.

— Виждал съм майка ти на снимка — прошепна той. — Хубава жена. Искам да я изчукам. Аким също иска. Може да ѝ се изредим и двамата, след като те убием. Какво ще кажеш? Готино, а? Ще я чукаме до припадък заради това, което е направила с теб като малък.

Това беше може би най-тежката му нощ. Щеше да помни до края на живота си. Неспирният психически тормоз, на който го подлагаше Слиман, смазваше духа му. Всеки път, когато му носеше храна или изхвърляше кофата с нечистотии, или му се стореше, че Аким твърде много се е сприятелил с „маминото синче“, Слиман го нападаше с обидни думи или опираше пистолета в слабините му, или го издебваше изотзад и оскубваше космите по врата му, или го зашлепяваше през лицето. Франсоа се питаше дали един по-смел мъж на негово място би се съпротивлявал, или би направил опит да избяга. Имаше смисъл да

пробва. Ако тези хора бяха убили Филип и Жанин, нищо не им пречеше да убият и него.

Всяка нощ, когато беше на смяна, Слиман будеше Франсоа, лишавайки го съзнателно от сън, за да си доставя удоволствие или просто да пропъжда скуката. Затова Франсоа спеше през деня и сънуваше Париж, а родителите му бяха живи и го защитаваха от случващото се с него. След време започна да сънува истинската си майка — Амилия Левин, но не можеше да си я представи как изглежда, а за баща си не знаеше нищо. Дали приличаше на единия от двамата? Може би вече беше твърде стар, за да се открие някаква физическа прилика.

Откакто Жанин и Филип му бяха съобщили, че е осиновен, Франсоа никога не си бе поставял за цел да открие родителите си, но сега, на третата седмица от отвличането му, той започна да се моли те да му се притекат на помощ и да го спасят, да платят откупа и да го върнат в Париж, към предишния му живот. Понякога плачеше като дете за майката, която нито веднъж не бе виждал, за бащата, когото не познаваше, но внимаваше похитителите му да не го чуят, да не видят лицето му, да не достави на Слиман радостта да го види как страда. Ако не друго, Франсоа бе запазил достойнството си.

Всичко се усложняваше от този Венсан — мъжа, който бе заел неговото място, откраднал бе живота му и вече бе успял да се сближи с Амилия.

— Венсан живее в къщата ти — повтаряше му Слиман ден след ден, нощ след нощ. — Носи дрехите ти. Чука гаджетата ти. Дори е бил на почивка с майка ти. Ти това знаеше ли го? Люк вика, че двамата били направо влюбени един в друг. Сега Венсан щял да й ходи на гости в Англия. Как ти се струва това, а, Франсоа? Амилия вече е намерила сина си. Защо би й хрумнало да го размени срещу тъпанар като теб?

По-малко от час след срещата си с Кел Амилия позвъни на човека, който вече не беше неин син, на мъжа, който я бе унижил докрай. Обади му се от кухнята на офиса по личния си мобилен телефон. Застанал на няколко метра встрани, Кел я наблюдаваше внимателно, изумен от способността ѝ да имитира майчина обич.

— Франсоа? Аз съм, Амилия. Затъжих се за теб, миличък. Как е в Париж?

Разговаряха близо десет минути. „Франсоа“ ѝ описа прибирането си у дома през Марсилия; лъжите му бяха безупречни, умението му да печели доверие — изумително. Тя се запита дали мъжът, описан от Кел като „Люк“, седеше до Кукувицата в Париж и слушаше разговора, както Кел беше застанал до нея — два шпионски екипа, всеки от които си мислеше, че е по-умен от другия.

— Какво ще правиш през уикенда? — попита тя.

— Нищо — отвърна Кукувицата. — Защо питаш?

— Ами... Дали не би желал да ми дойдеш на гости в къщата ми в Уилтшър?

— О...

— Може би е твърде прибързано?

— Не, не! — Гласът на Кукувицата прозвуча ентузиазирано, и имаше защо: поканата щеше да се посрещне добре от началниците му в Париж. — Джайлс ще бъде ли там?

— Не. — Амилия погледна Кел, който се намръщи, вероятно озадачен от този внезапен интерес към съпруга на Амилия. — Мисля, че през почивните дни няма да го има. Защо, искаш да се запознаете ли?

— Засега предпочитам да сме само двамата, нали разбираш? — отвърна Кукувицата. — Имаш ли нищо против?

— Разбира се, че не, миличък. — Тя изчака точно толкова, колкото беше нужно, и попита: — Значи ще дойдеш, така ли?

— С удоволствие.

— Чудесно, много ме зарадва. Нямам търпение! — Амилия си припомни настояването на Кукувицата да вземе ферибота за Марсилия вместо директния полет за Париж и реши да го изпита. — Може ли да ти изпратя билет за самолета?

— Предпочитам да не пътувам със самолет, не помниш ли? — отвърна той, без да му мигне окото.

За пореден път Амилия се изуми от лекотата, с която лъжеше. Каква глупачка се бе оказала тя, каква наивница! А сега ѝ се налагаше на свой ред да лъже, да играе роля, за да не долови „Франсоа“ никаква разлика в поведението ѝ между Тунис и Уилтшър. Трябваше да се преструва на грижовна майка, да го прегръща, да се усмихва на остроумията му, да се интересува от личния му живот. Тя изпитваше ужас при мисълта за това, но същевременно копнееше за мига, в който щеше да си отмъсти. От голямата радост на съвместната им почивка в Тунис тя се бе потопила направо в сивотата на ежедневието в Службата — едно място за амбиции, за преданост на каузата, но не и за личностна реализация. Може би затова си го бе избрала.

— Умирам от глад — каза тя на Кел, след като затвори телефона. Той забеляза, че ръката ѝ беше върху ръкава на сакото му — един от обичайните начини, по които контролираше мъжете. — Ще ме заведеш ли някъде да вечеряме?

— Разбира се.

Изминаха пеша няколкостотин метра до един ливански ресторант на Уестбърн Гроув и още щом седнаха на масата, започнаха да кроят планове как да открият Франсоа. Докато преглеждаха менюто и чакаха бутилката си вино сред шумотевицата на препълнения салон, бе решено, че за да запазят операцията в тайна от Тръскот, Хейнс и Маркан, Кел ще събере екип от доверени контакти, за които на Воксхол Крос не подозират нищо. Предложи да поканят Барбара Найт от Ница и обеща на Амилия да ѝ се обади още на другата сутрин, за да уреди пътуването ѝ. След като поръчаха вечерята си, изпрати есемес на Елза Касани с въпрос дали би могла да вземе следващия полет за Лондон. Елза отговори на петнайсетата минута („За теб, Том, съм готова на всичко!“) и той се усмихна. Познаваше един бивш служител в „Технически операции“ на МИ5 на име Харолд Моубри, преминал в частния сектор, който би могъл да работи заедно с Елза по имейл сървърите и мобилните мрежи на Кукувицата. Щеше да им е нужен и

човек за наблюдение, който да проследи Кукувицата, когато напуснеше дома на Амилия в селото. Кел имаше един стар контакт от времето, когато го бяха изтеглили на канцеларска работа в Лондон: бивш морски пехотинец на име Кевин Вигърс, когото можеха да привлекат срещу пари в брой.

— Ще ми трябват пари — каза той на Амилия. — И то много. Тези хора са добри и трябва да им се плаща.

— Може да се уреди. — Кел се запита дали Амилия нямаше да изръси Джайлс. — Ще видя какво мога да изровя за Люк Жаво, но тази седмица не мога да отсъствам от работа. До петък, когато тръгна за Уилтшър, ще действаш сам. Следващите няколко дни са ми само за срещи, в петък съм при министър-председателя. Нали нямаш нищо против?

Кел кимна.

— Всичко е наред. — Наистина беше за предпочитане Амилия да остане в сянка, докато Кукувицата се прибере в Париж. Ако нещо се объркаше, тя трябваше да е в състояние да отрече всякакво участие. — А какви са военните ни възможности?

— В смисъл?

Той се опита да ѝ обрисова ситуацията колкото можеше по-деликатно.

— Ако открием Франсоа, може да се наложи да проникнем със сила в мястото, където го държат. Стигне ли се до откуп, те със сигурност ще го убият, независимо дали си им платила, или не.

— Това ми е ясно.

Бяха преполовили вечерята. Амилия избутваше с ножа останалата в чинията си храна на една страна. После избърса уста със салфетката. Кел сметна мълчанието ѝ за безпокойство.

— Казвам само, че трябва да ги изпреварим, преди да се е стигнало дотам. Необходим ни е елемент на изненада...

— Разбрах те от първия път, Том. — Тя се огледа. На съседната маса келнерите шумно събираха празни чинии и прибори. — Имаме хора във Франция и в Северна Испания, които биха могли да свършат работа. Но не знам как да говоря със Саймън. Ако ще използваме командоси, трябва да сме много... убедителни.

— Забрави командосите. Ще трябва да прибягнем до частния сектор.

Амилия докосна златното колие на шията си, сякаш търсеше вдъхновение от него.

— Стига да не си падат прекалено много по стрелбите. Не искам да нахълтат в къщата и още от вратата да открият огън. Искам хора с опит, които добре познават Франция.

— Разбира се.

— Искам да си с тях, Том. Обещавах ли? Искам да ги наглеждаш какво правят.

Самата молба беше изумителна, не на последно място и защото през цялата си кариера Кел не бе изстрелял нито един патрон. Но сега не беше в настроение да отказва на Амилия.

— Обещавам — каза той. — Разбира се, че ако се стигне дотам, ще бъда с тях. — Кел намери сили да се усмихне окуражително. — Ще открием Франсоа — каза той. — Каквото и да се случи, ще го върнем у дома.

Венсан Севен пристигна на гара „Сейнт Панкрас“ в 17:28 ч. в петък вечер. Появяването му на перона бе засечено от един бивш подчинен на Кевин Вигърс от Специалните части на име Даниъл Олдрич, който изпрати на Кел имейл със снимка от блекбърито си, удостоверяваща, че обектът е успешно прихванат. Амилия, която не изгаряше от желание да прекара в компанията на Кукувицата и минута повече, отколкото беше абсолютно необходимо, бе уредила от гарата да го вземе такси и да го закара на югозапад до Уилтшър. Застанал сред тълпата прибиращи се от работа на ъгъла на Юстън Роуд, Олдрич забеляза шофьора, вдигнал пред себе си лист хартия, на който с дебел черен маркер пишеше „Мистър Франсис Мало“. Кукувицата също го видя и му подаде чантите си, за да ги сложи в багажника.

Скоро таксито се смеси с върволицата от автомобили по улицата. Олдрич не се и опита да го последва, нито пък хората на Кел бяха поставили микрофони в колата; беше почти изключено Венсан да проведе телефонен разговор в присъствието на шофьор, за когото със сигурност можеше да се предположи, че е човек на Амилия. Вместо това Олдрич изпрати нов имейл на Кел:

Потвърждавам: Кукувицата е с два багажа. Черна компютърна чанта с дълга дръжка за през рамо и пластмасов куфар на колелца. Има моб. телефон, също торбичка с подарък. Колата тръгна току-що, 17:46 ч., тъмносиньо рено еспас, № Х164АЕО. Движи се на запад по Юстън Роуд.

Кел получи имейла на лаптопа си в кухнята на Амилия и съобщи на събралия се екип, че Кукувицата ще пристигне в Чок Вали някъде към осем вечерта. Харолд Моубри, подпомаган от Кел, бе прекарал последното денонощие в монтиране на камери за наблюдение и гласово задействащи се микрофони във всяка стая на къщата. Амилия

бе дошла по обяд направо от Воксхол Крос и бе предложила Венсан да спи в по-голямата от двете свободни стаи. Допускайки, че гостът може да поиска друга, те поставиха микрофони, комбинирани с камери, и в по-малката спалня — един в огледалото с позлатена рамка, окачено на северната стена, и втори в рамката на една стара маслена картина вляво от леглото.

На първия етаж в къщата имаше две бани. Първата беше към спалнята на Амилия, а втората се намираше между стаята на Кукувицата и късия, облепен с тапети коридор, водещ към вътрешното стълбище. Това беше банята, която щеше да ползва Венсан, и тя също бе оборудвана подобаващо от Моубри.

— Доколкото съм забелязал, хората вършат най-странни неща в тоалетната — промърмори той, докато инсталираше миниатюрна камера-микрофон в основата на една закачалка за кърпи на петнайсетина сантиметра от пода. — Кукувицата ще влезе тук, въобразявайки си, че е намерил място за усамотение, и заедно с гащите ще смъкне и гарда. Ако говори по телефона, микрофонът ще го улови. Ако извади нещо от чантите си, камерата ще го заснеме. Освен ако твоят жабар не тръгне нарочно да търси нашите играчки, няма да му светне, че го наблюдаваме.

Имаше риск французите да са изпратили свои хора да наблюдават къщата, затова Кел гледаше да излиза навън колкото се може по-малко, за да не бъде разпознат като Стивън Юнияке. Сузи Шанд, литературната агентка и съседка на Амилия, бе дала разрешение нейната къща да се използва като база от екипа на Кел. Самата Шанд беше на почивка в Хърватия, с подписан екземпляр от Закона за държавната тайна в куфара си. Съседите от третата къща в този отдалечен край на Чок Вали — Пол и Сюзан Хамилтън — бяха свикнали непознати от Лондон да отседат в къщата на Шанд и не попитаха никого от екипа на Кел какво прави в селото. В случай че някой все пак ги заговореше, всички от екипа бяха инструктирани да казват, че са роднини, дошли на гости за уикенда.

Къщата на Шанд беше стара, с проядени от дървояд греди, на около минута пеш от портата на Амилия. И двете гледаха към затревена долчинка на север и към стръмен склон на юг. Градината на Шанд опираше в западната ограда на имота на Амилия. Стаите, в които се бе настанил екипът, бяха влажни, но удобни и Кел с изненада

откри, че след скорошните си митарства се радва на тишината и спокойствието на глухата провинция. Главният им оперативен център беше в голямата библиотека, чиито стени от пода до тавана бяха покрити с книги, подарени на Сузи Шанд от лондонския интелектуален елит. Барбара Найт, запален библиофил, откри първи издания на Уилям Голдинг, Айрис Мърдок и Джулиан Барне, както и подписан екземпляр на „Сатанински строфи“.

В тази стая зае позиция и Елза Касани, поставяйки трите си лаптопа върху дъбовата маса и девет отделни монитора за видеонаблюдение върху рафтовете на библиотеката, след като махна книгите и избърса праха по тях. На екраните се подаваше картина на живо от всяка стая в къщата на Амилия; по време на проливния, но за щастие краткотраен дъжд в петък сутрин образите бяха леко размазани и трептяха, но поне Кел се убеди, че Кукувицата няма къде да се скрие. Единствената „черна дупка“ беше един килер в северната част на къщата. Беше малко вероятно Венсан да го използва.

Под прозореца на библиотеката Елза си беше поставила матрак, на който спеше в най-различни часове на денонощието. До импровизираното си легло държеше бутилка минерална вода, бурканчета с крем за лице и флакони парфюм, както и един айпод, който квичеше и грухтеше всеки път, когато си пъхнеше слушалчиците в ушите. Харолд беше разпределен на горния етаж, в по-малката от двете спални. Кел беше отсреща през коридора, на пружинено легло, провиснало като хамак в средата. Като най-възрастна, Барбара Найт получи главната спалня.

— „Гилеспи“ не може да се похвали с подобен разкош — пошегува се тя. Повечето време Барбара прекарваше в стаята си, вгълбена в една нова биография на Вирджиния Улф или в запаметяване на плана за събота сутрин.

— Ти си Мис Марпъл — беше й казал Кел. — Ако си изиграеш ролята както в Ница, ще те предложим за наградите на Британската филмова академия.

Шпионажът е умение да чакаш.

В четвъртък вечер, докато Амилия беше все още в Лондон, а Венсан в Париж, Харолд и Барбара бяха отишли на кино в Солсбъри,

оставяйки Кел и Елза сами в къщата. Нямаха работа, освен да си спомнят за Ница и да преговарят за кой ли път подробностите на операцията.

— Амилия ще се опита да подмами Венсан да излязат на разходка в събота сутрин. Ако времето е лошо, ще му предложи да обядват в една кръчма край Тизбъри. И в двата случая ще имаме достатъчно време да влезем в стаята и да преслушаме оборудването му. В тази долина няма сигнал, тъй че ако имаме късмет, може да е изключил телефона си и да го е оставил в стаята.

— Доста късмет трябва за това — отвърна Елза. Тя имаше три отделни златни нита в лявото си ухо и Кел ги гледаше втренчено, мислейки си за другите ѝ превъплъщения. — Нужни са ми петнайсет минути с лаптопа му. За това време ще копирам всичко от твърдия му диск и ще го донеса тук за анализ. Ако получава имейли от хората си, ще можем да ги четем. А ако не внимават, ще можем да ги проследим и до източника.

— Какво искаш да кажеш, „ако не внимават“?

— Никой нормален човек не би пратил имейл от мястото, където държат сина на Амилия. Достатъчно е да се качи в колата, да се отдалечи на няколко километра и да го прати оттам. Много хора държат резервен компютър специално за целта някъде далеч от базата. Но да се работи така е голяма досада и понякога човек го домързвава...

Кел се сети за Марсилия, за собствения си компютър, изстискан докрай от Люк и после снабден с програма, регистрираща ударите по клавишите, и чип за проследяване. Беше разказал на Елза за нападението в „Ла Сите Радийоз“ и тя бе докоснала белега на лицето му с нежност, която го учуди. В Ница се беше притеснил, че Елза го манипулира, най-вероятно по указания на Маркан, но тук нямаше причини да се съмнява в искреността ѝ.

— Когато се запознахме, се държеше леко пренебрежително към мен — отбеляза тя.

— Тогава бях на работа — отвърна той.

— Няма нищо. Очаквах го. Джими спомена, че можеш да бъдеш и малко... как се казва?

— Чаровен?

Тя се изкиска.

— Не, бе. Припрян. Леко арогантен...

— Сприхав?

Елза не беше чувала тази дума. Тя я повтори, завъртя я из устата си и реши, че наистина подхожда на Томас Кел.

— Точно. Сприхав. Но впоследствие започна да се държиш много по-мило с мен. Харесва ми да си говорим.

Кел се изненада от опита ѝ да флиртува с него, но му стана и приятно. Тя бе намерила начин да свали професионалното му лустро, да навлезе в интимните пространства на личността му с безстрашието на младостта.

— Ти свърши страхотна работа! — напълно искрено я похвали той. Именно нейната проверка на миналото на Мало му бе помогнала да разкрие операцията на ДЖСЕ и го бе отвела до Кристоф Дьолестр.

— Хайде да хапнем — отвърна тя.

Предишния ден Харолд бе отишъл до един супермаркет в Солсбъри и ги бе запасил с готови храни. Когато по обяд отвори хладилника да потърси нещо за ядене, Елза гръмко обяви храната за „безобразна“ и се захвана да приготви прясна паста. След половин час тя бе превърнала кухнята в бомбен кратер, заринат в купи с тесто, а във въздуха висеше облак от брашно, напомнящ мъглата над Чок Вали. Сега тя се залови да сготви порция паста за Кел, който си беше отворил бутилка вино и я наблюдаваше от кухненската маса как реже тиквички на кубчета и ги слага да се запържат в зехтин с чесън.

— Имаш вид, сякаш знаеш какво правиш.

— Аз съм италианка — отвърна тя, доволна, че толкова добре се вписва в стереотипа. — Но в замяна на вечерята, която ти готвя, искам да науча тайните на Томас Кел.

— Всичките?

— Всичките.

— Може да отнеме доста време.

Кел не искаше да говори за брака си, това беше единствената граница, която сам си бе определил. Не толкова от вярност към Клеър, колкото от срам — историята на връзката им той възприемаше като низ от провали.

— Започни оттам: защо напусна разузнаването?

Кел тъкмо отпиваше от виното си, но чашата замръзна на устните му — беше смаян, че Елза бе повдигнала темата за позорното му изгонване от Службата.

— Ти пък откъде знаеш?

Не че беше ядосан — по-скоро изпита странно чувство на облекчение от желанието си да говори спокойно и откровено за случилото се.

— Хорски приказки — отвърна тя.

— Ситуацията е сложна — каза той. — Нямам право да я коментирам.

Елза бе сложила тенджерата да ври. Тя се обърна, погледна го с престорено презрение и хвърли щипка сол във водата.

— Никой няма да ни чуе, Том. Сами сме в къщата. Хайде, разправяй!

И той заразправя. За Кабул, за Ясин.

— След 11 септември работех много с американците. Те бяха разгневени от стореното срещу тях. Разбирах ги. Чувстваха се засрамени и искаха мъст. Мисля, че това е вярна оценка на душевното им състояние.

— Продължавай.

— Към края на 2001-ва заминах за Афганистан с екип от Службата. Съвместна операция между нас и Лангли. Случилото се във Вашингтон и Ню Йорк бе сварило и тях, и нас по бели гащи. Те бързаха да наваксат изоставането си, налагаше се да импровизират в движение.

— Естествено. — Елза стоеше с гръб към него и наблюдаваше тенджерата, като го чакаше да намери сам ритъма си. Беше облечена със сини джинси и бяла тениска. Кел я оглеждаше крадешком, като женен мъж. Хлътваше с двата крака в капана на желанието да ѝ се довери.

— В течение на следващите три години имах седем пътувания до Пакистан и Афганистан. През 2004-та ЦРУ арестува един човек, за когото може и да си чувала. Ясин Гарани. Това беше в Пакистан, където той участваше в учебен лагер на „Ал Кайда“ в северозападните провинции. Беше казал на янките, че е британски гражданин, имаше си и паспорт. Впоследствие го бяха преместили в оперативния център в Кабул, където започнаха да го разпитват.

— Да го разпитват значи.

— Да го интервюират. Да му задават въпроси. Да го подлагат на кръстосан разпит. — Кел не беше сигурен дали преподава на Елза урок

по английски, или по-скоро тя е с една крачка напред по отношение на семантиката. — Не е бил малтретиран, ако това намекваш. МИ5 бяха информирали Лангли, че имат досие на Ясин, който фигурирал в списък на заподозрени терористи в Северозападна Англия. Не бил обозначен като непосредствена заплаха, затова не бил и обект на наблюдение. Но знаели за него, били обезпокоени и се чудели къде ли е отишъл.

— Затова всички решават, че млад човек като него може да замине за Пакистан, за да се обучава как да се бие?

— Ами има логика. — Кел си наля още вино и стана да допълни чашата на Елза. Тя бе изпържила тиквичките, бутна настрани тигана и бавно изсипа пастата във водата.

— Благодаря — каза тя, като посочи с глава чашата си. — Талятелите ще са готови след две минути.

Кел взе две купи от шкафа до вратата, извади лъжици и вилици от чекмеджето. Постави приборите на масата и купите до печката, за да са подръка на Елза. После продължи разказа си:

— И така, нашият Ясин Гарани, двайсет и една годишен студент от Лийдс, се появява в Пакистан, уж на гости при приятели в Лахор, но американците разполагат със снимки, уличаващи го като джихадист, който току-що се е обучил да стреля с базука в Малаканд. Аз го предупредих да внимава. Казах му, че за него като британски гражданин би било най-добре да проговори пред властите на страната си. Че ако е искрен за това, което е извършил, за хората, които познава в Англия, тогава бих могъл да му помогна. Ако ли не, ако реши да мълчи и да се прави на невинен, тогава не отговарям за онова, което американците биха направили с него.

— Знам тази история — каза Елза, бръкна във водата, извади парченце паста и го стисна между пръстите си, за да провери дали е увряло. Подхвана тенджерата с кърпа, занесе я до мивката и изсипа съдържанието в метална цедка; лицето ѝ се обви в пара. — Изтезаван е от ЦРУ, нали?

Кел усети раздражение при автоматичната ѝ презумпция за вина от страна на американците. Запита се дали Елза е била пряко ангажирана по случая в качеството на експерт, или е чела за него в европейската преса.

— Да кажем, че янките се отнасяха твърдо с него — отвърна той.
— Което важи и за всички нас.

— Какво означава това?

Кел се размърда на стола, подбирайки внимателно думите си.

— Означава, че бяхме далеч от родината. Означава, че се опитвахме да разбиваме терористични клетки във Великобритания и САЩ. Усещахме, че Ясин знае неща, които можеха да ни бъдат от полза, и губехме търпение, защото се инатеше и не искаше да говори.
— Кел се закашля. — В един момент някои хора станаха агресивни. — Той се овладя; беше важно да запази в тайна самоличността на американските си колеги, които бяха нарушили правилата. — Дали съм го докоснал физически? Не. Дали съм го обиждал, ругал и унижавал? Не, абсолютно не. Дали съм го плашил, че ще отмъстим на семейството му в Лийдс? Никога.

Елза не реагира видимо. С безизразно лице тя попита:

— Значи разпитът е преминал както го описват? — Тя сякаш бе решила да не използва повече думата „изтезание“, заобикаляше я, както се заобикаля кална локва. — И какво се случи, Том?

Кел вдигна глава. Елза бе спряла да сипва храна в купите, явно вечерята се отменяше до второ нареждане. Още не бе започнала да го съди. Засега. Но държеше да чуе отговора му.

— Питаш човека, с когото смяташ да седнеш на една маса, дали е измъчвал пленници с водни струи? Дали е изтръгвал нокти?

— Е? Правил ли си го?

Кел усети как го обзема познатото отчаяние от последните му седмици на Воксхол Крос.

— Смяташ ли, че съм способен да го направя?

— Смятам, че всеки от нас е способен на всичко.

Все пак нещо в тона ѝ показваше, че му вярва. В този момент той изпита силна обич към нея, защото никога не бе получавал такова доверие от Клеър. На моменти през последните месеци, потиснат от позорното си изгонване от МИБ, се бе чувствал като престъпник; същевременно усещаше, че е може би единственият човек в Англия, способен да осъзнае истинското естество на заплахата от страна на хора като Ясин.

— Не съм го изтезавал — каза накрая той. — МИБ не изтезава хора. Служителите и на двете служби не нарушават кодекса на

поведение, който им е вменен при...

— Говориш като адвокат. — Елза отвори прозореца, сякаш за да прочисти въздуха между тях. — И какъв е тогава проблемът?

— Проблем са отношенията ни с американците. Проблем са медиите. Проблем е законът. И някъде между тези три точки са шпионите, които се опитват да си вършат работата с една ръка, защото другата им е вързана отзад на гърба. Медиите в Лондон възприеха позицията, че като британски гражданин Ясин е бил невинен до доказване на противното, но въпреки това е бил измъчван едва ли не лично от Буш и Чейни, след което е откаран в Гуантанамо и лишен от достойнство. Предаден на американците, с което ние сме си измили ръцете. Обвиниха МИБ, че си е затваряло очите за онова, което се върши.

— Ти какво мислиш по въпроса? Запита ли ги къде отвеждат Ясин? Безпокоеше ли се за състоянието му?

Кел усети да го връхлитат угризения, срам от моралното падение, но едновременно и увереност, че при същите обстоятелства и сега би постъпил отново по същия начин.

— Не. И не.

Елза вдигна глава и срещна погледа му. Кел си спомняше килията в Кабул. Спомняше си вонята на пот, окаяната физиономия на Ясин, настървеността си за информация и презрението си към всичко, което Ясин олицетворяваше. Именно тази негова настървеност му пречеше да види дори най-малка вероятност младият мъж насреща му да е нещо различно от войнстващ джихадист с промит мозък.

— Това, което направихме аз и няколко колеги от разузнаването и което беше погрешно от гледна точка на закона и в очите на медиите, бе да допуснем други да се държат по начин, несъответстващ на нашата ценностна система. Нашите обвинители намериха съответните думи, за да формулират вината ни: „пасивно предаване“, „изнесено изтезание“. Англичаните винаги са постъпвали така, казваха те. Още от имперски времена. Карали са другите да им вършат мръсната работа. — Елза постави две хартиени салфетки на масата. — Ясин бе отведен. — Кел спря, за да събере мислите си, и отпи глътка вино. — Истината е, че да, наистина не ми пукаше какво ще стане с него. Не се интересувах какви методи ще използват египтяните, какво може да му се случи в Кайро или в Гуантанамо. От моя гледна точка той беше един

млад мъж с британски паспорт, чиято единствена цел в живота беше да убива невинни граждани — във Вашингтон, Рим или в Чок Вали. За мен той беше страхливец и глупак и ако трябва да бъда откровен, радвах се, че е в ареста. Това е грехът ми. Че забравих да се тревожа за един човек, решен да унищожи всичко онова, което беше мой професионален дълг да защитавам.

Елза сипа зехтин върху пастата и разбърка дългите тестени ивици с тиквичките и чесъна. Кел не можеше да прецени в какво настроение е, да отгатне присъдата ѝ.

— Значи ти си опрал пешкира? — попита накрая тя и той си каза, че трябва да внимава какво ще отговори, за да не излезе, че хленчи и се оплаква. Последното нещо, което би желал, бе съжалението на това симпатично момиче.

— Все някого трябваше да обвинят — каза той.

Спомни си как Тръскот го бе изхвърлил зад борда: най-напред, от бюрото си в Лондон на хиляди километри разстояние, го бе упълномощил да присъства на разпита на Ясин като представител на МИБ, а години по-късно, когато „Гардиън“ вече въртеше външния министър на шиш заради предаването на арестанта в ръцете на американците, най-нагло го бе обвинил в превишаване на правата и нарушение на закона. Кел бе оставен на милостта на съда, като му бе дадено подобаващо оруеловско име: „Свидетел Х“, и изхвърлен от Службата.

— Ще ти кажа само още нещо — продължи той. — Нашата политическа и разузнавателна обвързаност с американците е много подълбока, отколкото повечето хора си дават сметка и отколкото който и да било е склонен да признае. Ако британски шпионин види свой американски колега да прилага методи, с които не е съгласен, какво трябва да направи? Да позвъни на мама и да ѝ се оплаче? Да каже на прекия си началник, че иска да се върне у дома, понеже мисията не му понася? Ние водим война. Американците са наши приятели, каквото и да ти е било мнението за Буш и другарчетата му, каквото и да ти е отношението към Гуантанамо и Абу Граиб.

— Разбирам...

— Твърде много хора с леви убеждения са загрижени единствено да демонстрират добър вкус, да се чувстват безупречни в моралното си

превъзходство, и то за сметка на онези, които бдят над спокойния им сън...

— Хайде, яж — каза Елза. Докато слагаше купата с паста пред Кел, тя постави ръка на шията му. Нежният допир на дланта ѝ беше колкото жест на приятелско разбиране, толкова и знак за желание да бъде с него.

— Единственото, което мога да кажа в оправдание на Ясин, е, че беше млад. — Изведнъж на Кел му се отця да се храни. Искаше да блъсне купата настрана, но се боеше Елза да не го помисли за невъзпитан или груб. — Толкова му беше умът. Но иди да кажеш това на годеницата на доктора, взривен в метрото, или на внука на възрастния господин, разкъсан на парчета в градския автобус. Кажи го на майката на шестмесечното бебе, починало от раните си в мола. Ако имаха достъп до доказателствения материал, с който разполагахме, всеки от тях щеше да ни каже, че Ясин Гарани едва ли е отишъл в Пакистан, за да мине по стъпките на Байрон. Той се хранеше с омраза. И поради случилото се с него, поради факта че си бяхме позволили да отговорим на омразата му с омраза, Ясин получи от правителството на нейно величество чек за осемстотин седемдесет и пет хиляди лири. — Елза седна на стола си. — Близко милион, в днешните времена на икономии и орязване на бюджети. Компенсация за „лошо отношение“. Доста пари на данъкоплатеца за човек, който с радост би взривил самия Върховен съд, решил делото в негова полза.

— Яж — каза Елза.

Дълго време след това никой не продума.

Седнал на маса пред „Каретата с конете“ — една от ползващите се с добро име кръчми на Солсбъри Роуд в източния край на Чок Вали — Кевин Вигърс вдигна глава от втората си халба местна бира точно в момента, когато тъмносиньо рено еспас с регистрационен номер Х164АЕО, зави иззад ъгъла. Беше осем и пет. Кевин стана от масата, пресече улицата до телефонната кабина и позвъни на домашния телефон на Амилия.

— 285?

— Кукувицата току-що влезе в селото. До три минути е при теб.

— Благодаря — каза Амилия.

Тя затвори телефона и погледна Кел, който беше застанал до готварската печка.

— Това беше Кевин. Време е да тръгваш. Онзи ще е тук до две минути.

Кел ѝ пожела късмет и се упъти към задната врата на къщата, прекоси двора и се шмугна през портичката, свързваща имота на Амилия с този на Сузи Шанд. След секунди той, Елза, Харолд и Барбара Найд бяха заели позиция в библиотеката и бяха вперили очи в редицата компютърни екрани като дилъри, очакващи борсов срив.

— Всеки миг ще го видим — обяви Кел, като свали сакото си и го метна на стола. Елза вдигна лице, срещна погледа му и му се усмихна, без другите да я видят.

— Ето го — посочи тя към горния ляв екран.

Една камера, поставена високо върху пилон и насочена към тъмната улица, бе уловила приближаващото такси. Ярките лъчи на двата фара подскачаха известно време по неравната настилка, докато накрая автомобилът спря. Кел видя как Кукувицата отвори задната врата, слезе и се протегна след дългия път. Беше облечен със същото черно кожено яке, което Кел бе пребъркал в хотела в Тунис.

— Егати чекиджията — промърмори Харолд и всички едва се сдържаха да не прихнат.

Сякаш по даден знак в долния ляв ъгъл на кадъра се появи Амилия; главата и част от тялото ѝ се очертаваха на светлината на фаровете. Макар че срещата между двамата ставаше едва на стотина метра надолу по улицата, наблюдаващият екип не чу никакъв звук, когато Амилия разпери ръце да приеме Кукувицата в топлата си майчина прегръдка.

— Божичко, дано да издържи — прошепна Елза, но Кел знаеше, че Амилия Левин е корава като камък.

Тя потисна омразата си, скри я на сигурно място, забрани ѝ да се показва навън.

Беше нещо, в което особено много я биваше. Да отделя разума от емоциите. Да се нагажда към обстоятелствата. Да оцелява. Още от Тунис, преди толкова години.

Когато видя Кукувицата да слиза от колата, за един кратък миг Амилия изпита същата необузdana радост както в Париж, когато за пръв път бе срещнала своя красив син. Ала това усещане премина бързо; мъжът, който наричаше себе си Франсоа, беше обида за нея, зловещо присъствие в дома ѝ. Но очите ѝ не издадоха нищо от бурните емоции. Тя разпери ръце, за да го прегърне, и сама се учуди на лекотата, с която произнасяше подготвените реплики:

— Миличък! Успя! Не мога да повярвам, че те виждам отново...

Дори миризмата му беше измамна — афтършейвът му, разните лосиони, с които се беше мазал край басейна. На моменти Амилия бе изпитвала едва ли не сексуално желание да го прегърне, да усети кожата му до своята — сладката болка на майчината любов. Беше си мислила, че е красив и изтънчен, беше се възхищавала на Филип и Жанин, че са отгледали и възпитали толкова интересен млад мъж. А сега — това. Да приема в дома си агент на френските служби, дошъл да наднича в гънките на личното ѝ пространство и самоуважение. Дните, откакто Кел ѝ бе съобщил новината в Лондон, бяха извън всякакво съмнение едни от най-мъчителните през целия ѝ съзнателен живот, по-лоши от месеците след осиновяването на Франсоа, пострашни от смъртта на брат ѝ. Можеше да потърси утеха само в две насоки: съзнанието, че е по-добра лъжкиня от Люк Жаво — змията, която Париж ѝ бе пратил да я оплете в мрежите си, и реалната възможност Франсоа да е жив и Кел да го спаси от плен.

— Хайде, влизай и си разопаковай багажа — каза тя, докато шофьорът подкара таксито нататък по улицата в търсене на място да обърне. — Имаме цял уикенд на разположение. Нищо, което да ни притеснява. Какво да ти наля за пиене?

Отначало Кел не разпозна гласа, сякаш в бара на ферибота бе разговарял с друг човек. Но постепенно си припомни интонацията, помпозните фрази, странната самонадеяност на Кукувицата и си даде сметка, че има работа с изпечен лъжец, с индивид, възприел изцяло чужда самоличност и играещ ролята си без усилие, точно според указанията. Това беше една от присъщите срамни тайни на професията им — бързината, с която един шпионин искаше да се вживее в своето алтер его, да избяга от себе си, да се превъплъти в нещо различно. Защо ли беше така? Кел нямаше отговор на този въпрос. Спомняше си колко много неговите преструвки, множеството маски, които наслагваше върху лицето си, бяха шокирали Клеър. Представи си я в Америка, някъде далеч сред лозята на Калифорния, и трябваше да мобилизира цялата си воля, за да прогони пристъпа на ревност.

Елза беше до него на масата, вперила поглед в живата картина от всекидневната на Амилия, и слушаше разговора ѝ с Кукувицата през монтираните от Харолд високоговорители.

— Има ли гладни? — попита Харолд, застанал до вратата с купчина кутии с готова пица.

— Това не е пица — отвърна Елза, като изгледа кутиите и зацъка с език. — Сигурно е някаква гадост. Трябва да затворят супермаркета, който ги продава.

— Стой!

Един от екраните бе привлякъл вниманието на Кел. По улицата подскачаха две ярки бели светлини, сякаш някой бе пуснал видеозапис от пристигането на Кукувицата.

— Какво става, по дяволите?! — възкликна Кел. Колата се приближаваше с равномерна скорост, след трийсетина секунди щеше да подмине градината на Амилия и да стигне до паркинга. — Свържете се с Кевин.

— Няма сигнал, не помниш ли? — обади се Харолд.

— Нали има радио? — Кел усети как го обзема раздражение. Операцията бе застрашена от провал още преди да е започнала. — Елза, обади му се по радиото.

Тя бутна стола си назад, отиде до кухнята, намери портативната радиостанция и се върна при тях.

— Радиото му е изключено.

Кел не вярваше на ушите си. Той изруга и се нахвърли върху Харолд, защото връзката с Вигърс беше грижа на техническия отдел. Харолд още държеше пиците като разносвач, който очаква бакшиш.

— Разкарай тия кутии, дяволите да те вземат! Искам да знам кой е този!

Колата подмина къщата на Амилия и изчезна от обхвата на камерата. Кел вече чуваше приближаващо се бучене на двигател.

— Може да са просто съседите, които се прибират за вечеря — предположи Барбара. — Или дори таксито. Кукувицата може да е забравил нещо в багажника.

— Може да е всеки — отвърна Кел и изтича навън.

Излезе тъкмо навреме, за да види виненочервения мерцедес, който обръщаше в края на уличката. Затвори портата към къщата на Сузи Шанд и застана на пътя с вдигната ръка, за да привлече вниманието на шофьора. Кел беше наясно кой е зад волана. Разпознал бе прегърбената фигура, забелязал бе стикера на задното стъкло от времето на Тони Блеър: „Дръжте си гадостите в Уестминстър.“ Мерцедесът не довърши маневрата. Кел чу бръмченето на електрическия мотор, свалящ стъклото.

— Да? — достигна до него мъжки глас. — Какво обичате?

Той извървя разстоянието до колата и се наведе към прозореца.

— Джайлс! Откъде се взе пък ти?

Джайлс Левин не се славеше нито с огнен темперамент, нито с кой знае колко изразителна мимика. Той разпозна Кел със същото вяло безразличие, с което би пуснал вкъщи инкасатора, за да отчете показанията на електромера.

— Том, нали?

— Същият. Ще имаш ли нещо против да изключиш мотора?

Джайлс — любезен и готов да послужи както винаги — се пресегна и изпълни молбата му.

— И фаровете, ако обичаш.

Светлините на колата угаснаха.

— Какво става тук? — попита Джайлс. Ако беше изненадан от присъствието на Томас Кел, застанал пред портата на дома му в осем часа в петък вечер, той с нищо не го показва.

— Ами... откъде да започна? — Кел хвърли поглед назад към осветения прозорец, полузакрит от клоните на дървета. — Провеждаме операция в дома ти. Амилия е вътре.

— Знам, че Амилия е вътре — отвърна бързо Джайлс, вперил поглед право напред. Мерцедесът му беше спрял перпендикулярно на шосето, с муцуната към къщата на семейство Хамилтън. — Искан да я изненадам. Надявах се да прекараме уикенда заедно.

Кел усети раздвижване в короната на близкото дърво; в тъмното изкряска птица. Той не можеше да прецени кое от двете беше по-невероятно: самата идея, че след повече от десет години брак Амилия би се зарадвала на едно „изненадващо“ посещение на съпруга си, или обстоятелството, че бе пропуснала да му каже да стои далеч от къщата през почивните дни.

— Боя се, че това няма как да стане — въздъхна той.

И този път Джайлс запази характерната си невъзмутимост.

— Няма да стане? — повтори той сякаш в полусън. Кел се чувстваше като полицай, отцепил шосето около мястото на пътно произшествие.

— Има ли начин да се прибереш сега в Лондон, просто да обърнеш колата и да си идеш вкъщи? — предложи той.

— Но защо? Какво става тук?

Кел се боеше, че му предстои дълъг и тягостен разговор. Нощта беше студена и той вече съжаляваше, че не си бе наметнал палто, преди да изтича навън, а нямаше намерение да кани Джайлс на топло в къщата на Шанд заради всичките компютри, монитори и останалата издайническа апаратура там.

— Нещо във връзка със сина й ли? — настоя Джайлс, като намести огледалото си за обратно виждане, сякаш се боеше, че някой може да го издебне отзад. — Франсоа с нея ли е?

Кел за малко не отвърна: „В известен смисъл“, но не искаше да предизвиква съдбата. Известно му бе, че Амилия е разказала на Джайлс за Тунис, за Жан-Марк Домал, но засега съпругът й не подозираше, че Кукувицата е измамник, представящ се за неин син. Познавайки Джайлс с неговия педантизъм, той реши да се оттегли зад удобния параван на Закона за държавната тайна.

— Виж, засега нищо повече не мога да ти кажа — отвърна той. — Дори с твоето равнище на достъп, Джайлс, ще ме разпънат на кръст, ако се изпусна да...

Той не довърши, забелязал странно раздвижване по лицето на Джайлс. Намръщен като лош актьор, който се опитва да изобрази недоумение, той попита:

— Че теб не те ли бяха изритали?

Някакво мускулче в основата на гръбнака му бе започнало да се схваща и Кел се дръпна крачка назад и се изправи, за да го освободи.

— Върнаха ме — отговори той и постави длани върху покрива на колата, който вече беше мокър от росата. — Чуй сега. Ако ти е далеч да се връщаш до Лондон, Службата може да ти уреди хотел в Солсбъри. Страшно съжалявам. Разбирам, че те поставяме в много неудобна ситуация. Амилия е трябвало да ти каже...

Изражението на Джайлс отново застина в характерната безизразна маска на човек, загубил веднъж завинаги битките на живота.

— Да — отвърна тихо той, загледан напред през стъклото. — Явно е трябвало да ми каже.

Настана тишина, нарушавана единствено от поскърцването на мокри песъчинки под подметките на Кел и потропването на пръстите му върху покрива на колата. Той знаеше защо Амилия се бе омъжила за Джайлс Левин — заради парите му, заради съпружеската му лоялност, заради относителната липса на амбиции, която никога нямаше да влезе в конфликт със собствените ѝ мегаломански стремежи, — но в този момент съзнаваше колко лош избор бе направил самият Джайлс, приемайки я с всичките ѝ многобройни недостатъци. Може би за него щеше да е по-добре, ако си бе останал сам, бездруго по всичко приличаше на стар ерген; или пък ако си бе взел значително по-млада жена, която поне би могла да му роди деца. Кел изпитваше дълбоко съчувствие към Джайлс, но единственото, което искаше от него, бе да запали двигателя и да потегли обратно към Лондон. Сякаш признал се за победен, съпругът на Амилия се пресегна и завъртя ключа.

— Е, май нямам избор — рече той. — Ако видиш Амилия, нали ще ѝ кажеш, че съм идвал?

— Разбира се — отвърна Кел, който в този момент изпитваше странно усещане за близост със своя събрат рогоносец. — Най-добре ще е да не ѝ се обаждаш по телефона или с имейл следващите два дни. — Сякаш се сбогуваше с приятел, когото току-що бе предал. Джайлс кимна, приемайки безропотно поредното унижение. — Сигурен съм, че в понеделник Амилия ще ти обясни всичко.

— Да — отвърна Джайлс. — Положително ще ми обясни.

— Кой беше? — попита Барбара, когато Кел се прибра в къщата.

— Съпругът на Амилия — каза той, докато си отваряше бутилка „Хайнекен“ от хладилника. — Отпратих го да си ходи в Лондон. Нещо ново оттатък?

Харолд незабавно се намеси, изгарящ от желание да бъде полезен и да поправи впечатлението от предишната си грешка.

— Кукувицата се качи горе — отвърна той. — В момента разопакова багажа си в стаята. Амилия му предложи да си вземе душ преди вечеря, но засега той се съзерцава самовлюбено в огледалото и веднъж помириса чаршафите, за да се убеди, че са чисти.

— Имаме ли качествена картина? — попита Кел, като застана зад Елза, която беше заела обичайното си място срещу мониторите. На три от тях се виждаха банята и спалнята на Кукувицата. На този в долния десен ъгъл Амилия тъкмо вадеше печеното пиле от фурната.

— Искаш ли и звук? — попита Харолд.

— Само ако онзи каже нещо. Той има ли си радио в стаята? Слуша ли музика?

— Нищо. Пълна тишина.

Застанали мълчаливо в редица, Кел, Елза и Харолд наблюдаваха като хипнотизирани, докато Кукувицата вадеше сгънати боксерки и свити на топка чорапи от куфара си и ги подреждаше в гардероба. Той постави три ризи на закачалки и праметна ленен панталон върху облегалката на стола. От багажа му се появи книга, следвана от снимка в рамка. Кел отпи от бирата си.

— Къде е Кевин? — попита той. — Свързахте ли се с него по радиото?

Харолд отново се обади, този път със свито гърло:

— Да. Съжалявам, шефе. Аматьорска му работа. Кев вече е на отбивката, но е пристигнал със закъснение и не е видял колата на Джайлс. Ако мине някой друг, ще го спре и ще ни предупреди. Много се извинявам, че радиостанцията му е била изключена. Бях зает със звука и картината от къщата...

Кел реши да му спести мъките.

— Спокойно, не го преживявай.

Те отново насочиха вниманието си към мониторите, предаващи на живо от къщата. Амилия слагаше маса за двама в кухнята. Кукувицата се беше вмъкнал в банята.

— Ей сега ще си удари една бърза за отскок — каза Харолд, но никой не се засмя на шегата му. Кел се запита дали не си бе пийнал за успокояване на нервите.

— Какво носи? — попита той.

В дясната си ръка Кукувицата държеше разтворен лаптоп, който постави на столчето до ваната. После затвори вратата, седна върху капака на тоалетната чиния и набра поредица от букви.

— Заснехте ли това, видяхте ли паролата? — попита Кел.

— Заснемаме всичко — отвърна Харолд, който беше монтирал камера в тавана точно за тази цел. — Като пусна записа, ще разбере.

— Хайде, направи го — настоя Кел, но в гласа му се долавяше съмнение. Дали Харолд бе избрал най-подходящия ъгъл? На екрана изглеждаше, сякаш капакът на лаптопа закрива клавиатурата. — Елза, следиш ли безжичната връзка?

— Сега ще погледна — отвърна тя и погледна надолу. Екранът на основния ѝ лаптоп се изпълни с компютърен код. — Сигурно има какво да крие — продължи Елза, — защо иначе ще се заключва в банята?

Защо, наистина? В продължение на пет минути Кукувицата проверяваше пощата си в „Уанаду“; Елза не можеше да каже какво чете или пише.

— Трафикът е криптиран — заяви тя. — Трябва ми лаптопът му. Искам да го преслушам.

— Утре — отвърна тихо Барбара; благият ѝ майчински глас мигом успокои напрежението в стаята.

Кел се обърна и ѝ се усмихна. Беше благодарен, че Барбара е с тях; с благородната си осанка и силен характер тя сякаш караше всички да се държат, както биха се държали пред собствената си баба. На екрана долу в средата Амилия вадеше тапата на бутилка вино.

— Я чакайте малко! — обади се Харолд.

Кукувицата беше поставил лаптопа си на пода и се беше изправил. От задния си джоб извади мобилен телефон и отвори задния

капак. После бръкна в малкото джобче на джинсите си и измъкна нещо, което приличаше на СИМ карта.

— Дерзай, момко! — промърмори Харолд, докато Кукувицата постави картата в телефона, затвори капака и натисна копчето за включване. — По-лесно ще хванеш сигнал от дъното на Ламанша.

Пред очите на екипа за наблюдение Венсан гледаше втречено екранчето на телефона си, очаквайки да се появи сигнал, вероятно на френски мобилен доставчик. След две минути той изгаси телефона и извади СИМ картата, като я пхна обратно в джобчето на джинсите си.

Всички си мислеха едно и също. Кел се обърна към Барбара.

— Утре — каза той — искам да му свиеш телефона.

— Разбира се — отвърна тя. — Това е част от упражнението.

Кел беше програмирал телефона си да го събуди в пет сутринта и още преди изгрев зае позиция на долния етаж. Откри Елза в библиотеката; по тениската и шортите, с които бе спала, тя наблюдаваше на живо картина от инфрачервените камери, поставени в дома на Амилия. Когато влезе, тя се извърна стреснато.

— О, ти ли си? Уплаши ме.

Той застана зад нея.

— През цялото време ли си будна?

Екипът за наблюдение бе видял Амилия и Кукувицата да вечерят заедно, подслушал бе разговора им, насладил се бе на отлично изиграната от Амилия роля на любеща майка и на великолепното превъплъщение на Кукувицата като Франсоа Мало. В полунощ Кукувицата се бе прозял и се беше качил в стаята си, след което бе напълнил ваната под строгия поглед на Харолд — „Джакузи? Що за мъж е тоя, да си взема джакузи преди лягане?!“ — след което се бе приспал с няколко страници от книгата, която си бе донесъл. В дванайсет и половина Амилия бе изпратила имейл до Кел, потвърждавайки, че очаква Барбара малко след девет сутринта. След това Кел се бе качил на горния етаж, където Харолд и Барбара вече спяха дълбоко.

— Харолд ме събуди в три — каза Елза, като пхна една дъвка в устата си. — Нищо не се е случило. Кукувицата спи непробудно от около един след полунощ.

Кел погледна стената от монитори. Микрофоните предаваха тихото равномерно дишане на Кукувицата; имаше чувството, че е лекар, който наблюдава пациент в интензивно отделение.

— И нито следа от Амилия? — попита той.

В спалнята и банята на Амилия нямаше камери и микрофони; наблюдаващите ѝ бяха оставили поне там малко лично пространство.

Елза поклати глава.

— Нито следа.

Амилия всъщност беше станала първа. Тя се появи в кухнята малко след шест по бледосиня копринена роба, пристегнатата с колан на талията. Послуша радио, направи си чаша чай и се върна в спалнята си, далеч от втренчения поглед на камерите. Малко по-късно Харолд слезе в библиотеката.

— Ден втори в Къщата на Биг Брадър — обяви тържествено той с тежкия си нюкасълски акцент. — Амилия е в Изповедалнята. — Той пристъпи към масата, застана зад Елза и погледна към изображението от главната камера в спалнята на измамника. — Кукувицата спи дълбоко. Дори не подозира, че днес ще бъде изритан от гнездото.

Кел се засмя; Елза не разбра шегата.

— Какви ги дрънкаш? — попита тя.

Минаха още два часа. Кукувицата се събуди, стана от леглото, прекоси разстоянието до банята с могъща ерекция, издуваща предницата на пижамата му, погледна се в огледалото, почопли някаква засъхнала раничка под брадичката си и се облекчи в тоалетната чиния.

— Хайде, започва се — каза Харолд. — Елвис е в банята.

Кел отиде в кухнята и завари Барбара, напълно облечена за излизане, да седи на масата пред купа мюсли с кисело мляко.

— Кукувицата е буден — каза той.

— Да, чух.

Тя изглеждаше бодра и напълно концентрирана; гримът ѝ беше леко различен от вчера, сякаш бе променила и лицето си за предстоящата роля.

— Амилия те иска там в девет. — Кел погледна часовника си. — Това ми звучи добре. Кукувицата се е къпал снощи преди лягане, тъй че най-вероятно ще го завариш долу на закуска. Как се чувстваш?

Той си спомняше първата им среща в Ница: свенливата ѝ, едва ли не извинителна усмивка; хладната прецизност на бързия ѝ ум. Два дни в родината, далеч от Бил, сякаш я бяха подмладили. Тя се радваше, че отново е в играта.

— О, много съм добре, чакам момента — отвърна тя, като срещна погледа му. — Да се надяваме, че ще го спипаме това копеленце. И ще го гепим за вратлето!

Венсан Севен — облечен като Франсоа Мало, играещ Франсоа Мало, изживяващ се като Франсоа Мало — седеше сам в кухнята на Амилия, когато на вратата се появи някой и почука по стъклото. За секунда той си помисли, че е майката на Франсоа, излязла за малко в градината, но веднага осъзна грешката си. Жената, която надничаше през прозорчето, беше по-възрастна от Амилия Левин и леко прегърбена от артрит. Изглеждаше на шейсет и четири-пет и очевидно принадлежеше към напълно различна социална прослойка. В ръката си държеше връзка ключове. Чистачка, помисли си той, и се оказа прав.

— Добро утро — каза жената, широко ухилена под кичурите бяла коса, покриващи лицето ѝ. На краката си имаше поизкаляни гумени ботуши; сигурно идваше пеша от селото. — Ти трябва да си Франсоа!

Венсан стана и се здрависа с нея.

— Да — отвърна той, като се правеше, че не разбира добре английски. — А вие коя сте, моля?

— Ама аз да не те стреснах, гълъбче? Горкичкият. Мисис Левин не ти ли каза, че ще идвам?

Амилия влезе в кухнята.

— Аха, виждам, че сте се запознали. Барбара, толкова любезно от твоя страна да дойдеш в събота!

— За нищо на света не бих пропуснала ден — отвърна Барбара, като събу ботушите, свали сакото си и ги занесе в килера.

Венсан се обърна към Амилия.

— Твоята икономка?

— Моята икономка. — Амилия кимна към мивката. — Затова ми стоят чиниите. Снощи нямах сили да ги измия. Толкова е мила; когато идвам, не пропуска нито ден. Брат ми я нае още докато живееше тук, познава къщата от мазето до тавана. Поостаря вече, но е здрава, яка и няма никакво намерение да се пенсионира.

— А знае ли кой съм аз?

Амилия се усмихна и поклати глава.

— Не, разбира се. — Пресегна се и докосна Венсан по ръката. — Казах ѝ, че си кръщелник на Джайлс, отбил си се да прекараш почивните дни при нас на път за Корнуол. Така добре ли е?

— Перфектно — отвърна Венсан.

Барбара се върна при тях в стаята. Беше се преобула в стари гуменки и препасала с найлонова престилка. Двете с Амилия се заприказваха на злободневни теми — част от ритуала на сутрешното почистване. Амилия ѝ направи чаша чай — с мляко, без захар, както помнеше, че го обича. На масата се появи и тенекиена кутия с маслени бисквити. Амилия се опита да въвлече и Венсан в отегчителното им дърдорене, но той — след като я бе уверил, че Франсоа Мало така и не си бе дал труда да научи английски — нито можеше, нито имаше желание да участва. Присъствието на Барбара го дразнеше, донякъде дори се почувства обиден — не защото щеше да попречи на операцията, а просто защото Амилия бе пропуснала да спомене, че в един момент към тях ще се присъедини напълно непозната личност. Надяваше се, че няма да се заседи дълго.

Когато Барбара надяна яркожълти гумени ръкавици и се залови с чиниите, Венсан се извини и отиде в стаята си. Заклучвайки вратата на банята, той отвори лаптопа и видя, че няма нови съобщения. Изпрати имейл на Люк, уведомявайки го за появата на икономката, после се избърсна с електрическата самобръсначка, която бе оставил през нощта да се зарежда. Това беше една от дребните промени, които бе внесъл в ежедневието си. Беше си наумил, че Франсоа предпочита леко наболата брада, каквато остава след електрическата самобръсначка, докато самият той си падаше по гладкото мокро бръснене. Освен това бе сменил и афтършейва си и бе пропушил — „Лъки Страйк Силвър“, любимата марка на Франсоа — и бе свалил семейния пръстен на фамилията Севен от малкия си пръст. Все дребни, но важни детайли, които подпомагаха Венсан в изпълнението на „хамелеонската му трансформация“ — една фраза, която сам бе измислили и особено много му допаднаше.

След като затвори капака на лаптопа, той си наля чаша вода от чешмата и се замисли за деня, който му предстоеше. За момента уикендът протичаше според плана. Вечерята бе минала успешно; той имаше усещането, че някак си бе доразвил топлото приятелство между Франсоа и Амилия, започнало още в Тунис. Но основната му цел за

следващите двайсет и четири часа, съгласувана и с Люк, беше да подготви почвата за евентуалното си преместване в Лондон. Това смяташе да направи при подходящ повод — да речем, по време на задушевна вечеря още днес или на прощалния обяд преди отпътуването му утре за Париж.

Венсан имаше само едно съображение, което по необходимост му се налагаше да пази в тайна от Люк. Предишната вечер бе изпитал странно и доста обезпокоително привличане към Амилия — една аномалия, която на другата сутрин бе отдал на алкохола и чувството на самота. Венсан се нуждаеше от жена поне веднъж седмично — беше установил това за себе си още като кадет в Академията, — а в стресови ситуации често го обземаше още по-силно желание, което нерядко му причиняваше сериозни неудобства.

Не му обръщай внимание, заповяда си той, после си изми зъбите, приглади косата си и слезе долу в кухнята.

„... голям избор“ — тъкмо казваше Амилия. Гласът ѝ достигаше до Кел през високоговорителите в библиотеката на Сузи Шанд. — „Бихме могли да отидем до Солсбъри и да разгледаме катедралата, ако проявяваш интерес. Или да излезем на разходка. По тия места има доста симпатични кръчми, където бихме могли да обядваме. На теб какво ти се прави?“

Амилия седеше срещу Кукувицата във всекидневната и отпиваше от чашата си с кафе. За повече от дванайсет часа, откакто бяха заедно, тя не бе допуснала нито една грешка; беше се вживяла перфектно в ролята си на любеща майка и идеална домакиня. Кукувицата, по джинси, но различни от онези, в които бе скрил СИМ картата, пушеше цигара — навик, който събуди дяволчето в Барбара.

„Аха, той бил и пушач! — каза тя на Амилия, като забележа пакета «Лъки Страйк Силвър», оставен върху кухненската маса. Забележките ѝ стигаха до ушите на Кукувицата, който геройски се правеше, че не разбира езика. — Е, какво пък, ако един французин е решил да се самоубива, коя съм аз, че да споря с него! Кажете на мистър Левин, че е можел да положи и по-голямо старание в изграждането на здравни навици у кръщелника си.“

Не след дълго Амилия успя да убеди Кукувицата да излязат на „кратка разходка из селото“. Предпочитаната от Кел възможност — екскурзия с обяд в Солсбъри — бе отхвърлена.

— Разполагаме с един час, не повече — каза той на екипа си. — Зависи колко дълго ще успее Амилия да го задържи навън. Щом стигнат до портата зад къщата, влизаме.

Кевин Вигърс, който отговаряше за наблюдението, беше натоварен да ги следи на дискретно разстояние; ако по някаква причина се обърнеха и тръгнаха обратно към къщи, той трябваше да уведоми Кел, за да опразнят своевременно стаята на Кукувицата. Амилия не носеше със себе си никакво мобилно устройство, с което би могла да се свърже с тях. Това беше стандартна практика в МИБ — ако Кукувицата го забележеше, с операцията им беше свършено.

Мина още час, преди да излязат. Елза и Харолд използваха времето за последна проверка на техническото оборудване, което Харолд бе наслагал в три неголеми чанти, докато Вигърс наблюдаваше мониторите. Най-после големият часовник в антрето на Амилия удари единайсет и половина и двамата с Кукувицата излязоха от къщата, обути с еднакви зелени гумени ботуши и ватирани якета, които Амилия бе изнесла от килера.

— След по-малко от минута ще минат оттук — обяви Кел.

Той погледна Елза в очите и тя изведнъж му се стори непозната, сякаш друга бе заела мястото ѝ; очите ѝ бяха студени, в погледа ѝ се четеше тотална концентрация. Дори Харолд, вечният шегаджия, крачеше нервно из кухнята, очаквайки сигнала за действие. Вигърс, който вече беше излязъл в градината, прищрака два пъти с комутатора на радиостанцията си, за да потвърди, че Кукувицата и Амилия току-що са минали покрай портата на Сузи Шанд.

— Всички ли сме готови? — попита Кел, като се опитваше да внуши спокойствие и чувство за обща цел на хората си, макар по кожата му да лазеха мравки. Винаги беше така: жестоката тръпка на чакането. Заемеха ли веднъж местата си в къщата на Амилия, заловяха ли се всеки с поставената му задача, той щеше да се успокои.

От радиостанцията на Вигърс се чува три прищраквания — Амилия и Кукувицата бяха стигнали до портата, съединяваща землището на селото с голямата общинска ливада, която се простираше на запад чак до Ебсбърн Сейнт Джон. Кел беше вече в коридора. Харолд дойде до вратата на кухнята и го загледа, очаквайки кимването. Една от чантите беше провесена през рамото му; Елза държеше другите две. Кел преброи наум до десет, после отвори вратата.

Бяха им нужни деветдесет секунди, за да стигнат от къщата на Сузи Шанд до спалнята на Кукувицата по прекия път през градината. Кел го знаеше, защото бе засичал времето. Харолд пръв стигна до малката портичка, отвори я и прекоси с бързи крачки ливадата към къщата на Амилия.

Барбара вече беше отворила задната врата.

— Без обувки! — изкомандва тя.

Всички се струпяха отвън и припряно сваляха обувките си, докато тя проверяваше крачолите им за кал. Когато приключи, Елза и

Харолд бяха вече в спалнята на Кукувицата.

— Дай СИМ картата — каза Кел.

Барбара беше открила картата от мобилния телефон на Кукувицата в малкото джобче на джинсите му. Сега слезе при Кел, който я чакаше до големия часовник в ъгъла на антрето.

— Твоя е — подаде му я тя.

Кел се качи в спалнята и предаде картата на Харолд. От една от чантите, оставена отвън в коридора, Харолд извади старо кодиращо устройство, каквито ползваха някога в Службата, пхна в него картата и зададе команда за презапис на данни. Кел го остави да си върши работата и погледна към Елза, която бе извадила лаптоп и няколко разноцветни кабела, един от които включи в електрическата мрежа. После взе лаптопа на Кукувицата от черната кожена чанта и отвори капака. Кел я наблюдаваше, без да ѝ пречи. Планът беше да пробият защитния код на ДЖСЕ и да презапишат цялото съдържание на твърдия диск върху нейния компютър. Харолд беше прегледал основно записа от банята, на който Кукувицата задаваше паролата на лаптопа, увеличил бе образа и бе предложил три възможни комбинации.

Елза опита първата: френската дума DIGESTIF, последвана от трицифрен код, но защитната стена остана непокътната. С втория опит обаче — замествайки тройката с двойка — тя проби защитата.

— Уцелил си го, Харолд! — промърмори Елза, но в гласа ѝ нямаше и сянка на триумф.

— Влезе ли? — попита той.

— Мисля, че съм вътре, да. — Тя говореше бързо и накъсано, думите ѝ излизаха като картечни откоси от устата. — Пробвах с втората парола и тя ме прехвърли в нов интерфейс.

Кел се огледа. Светът на висшите технологии — с тайните потребителски имена и пароли и триангулирането на мобилни телефони по сигнала — беше за него толкова чужд, колкото и племенните диалекти в Амазония. През цялата си кариера той се бе чувствал жалък невежа в присъствието на хората от „Технически операции“, на разни компютърни гении. Оставяйки Елза да прехвърля

данните от лаптопа на Кукувицата, той заоглежда стаята. Забеляза много от личните вещи на Кукувицата, които бе запомнил от „Рамада“ — 35-милиметровия му фотоапарат, златната запалка с гравирани инициали „Ф.М.“, снимката в рамка на Филип и Жанин Мало, подвързания с кожа дневник, който бе заснел страница по страница и бе изпратил в Лондон на Джими Маркан. На нощното шкафче до леглото имаше *roman policier* от Майкъл Дибдин в превод на френски, бутилка минерална вода и тапи за уши.

Кел отвори книгата и — както бе очаквал — намери фалшивото писмо до Франсоа с дата 4 февруари 1999 г., написано уж от баща му. В едно от чекмеджетата на скрина откри фалшивия паспорт на Кукувицата, поставен върху чорапите и боксерките, които бе разопаковал предишната вечер. Черното му кожено яке беше закачено на кука зад вратата, до белия хавлиен халат. В банята бяха същите тоалетни принадлежности и прибори за бръснене, същото флаконче „Валиум“, което Кел бе видял в хотелската му стая в Тунис. Колко лесно се бе оставил да го заблуди!

— Как върви? — попита той Харолд, който клечеше сгърбен над кодиращото устройство в коридора.

— Поне още петнайсет минути — намръщи се Харолд.

— А при теб?

— Същото — отвърна Елза. — Успокой се, Том, моля те!

Кел имаше усещането, че се намесва в събития, над които нямаше никакво влияние. Слезе на долния етаж, взе си обувките от коридора и намери Барбара, която старателно минаваше с прахосмукачка килима във всекидневната.

— Откри ли телефона на Кукувицата? — попита я той.

— Не — отвърна тя. — Сигурно го е взел със себе си.

Барбара беше познала.

Още щом стигнаха до първата бариера в оградата на общинската ливада, на около четиристотин метра от дома на Сузи Шанд, Кукувицата се спря и включи мобилния си телефон.

— Боя се, че тук едва ли ще има покритие — каза Амилия, като се облегна на ръката му, за да праметне крак през дървените пречки. — Обикновено ходя чак до Фоувант, за да си проверявам есемесите. Понякога се появява слаб сигнал и горе на хълма.

Тя посочи напред, по посока към Ебсбърн Сейнт Джон.

— Защо нямаш монтиран усилвател на къщата? — учуди се Кукувицата. — МИБ не държат ли да се свързват с теб?

— Това е идеята. — Амилия се обърна и изчака Венсан да прекрачи бариерата след нея. — Пълно усамотение. Далеч от света, където никой да не може да ме открие. Личното ми пространство е нещо, на което особено държа. Можеш да си представиш какво е да си постоянно изложена на градушка от есемеси, да говориш безспир по блекбърито, да те бомбардират с имейли. Затова почивните ми дни са свещени. Когато поема поста следващия месец, на уличката пред къщата ми ще има охрана, навсякъде ще поставят камери за наблюдение. Това са последните ни мигове насаме за години напред.

Умело подхвърлена забележка, с която Амилия целеше да подскаже на Кукувицата, че си представя отношенията им да се развиват далеч в бъдещето. Тя беше донякъде изненадана от злорадството, с което обърна играта в своя полза. Първоначално си бе представяла, че ще изпитва едва ли не физическо отвращение от присъствието на измамника, но след първите няколко минути, прекарани в дома ѝ, Кукувицата се превърна за нея в поредния обект на разработка. Чертите на характера му, които толкова я бяха запленили в началото — неговата чувствителност и неочаквана свенливост, будният му любознателен ум, — сега ѝ се струаха по-скоро отблъскващи, издаващи слабост. Разговорите им се въртяха в кръг, липсваше им дълбочина, шегите му започваха да се повтарят.

Физическата му привлекателност, с която отначало, за свой срам, толкова се бе гордяла, сега беше за нея доказателство за прекомерна мъжка суета, граничеща с нарцисизъм. Процесът, който я бе довел до състояние да намрази Кукувицата, не беше фундаментално различен, разсъждаваше тя, от процеса, по който постепенно започваше да презира бившите си любовници. Чертите на характера и физиката му, които отначало бе боготворила, сега я изпълваха с отвращение. Изпитваше единствено мрачна решимост да го унищожи, подсилвана от срама, че се бе оставила да я подведе, и отчаян копнеж да открие истинския Франсоа.

— *Merde!* — възкликна Кукувицата.

Той се спря на пътеката и заопипва джобовете на панталона си, после бръкна във всеки джоб на ватираното яке.

— Какво има?

— Забравил съм си цигарите.

Амилия усети смътна тревога.

— Много важно! Мразя, когато пушиш.

Той я изгледа презрително.

— Какво? И на открито ли не мога да пуша вече? — За пръв път, откакто се познаваха, той ѝ повишаваше тон. Откъде тази внезапна смяна на настроението? Дали подозираше, че в къщата се върши нещо; дали цигарите не бяха просто повод да се върне? Но тогава Кукувицата сякаш си спомни, че е редно да се държи възпитано, и характерният му чар се завърна. — Обичам да пуша, докато се разхождам. Това ми помага да се отпусна, стимулира мисленето ми.

— Разбира се — отвърна Амилия. — Но ние и бездруго след малко се връщаме. Тя посочи с ръка напред, към зашумената долчинка на около половин километър на запад. — Като стигнем до дърветата, се връщаме.

Кукувицата пристъпваше нервно от крак на крак.

— Не, ще изтичам да ги взема — каза той и преди Амилия да успее да го спре, Венсан прескочи бариерата и се затича към къщата. С тази скорост щеше да бъде там след по-малко от минута. Тя се огледа за Кевин Вигърс. От него нямаше и следа.

— Франсоа!

Кукувицата спря и се обърна намръщено.

— Какво?

Без да бърза, Амилия прекрачи бариерата и тръгна към него, печелейки време. На няколко метра от Кукувицата тя бръкна в джоба на якето си и извади връзка ключове.

— Вземи, ще ти трябват.

— Барбара ще ми отвори — рече той, като ѝ обърна гръб и отново се затича към къщата. След няколко крачки подвикна през рамо: — До пет минути се връщам.

На Амилия не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака.

На по-малко от двеста метра, скрит зад една редица кестенови дървета, Кевин Вигърс забеляза Кукувицата да тича към него и незабавно се обади по радиото на Кел.

— Имаме сериозен проблем — каза той. — Кукувицата се връща.

— Какво? Как така?

— Нямам представа. Но се изнасяйте оттам. Имате по-малко от минута, преди да стигне до къщата.

— Не можеш ли да го забавиш?

— Ще се усъмни. Просто излезте от спалнята му.

В този момент Кел се намираше във всекидневната. Отиде в кухнята, отвори кофата за боклук, извади черната торба със съдържанието ѝ и я подаде на Барбара.

— Излез навън — каза той, като грабна куп хартии от кухненската маса, обувките на Елза и Харолд от пода и една готварска книга от полицата над печката и натъпка всичко това в торбата с боклук. — Тръгни по уличката към къщата на Шанд. Между двете къщи има черни контейнери за смет. Кукувицата се връща. Гледай да го забаламосаш нещо, иначе ще ни спипа тук.

Барбара кимна мълчаливо, излезе навън, изкачи няколкото каменни стъпала до нивото на уличката и закрачи надолу по склона към къщата на Сузи Шанд. В същото време Кел грабна прахосмукачката от всекидневната и хукна към горния етаж, притискайки я до гърдите си като голямо бебе.

— Изчезвайте отгук и двамата, веднага! — извика той на Елза и Харолд, докато мушкаше щепсела на прахосмукачката в контакта пред спалнята на Кукувицата. — Вземете всичко със себе си. Ще се скрием в стаята на Амилия. — Той вдигна една от чантите, които се търкаляха на пода в коридора. Харолд изруга, грабна кодиращото устройство и го понесе нанякъде. После се върна в стаята на Кукувицата, натъпка останалата железария във втората чанта, провеси я през рамо и се шмугна в спалнята на Амилия.

По радиостанцията на Кел се чува три бързи прищраквания. След двайсетина секунди Кукувицата щеше да мине покрай къщата на Шанд; след четирийсет щеше да бъде пред задната врата на Амилия.

Ругаейки тихо на италиански, Елза беше затворила лаптопа на ДЖСЕ и го бе поставила обратно в кожената чанта.

— Побързай! — изсъска Кел, докато навиваше разноцветните ѝ кабели и ги тъпчеше в третата чанта. После изключи компютъра ѝ от мрежата и я изблъска навън, пъхайки чантата в ръцете ѝ. Остави прахосмукачката в коридора, за да изглежда, сякаш Барбара е чистила на горния етаж. — Хайде, хайде!

Спалнята на Кукувицата беше опразнена. Кел огледа килима. До скрина имаше малко парченце жълта пластмаса, което той вдигна и пъхна в джоба на панталона си. В стаята се носеше кисела миризма на пот; стори му се, че долавя и парфюма на Елза, но може би си въобразяваше. Отвори прозореца, както би сторила и Барбара, и надникна в банята, за да се убеди, че екипът му не бе оставил следи.

Две прищраквания по радиото. Кукувицата минаваше покрай къщата на Шанд. Кел погледна през прозореца на банята и го видя да се задава. Обърна се, излезе в коридора, зави към спалнята на Амилия, влезе вътре и затвори вратата.

И едва тогава се сети, че бе забравил да върне СИМ картата в джинсите на Кукувицата.

Барбара видя Кукувицата, когато стигна до контейнерите за смет. Той вече не тичаше, а крачеше по алеята; беше подминал къщата на Сузи Шанд и се намръщи от изненада при вида на възрастната чистачка на Амилия, превита под тежестта на чувала с боклук.

— Вие добре сте? — подвикна ѝ той.

Залитайки на една страна за по-убедително, Барбара кимна като същинска отрудена старица, приела стоически съдбата си, и продължи да тътрузи крака към контейнерите.

— За какво се връщаш, сладурче? — попита тя, като стовари чувала по средата на алеята, преграждайки пътя му.

— Искам да пуша — отвърна той, като направи движение с ръка, сякаш поднасяше цигара към устата си. — Може ли на вас да помогна?

Поне не му липсва възпитание, помисли си Барбара, като занарежда многословни благодарности, докато Кукувицата повдигна чувала с боклук и го пренесе на няколко метра до големите контейнери за смет край пътя.

— *C'est lourd* — каза той. — Тежко.

Вместо потвърждение Кукувицата стисна с длан бицепса си, сякаш бе разтегнал мускул. За част от секундата Барбара се изкуши да му отговори на безупречен френски, но се сдържа и продължи да играе ролята, която ѝ бе отредена.

— Много си мил, Франсоа — каза бавно и отчетливо тя, сякаш говореше на дете. — Слава богу, че те срещнах. — Докато разговаряше с французина, Барбара си даваше сметка, че на не повече от десетина метра от тях, зад прозорците на първия етаж, Кел, Елза и Харолд панически опразваха спалнята му. Тя посочи с пръст към земята и добави: — Обаче в никакъв случай няма да те пусна в къщата с тези кални ботуши.

Обстоятелството, че Кукувицата бе принуден да се преструва на неразбрал казаното, също работеше в нейна полза.

— Какво, моля? — попита той. — Не разбирам какво вие ми говорите.

Барбара повтори предупреждението, печелейки още скъпоценно време, докато му обясняваше бавно, на бебешки английски, че не позволява кални стъпки в къщата на Амилия Левин.

— Ела с мен — каза накрая тя, мобилизирайки всичкия чар и дяволитост, които вече бе приложила с такъв успех върху рецепциониста в хотел „Гилеспи“. Хвана Кукувицата под ръка и го поведе бавно по алеята към къщата. Когато стигнаха до кухненската врата, която беше още открената, тя отново посочи с пръст ботушите му.

— Цигарите ти са на масата, нали, миличък?

Кукувицата кимна към пакета „Лъки Страйк Силвър“, който действително беше на кухненската маса, отчасти закрит зад мелничката за кафе и захарницата.

— Аз ще ти ги подам — каза Барбара, като се провря през вратата. — Така няма да има нужда да влизаш.

— И запалка — каза той. — Искам моя запалка.

Тя му подаде цигарите през отворената врата и го попита за координатите на запалката.

— В стаята на мен — отвърна Кукувицата. — Но аз мога да я взема сам.

— Не, миличък, недей. Ти стой тук. — Барбара се качи по стълбите до първия етаж, където вече цареше мъртвешка тишина. Отиде до спалнята на Кукувицата, видя златната му запалка върху скрина, пхна я в джоба на престилката си и се върна в кухнята.

— *Voilà!* — възкликна тържествуващо тя, като му я подаде през прага на къщата. Произнесе го така, сякаш това беше единствената френска дума, която знаеше. — А сега се връщай при мисис Левин, да не се чуди къде си. И ако не се видим, беше ми драго да се запознаем. Приятно прекарване на остатъка от почивните дни. И лек път обратно за Париж.

Легнали по корем на пода в банята към спалнята на Амилия, за да не се виждат отвън през прозореца, Кел, Елза и Харолд дочуваха като неясно гъгнене разговора между Барбара и Кукувицата. Затаили дъх, притиснати един до друг като планинари, натъпкани в палатка за трима, те чува затварянето на кухненската врата и отдалечаващите се стъпки. След около минута радиото на Кел прищрака два пъти, а малко по-късно — три пъти в потвърждение, че Кукувицата е минал през портата на път към очакващата го Амилия.

Мина още цяла минута, преди Кел да се реши да сложи край на мълчанието. Изправяйки се на крака, той изруга тихо и погледна надолу към Елза и Харолд. Бавно, като по чудо оживели след земетресение, те също се надигнаха.

— *Cazzo* — прошепна Елза.

— Чак задникът ми се изпоти — обади се Харолд и Елза му изшътка, сякаш Кукувицата беше още в съседната стая.

— Няма страшно — вдигна ръка Кел, отваряйки вратата на банята. — Той е на ливадата. Разкара се.

Барбара се появи на стълбищната площадка.

— Простете за израза — рече тя, — но как, по дяволите, стана тая работа?!

— Какво искаше? — попита Елза.

— Цигари — отвърна тя. — *Цигари*, дяволите да го вземат. Представяте ли си да се беше качил горе?

— Щях да го черпя една — промърмори Харолд и всички се заловиха отново за работа.

На сутринта Аким се събуди от шума, който вдигаха Люк и Валери, докато се чукаха в съседната стая. Все същото: останал без дъх, Люк блъскаше с глава таблата на леглото, докато Валери стискаше със зъби чаршафа или ъгъла на възглавницата, за да заглуши стоновете си. Тази жена беше като тийнейджърка или младоженка на меден месец — искаше секс сутрин и вечер. Уволнена преди време от дирекция „Вътрешна сигурност“, Валери беше единственият случаен елемент в цялата операция, привлечена от шефа Люк, който не можеше без нея, но — доколкото Аким можеше да прецени — държана в тайна от неговите собствени шефове в ДЖСЕ. Дори Венсан я познаваше едва от няколко дни. Люк го бе накарал да се закълне, че за нищо на света няма да разкрива участието ѝ, знаейки много добре, че от Париж щяха да отменят цялата операция Холст, ако дори само заподозряха, че тя е замесена в нея.

Аким погледна часовника до леглото. Беше малко след шест, неделя сутрин, можеше да поспи още един час. А сега беше в състояние да мисли само за секс и се питаше кога ли най-после ще се прибере в Марсилия.

— Мръсници — промърмори той, като се надяваше да го чуят през стената, та да престане това стържене по дъските на пода, това противно скърцане на пружините. Накрая Люк изстена по-силно от обикновено и леглото спря да се движи като кола, отбила край пътя. След секунди се чуха стъпки от боси крака и плискането на водата в бидето. Люк се покашля няколко пъти и пусна тихо радиото. Всяка сутрин едно и също.

В седем и петнайсет Аким трябваше да смени Слиман от нощно дежурство. Преди три дни, слизайки долу, бе сварил Слиман да разговаря с пленника; вратата на Холст беше широко отворена, очите му бяха пълни със сълзи на ярост. По-късно, вече извън къщата, Аким бе поискал обяснение и Слиман му бе казал през смях, сякаш разказваше виц, че дразнел Франсоа за Египет, напомняйки му какво е направил с неговите „фалшиви мама и татко“. Аким, който с течение

на времето беше започнал да харесва Франсоа, да изпитва към него уважение заради достойнството, с което приемаше съдбата си, се бе нахвърлил с юмруци върху своя колега, изливайки натрупаното напрежение от дните на принудително бездействие. Двамата се търкаляха по земята, разменяйки си удари като улични деца, но след минута престанаха, спогледаха се, избухнаха в смях и заотупваха праха от дрехите си.

— На кой му пука за тоя мухльо? — се беше изхилил Слиман. В този момент по пътя се бе задал трактор и двамата залегнаха зад едно дърво.

На кого му пука за тоя мухльо? Аким дълго бе разсъждавал по този въпрос. На мен пука ли ми за Франсоа? Трябва ли да ми пука? Той бе причинил болка на баща му, спор нямаше. Но не той, а Слиман бе размахвал ножа в Египет. Слиман бе настоявал да довършат шпионина в „Ла Сите Радийоз“. Аким не искаше никой, особено Франсоа, да си мисли, че двамата със Слиман си приличат. Аким беше войник, изпълняваше заповеди, проявяваше лоялност към онзи, който му плащаше. Докато при Слиман никога не се знаеше кому служи, какво си мисли, какви бесове могат да го обземат във всеки един момент.

На кой му пука за тоя мухльо? Предишната вечер Аким си бе легнал със съзнанието, че може да му се наложи да убие Холст. Може би тъкмо това сега не му даваше покой. Не му се искаше да се стига дотам, но същевременно знаеше, че Люк и Валери са достатъчно луди, за да го накарат, просто за да изпитат лоялността му. Някъде около седем вечерта, веднага след вечерното си плуване, Люк бе получил документ от Париж, който на практика слагаше край на първата фаза от операцията. Беше дешифровка на разговор, проведен в апартамента на Кристоф Дьолестр в Монмартр. Записът беше отпреди пет дни, но поради характерната френска мудност и неорганизираност едва сега бе стигнал до Люк. Разговорът беше между Дьолестр, жена му и служител на МИБ, представящ се за Томас Кел. Люк мигновено се досети, че Кел всъщност е Стивън Юнияке — мъжът, който бе заговорил Венсан на ферибота и когото Аким и Слиман трябваше да сплашат и да набият в „Ла Сите Радийоз“. Кел бе издирил Дьолестр, показал му бе снимка на Венсан и се бе досетил, че Холст е подменен. Още мокър от плуването, Люк изтича долу, оставяйки влажни следи по пода, и извика Валери.

— Шибаното МИБ! — изръмжа той. — Оная проклета мръсница Амилия Левин! Досетила се е. Знае за второто погребение.

Двамата се скараха, после Люк се облече, метна се на колата и подкара на север към Кастелнодари, където плати за половин час в интернет клуба и изпрати имейл на тайния адрес на Венсан.

Знаят за второто погребение. Юнияке е агент на МИБ на име Томас Кел. Открил е Дьолестр в Париж. Левин сигурно знае и те разиграва. Прекрати незабавно операцията. Среца в полунощ, неделя срещу понеделник.

Когато Люк се прибра в къщата някъде около девет, по всичко личеше, че с операцията е приключено. Но тогава се намеси Валери и направи онова, което умееше най-добре: предума Люк да промени решението си.

— Виж, нищо не се е променило — започна тя, самодоволно усмихната, сякаш знаеше, че накрая всички ще се съгласят с нея. — Тази операция от самото начало е строго секретна. Само пет-шест твои колеги в Париж са изцяло посветени в намеренията ти. Дори Елисейският дворец не е в течение. Права ли съм?

— Права си — отвърна тихо Люк.

— Е, добре. Сега се правиш, че всичко е приключило. Казваш им, че ще се погрижим за Франсоа. В Париж ще се разочароват, че са се лишили от инструмент за натиск срещу Амилия Левин, и ще поискат да те разпитат, когато се върнеш. Но ти няма да се връщаш. Майната им на ония в Париж. Ще оставим Франсоа жив още няколко дни и ще поискаме откуп от Левин. За нея той е безценен.

— МИБ не плаща на похитители — отвърна Люк, но с това само я предизвика да избухне.

— Я стига глупости! — кресна тя.

Аким хвърли бърз поглед към Слиман, който се хилеше доволно, сякаш всичко беше игра. Под окото си още имаше лилав оток — спомен от сбиването в Марсилия.

— Съпругът ѝ е милионер. Самата тя има достъп до десетки милиони в офшорни сметки на МИБ. Ще плати, и още как. Никак няма да е трудно да я принудим. Защото, ако не го направи, момчетата ще

заколят сина ѝ, и тя го знае. Това е достатъчна мотивация, не смяташ ли? — Със сарказма си Валери сякаш изпитваше куража им. Люк изглеждаше победен и засрамен; Слиман едва не му се изсмя в лицето. — А когато накрая плати — продължи Валери, палейки цигара, — ще дадем на момчетата техния дял, ще вземем парите, ще убием тоя фукльо — тя кимна с русия си бретон към килията на Холст — и ти най-после ще се махнеш от онази кочина, от която се опитвам да те измъкна вече трета година. Какво, страх ли те е? Може би се боиш, че шефовете ти ще те разкрият? — Тя нарочно го провокираше пред екипа му; този път дори Слиман сведе поглед.

— Не ме е страх, Валери — отвърна Люк, който явно искаше да продължат разговора насаме. — Просто искам да съм наясно в какво се набъркваме.

Аким помнеше прекрасно какво се случи после: Валери стана от мястото си, прекоси стаята и зарови език дълбоко в гърлото на Люк, като същевременно го стисна през панталоните за члена; при самата мисъл за това Аким получи нова ерекция.

— Аз винаги знам какво правя — заяви Валери. — От вас, момчета, искам само да ме слушате.

Не мина много време, и Люк прие всичките ѝ идеи: момента за искане на откупа; деня, в който щяха да убият Франсоа; радостта от отмъщението срещу Амилия Левин. Не от вчера Слиман беше забелязал, че в присъствието на Валери Люк губеше силата си, превръщаше се в неин роб. В отношенията си с другите той винаги защитаваше позициите си, спореше и им доказваше, че е прав. Не и с Валери. Тази жена сякаш го бе хипнотизирала. Беше срамно един мъж да се държи така. Зад гърба му Слиман го наричаше „изтривалката“.

От съседната стая се чу клозетно казанче и после отново стъпки от боси крака — Валери се връщаше в леглото. На Аким много му се искаше да я изучука; от първия ден, в който се бяха запознали, си го представяше. Той запали цигара, после сложи анцуга и маратонките си. Дръпна завесите. Изгледът към Пиренеите беше изумителен. Аким обичаше да поглежда натам всяка сутрин, още щом станеше. Сякаш беше в рая.

Той излезе от стаята и отиде да работи.

Слиман спеше на стола в подножието на стълбите; едната му ръка беше пхната отпред в панталона, от устата му течеше струйка

лига. Аким погледна през шпионката. Холст лежеше по гръб на нара, вперил немигащ поглед в тавана. Аким събуди Слиман, който го наруга от благодарност за старанието, после отиде в кухнята да си направи кафе. Малко по-късно се появи и Люк — почти гол, само по памучни боксерки. Бицепсите му бяха покрити с татуировки, кожата му беше изгоряла от слънцето и се белеше. Миришеше на секс, сякаш искаше всички да знаят, че току-що е чукал Валери. Отвори вратата към задната веранда.

— Днес е голям ден.

Шефът отиде до хладилника и отпи голяма глътка портокалов сок направо от кутията. После я остави на масата и фиксира Аким с характерния си ленив поглед.

— Венсан все още не отговаря — каза той. — От пристигането му на „Сейнт Панкрас“ сме получили само два имейла от него: единия в петък вечер, другия вчера сутринта, след идването на икономката. Съобщението, което му изпратихме за прекратяване на операцията, вече го няма на сървъра, което значи, че е получено. Валери му остави съобщение на гласовата поща, но в къщата няма сигнал.

Слиман влезе в кухнята, забеляза кутията с портокалов сок и се насочи към нея. Люк го сграбчи за ръката и го завъртя към себе си.

— Вие двамата слушате ли изобщо какво ви говоря? — каза той. Беше по-силен от Слиман, който го погледна кисело. — Имаме проблем. Венсан е попаднал в капан и не знаем дали не е арестуван, дали все още се намира в къщата и дали той или някой друг е получил съобщението за прекратяване.

— Ами хубаво — сви рамене Слиман. — Ще му кажеш, като се върне в Париж.

— Не. — Това беше Валери, която се бе вмъкнала в стаята зад него, по джинси и тениска. — Искам ти да му кажеш, Аким.

— Аз?

Люк пусна Слиман. Валери разпери ръце и прегърна двамата араби през шиите.

— Всъщност искам и двамата да поговорите с него. — По тялото на Аким сякаш премина електрически ток. — Открийте Венсан, когато се прибере в Париж. Има запазена стая в „Лютеция“. Навестете го и направете това, за което най-много ви бива. Ако сме умни, ще започнем да заличаваме следите.

Имейлът на Люк до Венсан бе засечен почти мигновено от Елза Касани в библиотеката на Сузи Шанд, откъдето прихващаше всичките канали за комуникация на Кукувицата. Появи се в криптиран вид върху специалния сървър на ДЖСЕ и гласеше:

Знаят за второто погребение. Юнияке е агент на МИБ на име Томас Кел. Открил е Дъолестр в Париж. Левин сигурно знае и те разиграва. Прекрати незабавно операцията. Среща в полунощ, неделя срещу понеделник.

— Господи, Том — ахна тя. — Ела да видиш.

Кел беше в кухнята. Барбара, която си бе изпълнила ролята, беше вече на „Гетуик“ и чакаше самолета за Франция.

— Какво има?

Кел влезе в библиотеката с чаша чай в ръка. Елза заби показалец в третия лаптоп, от дясната страна на дъбовата маса. От натиска на пръста ѝ образът на екрана се беше замъглил.

— Сега ли пристигна?

— Преди по-малко от минута. Как са разбрали за теб?

Кел остави чашата си на масата.

— Явно са подслушвали апартамента на Дъолестр — предложи той единственото логично обяснение.

— Но ти беше при него в понеделник. Какво ги е забавило толкова?

— Недостиг на хора — отвърна Кел. Той знаеше, че когато трябваше да се проучват множество следи и да се подслушват безброй разговори, французите бяха поне толкова претоварени, колкото и британските служби за сигурност. — Сигурно са разположили микрофони из цял Париж и наблюдават всички приятели и колеги на Мало. Вероятно им е отнело няколко дни, за да установят, че съм бил там.

— Във всички файлове, отнасящи се до Кукувицата, откривам името Венсан Севен. А също и Валери дьо Сер, вероятно любовницата на Люк Жаво. Дали това не е псевдоним на Мадлен Брив?

— Почти сигурно. — Кел си записа имената на лист хартия. — А къде е сега Кукувицата?

Двамата вдигнаха очи към рафтовете, където бяха наредени деветте монитора, в три реда по три, като в игра на кръстчета и нулички. Часът беше малко след осем, събота вечер. Амилия готвеше задушено с риба в кухнята, а Кукувицата четеше Майкъл Дибдин в дневната.

— Можеш ли да задържиш съобщението на сървъра?

— Не мисля. — Елза натисна няколко клавиша на втория лаптоп. — Бих могла да го изтрия. Така няма да заподозре нищо, докато не си тръгне утре. Допускам, че ще се опитат да го открият и на мобилния му телефон.

— Харолд! — извика Кел към горния етаж.

Над главите им се чу изръмжаване, преместване на стол, после тежки стъпки надолу по стълбите.

— Да, шефе.

— Би ли проверил за скорошен трафик към мобилния телефон на Кукувицата? Много е възможно да е получил гласово или текстово съобщение с инструкции да прекрати.

— Да *прекрати*?!

— Знаят за нас. Знаят, че са разкрити. Опитват се да се свържат с него, за да го извикат обратно в Париж.

Кел реши да изтрие имейла от сървъра на ДЖСЕ, за да спечели време. После изпрати съобщение до Амилия, за да я уведоми, че операцията им е разкрита. На закуска тя трябваше да каже на Кукувицата, че от МИБ я търсят спешно и че ще пратят кола да я вземе. По съображения за сигурност нямаше да предложи на „Франсоа“ да пътува с нея, но щеше да му поръча такси, което да го закара до града. Кел знаеше, че още щом се отдалечи на километър и половина от селото, Кукувицата ще попадне в обсега на мобилните оператори и ще чуе и трите съобщения, оставени му от Валери дьо Сер. Първото беше достатъчно недвусмислено:

Венсан, тук е Валери. Не знам защо не отговаряш на имейла ни, но трябва да прекратиш незабавно операцията, ясно ли е? Обади ми се веднага, ако обичаш. Спешна среща в полунощ, неделя срещу понеделник. Люк ще ти обясни всичко. Искам да знам, че си получил съобщението ми и ще дойдеш на срещата.

Харолд бе проникнал в гласовата поща на Кукувицата и Кел получи възможност да се наслади отново на строгия раздразнен глас на своята напориста прелъстителка Мадлен Брив. Още щом чуеше съобщението, Кукувицата щеше да положи всички усилия, за да се отърси от евентуална опашка на МИБ и да се изгуби из глухата английска провинция. Скоро следите към истинския син на Амилия щяха да бъдат безвъзвратно загубени.

Венсан разбра, че има проблем, още щом чу настойчивото почукване на Амилия по вратата на спалнята му. Беше малко преди осем в неделя сутринта. Той беше буден от близо час и дочиташе книгата на Дибдин; от стръмния склон зад къщата долиташе блеене на овце.

— Буден ли си, скъпи?

Тя влезе в стаята му. Беше облечена делово: тъмносин костюм с пола, кремава блуза, черни обувки на нисък ток и със златната огърлица, подарък от брат ѝ за трийсетия ѝ рожден ден.

— На църква ли отиваш? — попита той.

Беше гол до кръста, небрежно облегат върху таблата на леглото, сякаш нарочно я предизвикваше с мъжествеността си. Усещаше, че Амилия изпитва към него чисто физическо желание, нямащо нищо общо със задълженията ѝ на майка. Да, Венсан Севен имаше нюх за тези неща.

— Боя се, че трябва да замина спешно за Лондон. От Службата ме викат. В девет и половина ще дойде кола да ме вземе.

— Разбирам.

— Толкова съжалявам. — Тя приседна в края на леглото, в погледа ѝ се четеше молба за прошка. Венсан си спомни първия път, когато бе зърнал гладката ѝ бяла кожа край басейна, разкошните ѝ гърди. Оттогава често си представяше вкуса ѝ, виждаше се как прави секс с жената, която си мислеше, че му е майка. — А най-лошото е, че не можем да пътуваме заедно до Лондон. В Службата не знаят за теб, а шофьорът ми със сигурност ще ме издаде. Но съм уредила да те вземе такси в девет и петнайсет. Става ли? Ще имаш ли достатъчно време да си опаковаш багажа?

Венсан нямаше избор. Той отметна завивката, стана от леглото и се загърна с халата.

— Е, жалко. — Искрена ли беше Амилия? Или някак си бе узнала истината за него? — Много исках да прекараме деня заедно. Да поговорим за преместването ми в Лондон.

— Аз също. — Тя се изправи и го прегърна; Венсан едва се сдържа да не я сграбчи и да я целуне в устата. — Боя се, че не мога дори да те поканя да останеш в къщата. Съседите ще почнат да любопитстват...

— Не се притеснявай. Разбирам. — Той започна да вади дрехи от чекмеджетата на скрина и да ги пуска в куфара си. — Дай ми пет минути да си взема душ и да си прибера нещата. После слизам долу. Ще закусим и тръгвам за Париж.

Както бе предвидил Кел, Венсан Севен беше изминал точно километър и половина на изток от Чок Вали, когато мобилният му телефон оживя с поредица от остри звуци, писукания и бибипки, които продължиха почти цяла минута.

— Много те търсят жените, момче! — подхвърли през рамо Харолд Моубри, небрежно облечен в долнище на анцуг и карирана памучна риза — обичайната униформа на таксиметров шофьор от Уилтшър през почивните дни, — докато даваше газ по посока на Солсбъри.

Венсан не отговори. Той видя, че има няколко съобщения на гласовата си поща, и натисна бутона за прослушване.

Венсан, тук е Валери. Не знам защо не отговаряш на имейла ни, но трябва да прекратиш незабавно операцията, ясно ли е? Обади ми се веднага, ако обичаш. Спешна среща в полунощ, неделя срещу понеделник. Люк ще ти обясни всичко. Искам да знам, че си получил съобщението ми и ще дойдеш на срещата.

Отначало той сякаш не разбра какво му казва Валери. Да прекрати? Защо? И каква беше тази спешна среща в Париж след по-малко от петнайсет часа? Венсан измъкна блекбърито си и провери кутията за входящи съобщения. Нямаше нито едно, както нямаше и имейл на лаптопа му предишната вечер. Може би, след като цял уикенд не бяха успели да се свържат с него поради липсата на сигнал, Люк и Валери просто бяха изпаднали в паника.

Той набра парижкия номер и чу как системата го прехвърля към мобилния телефон на Люк.

— Люк?

— Господи, Венсан! Най-последно! Къде се губиш, по дяволите?

От библиотеката на Сузи Шанд Елза успя да пренасочи разговора към аудито на Амилия, докато двамата с Кел следваха таксито по пътя за Солсбъри. На Венсан му бяха нужни няколко секунди, за да осъзнае, че е напълно компрометиран. Люк му разказа всичко: че „онзи тип на ферибота е офицер от МИБ“, че „Юнияке е псевдоним на Томас Кел“, че „Кел е разговарял с Дьолестр в Париж и е разбрал за двете погребения“. Люк и Валери бяха сигурни, че Амилия е знаела за измамата „от поне пет дни“. Затова го бе поканила в къщата си в провинцията — не за да се опознаят по-добре, а за да научи кой стои зад заговора с отвличането на Мало. Венсан попита дали МИБ знаят, че Франсоа е техен пленник.

— Допускай, че знаят всичко — беше отговорът на Люк.

Седнала до Кел на предната седалка, Амилия поклати глава.

— Никога няма да се доберем до Франсоа. През следващите четирийсет и осем часа ще го скрият някъде другаде, ако не го убият междуременно.

— Не е задължително — каза Кел, но оптимизмът му нямаше на какво да се опре. Ако Елза не успееше да засече с по-голяма точност източника на съобщенията, изпращани от Люк и Валери, надеждите им за успех бяха нищожни. Той подозираше, че Франсоа се намира някъде в радиус от седем до десет километра около Сал сюр л'Ер, селото в Лангедок-Русийон, където Арно бе оставил Венсан с таксито, но без точни координати шансът да го открият беше колкото да заснемат от безпилотен самолет вътрешността на пещерите в Тора Бора. Единствената им надежда беше Венсан, но при наличието на не повече от двама специалисти по проследяване Кел съзнаваше, че вероятността да открият мястото на срещата клони към нула. Как можеше да очаква от Харолд и Елза — двама технически специалисти с базисни познания по физическо проследяване — да тръгнат по петите на Кукувицата, без онзи да ги забележи?

В таксито пред тях Венсан вече бе затворил телефона на Люк и чертаеше маршрути за изчезването си.

— Виж — каза той на Харолд, — това беше шефът ми. Има промяна в плана. Трябва да стигна колкото се може по-бързо до железопътна гара.

— Аз пък си мислех, че ще те карам до Лондон — отвърна Харолд, който играеше с наслада ролята си. — Освободих си целия ден...

— Прави каквото ти кажа — отвърна Венсан на безупречен английски, с гневно треперещ глас. — Ще ти платя за цял ден.

Амилия се пресегна и увеличи звука, за да чуе отговора на Харолд.

— Добре де, добре. Само по-кратко, няма що да ми се репчиш толкоз. Ти си тоя, дето не знае какво иска, не аз. — Шумът на колата и смущенията във връзката заглушаваха думите му. — Солсбъри добре ли е за мосю? Щото и от Тисбъри тръгват влакове за Лондон, ако предпочитате.

— Просто ме закарай до най-близката гара.

На петстотин метра пред таксито с друга кола пътуваха Кевин Вигърс и Дани Олдрич. Наближаваха Уилтън, когато Кел им се обади по радиото.

— Чухте ли това?

— Да, чухме — отвърна Вигърс.

— Харолд ще закара Кукувицата в Солсбъри. Ако ще се опитва да се откачи от нас, там ще го направи.

— Ясно.

Цяла нощ Кел се бе опитвал да предвиди как ще постъпи Кукувицата, след като разбере, че е разкрит. Инстинктът му щеше да го подтикне да се завърне колкото се може по-скоро на френска земя. Но как? Освен големите лондонски летища имаше полети за Франция от Саутхамптън, Борнмът, Ексетър и Бристол. Беше малко вероятно Венсан да се отправи директно към „Сейнт Панкрас“, без да се постарее да се освободи от опашката си, но той можеше да хване „Юростар“ за Париж и от две гари в Кент — в Ашфорд или Ебсфлийт. Имаше и възможност да наеме кола и да я качи на товарния влак под Ламанша при Фолкстън, но Венсан вероятно знаеше, че МИ6 разполагат с технология за разчитане на автомобилни номера и щяха много бързо да засекат местоположението му. А ако вземеше влак от Солсбъри, по-късно щеше да направи връзка с някой от експресите за Париж.

— Мислиш ли, че ще вземе влака? — попита Амилия.

— Да изчакаме, и ще видим — отвърна Кел.

В покрайнините на Солсбъри, докато приближаваха прочутата катедрала, Венсан обяви, че му е нужен банкомат, за да изтегли пари. След три минути Харолд спря пред един клон на банка „Сантандер“ близо до центъра.

— Би ли изчакал тук? — попита Венсан и отвори вратата, оставяйки куфара и лаптопа си на задната седалка.

— Тук сме на двойна жълта линия, приятел — отвърна Харолд. — Ще се бавиш ли дълго?

Отговор нямаше. Харолд проследи с поглед французина, който пресече шосето, заобиколи една възрастна двойка и се нареди на късата опашка пред банкомата.

— Паркирал съм пред едно кино — докладва той. — В стил псевдо-Тюдор, отстрани има клон на „Сейнсбъри“. — Харолд говореше сякаш на себе си в празния автомобил, като се молеше радиовръзката да работи. Постави малка слушалчица в ухото си и се извърна назад, като се мъчеше да се ориентира. — В този участък улицата е еднопосочна, мисля, че се казва „Ню Канал“. Зад мен има „Маркс енд Спенсър“, до него „Старбъкс“.

През шума от статичното електричество се чу гласът на Амилия:

— Знаем къде си, Харолд. Том в момента завива. Да, виждаме те. А къде е Кукувицата?

— Отреща през улицата, тегли пари от банкомата на „Сантандер“. Остави всичко на задната седалка. Куфара, лаптопа. Взе си само портфейла.

— А паспорта? — попита Кел.

— Ще трябва да проверя.

— С коженото яке ли е? — Това беше Олдрич, паркирал с Вигърс на пазарния площад, на триста метра по-нататък.

— Потвърждавам — отвърна Харолд.

В якето имаше проследяващо устройство, което лично той бе зашил под хастара предишната сутрин.

— Скоро ще го свали — промърмори Амилия.

Така се и оказа.

Мислì, повтаряше си Венсан. Мислì.

Той вкара в банкомата три карти една след друга, като от всяка изтегли по четиристотин лири. Сърцето му блъскаше в гърдите, обливаше го студена пот. Съзнанието, че се е оставил да го направят за смях, го изпълваше с дива ярост; искаше да открие Амилия и да я унищожи, както тя го бе унищожила. От колко ли време знаеше? От колко ли време онези го разиграваха като маймуна?

Мислì.

Кукувицата натъпка последната пачка пари в задния джоб на джинсите си и погледна встрани, към клона на „Маркс енд Спенсър“. Сигурно беше отворен в неделя сутрин, с малко късмет би могъл да се измъкне през задния вход. Таксито беше зад гърба му през улицата; той се обърна и погледна назад. Шофьорът свали прозореца и подаде глава.

— Рече ли нещо, приятел?

Дали и той не беше един от тях? Дали не беше част от екип от десет-дванайсет специалисти по оперативно наблюдение и проследяване, разположени около центъра на Солсбъри? От този момент нататък Венсан трябваше да вижда заплаха във всекиго.

— Искам да си купя сандвич от „Маркс енд Спенсър“ — извика той през уличното платно, като посочи към магазина. — Можеш ли да ме изчакаш още две минути?

Чу отговора на шофьора:

— Казах ти вече, пич. Нямам право да спирам тук.

За момент се замисли дали Амилия не беше единствената, която бе тръгнала подире му. В мозъка му се блъскаха много въпроси, много променливи, с които трябваше да се съобрази. Спомни си думите на Люк по телефона: *Допускай, че знаят всичко*. Събитията се бяха развили толкова внезапно, положението беше направо безнадеждно. Венсан се опита да си припомни какво го бяха учили в Академията, но оттогава беше минало много време, а и главата му вече не го слушаше. *Не са ме подготвяли за такава ситуация*, помисли си той и насочи гнева си към Люк и Валери, защото от самото начало цялата налудничавата операция беше тяхна идея. Как си мислеха, че ще им се размине? Или може би той, Венсан Севен, щеше да опере пешкира за всичко? Дали се готвеха да си измият ръцете с него?

Мислì. Вратите на „Маркс енд Спенсър“ бяха автоматични и Венсан се озова в едно продълговато, осветено от неоновы тръби помещение, пълно с нощници и камизолки и с местни домакини, отегчени деца и тътрузещи крака съпрузи. Тръгна по знаците нагоре към мъжкия отдел, в подножието на ескалатора се спря и погледна назад, търсейки опашка. Дали и Томас Кел беше някъде наблизо? Още на ферибота Венсан беше предупредил Люк, беше му посочил Стивън Юнияке като евентуален източник на заплаха. И тъкмо това го вбесяваше най-много. Всичката му работа, целият му талант, всичко, което бе вложил в тази операция, щеше да отиде на вятъра само заради немарливостта на Люк. Как се бяха оставили да ги надхитрят толкова леко? *Той е само един скучен английски консултант,* бе му казала Валери. *Имаш мания за преследване. Преслушахме телефоните му, проверихме в компютъра му. Англичанинът е чист.*

Венсан стигна горната площадка на ескалатора, като се питаше колко ли време щеше да мине, преди шофьорът на таксито да тръгне подире му. Можеха да го арестуват дори само за това, че не си бе платил. Намери мъжки чорапи, бельо, чифт мокасина, дънки, червена риза без ръкави, черен пуловер с шпиц деколте, сако от туид. Все евтини грозни дрехи, не в негов стил, не дори и в стила на Франсоа. Купи си и кожена чанта за през рамо, като заплати за всичко в брой. На долния етаж имаше супермаркет и той си взе сандвич, защото не знаеше кога пак ще има възможност да се нахрани, а също и еднолитрова бутилка минерална вода, от която изгълта една трета още преди да стигне до касата. От постоянното чувство на страх и притеснение сякаш кожата му се беше изпънала. Продавачките му се усмихваха, някаква млада майка се опита да улови погледа му. На Венсан не му беше до флирт. Той отново мразеше жените, презираше тези лукави същества; един мъж никога не може да им има вяра, още по-малко, когато се усмихват и говорят мили думи. Думите нищо не значат. Дори една майка може да излъже сина си. *Та аз вече не съм Франсоа Мало,* напомни си той, но все още се чувстваше в кожата на другия, опитваше се да я свали, но тя сякаш бе впримчила душата му. *Аз съм Венсан Севен и играта приключи. Идват да ме спипат.*

Мина през отдела за дамско бельо — от рекламните плакати загорели модели хвърляха съблазнителни погледи — и намери изхода, който го изведе на тясна уличка. Право напред имаше пекарна; вдясно

— паркинг за коли, около билетните автомати се навъртаха хора с пазарски торби; вдясно се виждаше открита пешеходна зона с клонове на търговски вериги. *Мисли*. Венсан провеси кожената чанта на рамо и тръгна на запад, като се оглеждаше за бистро или хотел, където можеше да се скрие. Мина под някакъв надлез и навлезе в друга пешеходна улица. Напред, до затворен клон на „Улуърт“ със заковани прозорци, видя оживено кафене с маси вътре и на тротоара. „Бостън Тий Парти“ — прочете той табелата. Влезе през вратата, срещна погледа на келнерката — фалшива блондинка с къса коса — и попита дали може да ползва тоалетната.

— Няма проблем — отвърна тя с акцент някъде от Източна Европа, може би от Полша. И му посочи с ръка към горния етаж.

Венсан се разбърза, понеже беше притиснат в ъгъла и всеки миг можеха да го хванат. Отиде в тоалетната, заключи вратата и започна да се съблича. Извади новите си дрехи от кожената чанта: белъто, чорапите, мокасините, ризата без ръкави, сакото. Остави портфейла и телефона си в черното кожено яке, което закачи на куката от обратната страна на вратата. В единия ъгъл на тоалетната имаше кашон с нахвърляни вътре празни бутилки от почистващи препарати. Той натъпка старите си дрехи в него. Трябваше да изчезне безследно. В началото на операцията в различни тайници из Лондон му бяха оставени три паспорта точно за такива непредвидени обстоятелства. Поне в това отношение Люк бе проявил малко далновидност. Единият от паспортите се намираше на Пети терминал на „Хийтроу“. Ако никой не го беше намерил междувременно, щеше да се измъкне с него. Трябваше само да се добере до летището.

Повече от десет години Амилия Левин си купуваше чорапогащи и готова храна от този конкретен „Маркс енд Спенсър“. Познаваше вътрешното разположение на магазина и знаеше, че Кукувицата ще намери изхода към паркинга и ще се измъкне оттам, ако не го открият междувременно. Затова изпрати Олдрич да го причака отзад, а Кевин Вигърс остави колата на площада, за да наблюдава входа откъм Ню Канал Стрийт.

Кел и Амилия бяха паркирали отстрани до таксито на Харолд и се опитваха да се свържат с Олдрич по радиото. Вигърс, на двайсетина

метра от тях през улицата, вече седеше на автобусната спирка с такъв невъзмутим вид, сякаш всеки ден от години насам чакаше автобуса по едно и също време. Междувременно Кел се бе обадил по телефона на Елза и ѝ бе казал да отпътува с първия възможен полет за „Шарл дьо Гол“, изхождайки от предположението, че спешната среща ще се проведе в Париж. Нямаше смисъл Елза да продължава да следи телефонния и имейл трафика на Кукувицата, след като французинът знаеше, че е разкрит. По-добре би било да изчака във Франция, за да може да поеме Венсан от летището или от Гар дю Нор.

Минаха шест минути. Все още не се бяха чули с Олдрич, а от Кукувицата нямаше и следа. Амилия каза на Вигърс да влезе в магазина. Секунди по-късно телефонът на Кел започна да вибрира на седалката до него.

— Дани е — каза той, като постави апарата на високоговорител.

— Виждам го — докладва Олдрич. — Кукувицата току-що излезе през задния изход. Минава покрай магазина за музикални инструменти. Тук всичко е затворено, няма много хора. — За момент връзката прекъсна, сякаш Олдрич беше свалил телефона от ухото си. После гласът му се чу отново: — Носи нова чанта. Видяхте това, нали?

— Нищо не сме видели — отвърна Амилия. — Купил си е нови дрехи от „Маркс енд Спенсър“. Може би предполага, че сегашните му са пълни с електроника.

— Правилно предполага. — Олдрич се закашля като пушач. — Чакайте малко. Кукувицата току-що влезе в едно кафене. „Бостън Тий Парти“. Можеш ли да поставиш Кев отвън? Срещу кафенето има стар „Улуърт“, отстрани — книжарница на „Уотърстоунс“. Аз ще мина отзад, ако случайно има втори изход.

За две минути Вигърс измина тичешком двестате метра от автобусната спирка, видя книжарницата и сви в пресечката. Олдрич го забеляза и му кимна, като в същото време докладва по телефона на Кел, че кафенето няма заден изход. Вигърс седна на една пейка до някакъв пъпчив хлапак, който нагъваше хамбургер. В този момент видяха Кукувицата да излиза от кафенето по червена риза, сако от туид, дънки и мокасини.

— Я виж ти — промърмори Олдрич в телефона. — Ако някой има нужда от чисто ново кожено яке за четиристотин кинта, да иде в тоалетната и да си го вземе.

— Преоблякъл се е? — уточни Амилия.

— Точно както предположи ти. — Олдрич и Вигърс се спогледаха и тръгнаха след Кукувицата, единият от едната страна на улицата, другият от другата. — Не съм сигурен, че новият стил му отива. Потвърждавам, двамата с Кев сме по следите му.

— Бъдете нащрек — каза Кел. — Ще използва витрините, ще се спира и ще ви оставя да го подминете. Редувайте се и стойте на разстояние.

— Не ни е за пръв път — отбеляза Олдрич, макар в гласа му да нямаше укор.

— Почти със сигурност ще се пробва с някое такси — добави Амилия, като улови погледа на Кел. — Каквото и да стане, момчета, не го изпускайте. Без якето няма да го открием пак. Ако изгубим Венсан, губим всичко.

Вигърс и Олдрич проследиха Кукувицата до един супермаркет в покрайнините на града, като през цялото време Вигърс насочваше Кел по радиостанцията, за да се съберат три чифта очи, които да наблюдават на смени французина. След като прекара десетина минути в магазина, Кукувицата си хвана отвън такси, точно както бе предвидила Амилия. Тя беше спряла аудито до една бензиностанция на двеста метра от паркинга на супермаркета и изчака Кел да се качи точно в момента, когато таксито с Кукувицата ги подминаваше на път към околоръстното шосе на Солсбъри. Минута по-късно Харолд качи Вигърс и Олдрич и двете коли се редуваха да следят таксито на Венсан чак до Грейтли — малко селце на двайсет и пет километра източно от Солсбъри.

Кукувицата слезе на гарата в Грейтли малко преди единайсет. Плати на шофьора и си купи билет за влака от билетния автомат. Гарата беше пуста и Кел реши, че би било прекалено рисковано да разположи някого от екипа си на перона. Вместо това изпрати Вигърс, Олдрич и Харолд напред към Андоувър — следващата спирка по линията — и каза на Елза, която в този момент минаваше покрай Стоунхендж, да обърне колата и да тръгне към гарата в Солсбъри, в случай че в последния момент Кукувицата вземе влака в обратна посока.

В крайна сметка Венсан се качи на влака за Лондон и Кел го изгуби от поглед, но само за осем минути — времето, необходимо на Вигърс, когато Харолд междуременно бе закарал до Андоувър със сто и четирийсет километра в час, да се качи на влака. Още докато минаваха през Уитчърч и Оувъртън, Вигърс успя да изпрати есемеси до Кел и Амилия, че отново държи Кукувицата под наблюдение. От този момент нататък Харолд и Олдрич следваха влака по паралелни пътища, докато Кел и Амилия останаха в Андоувър. Първата голяма гара по линията за Лондон беше Бейсингстоук и Кел допускаше, че Кукувицата може да слезе от влака и да се прехвърли на друг. Олдрич, който стъпи на перона в Рединг само трийсетина секунди преди

пристигането му, бе уведомен от Вигърс, че обектът е решил да продължи със същия влак. И така, Олдрич и Харолд дадоха газ на изток към Уокинг, където Кукувицата действително смени посоката и се прехвърли на влака обратно за Рединг — всичко това в последния миг, така че Вигърс остана безпомощен във вагона. Този финт обаче бе забелязан от Олдрич, който успя да се метне на влака за Рединг, макар и през три вагона от Кукувицата, докато Харолд ги изпращаше с поглед от отсрещния перон.

Кел никога досега не бе изпадал в толкова сложна и трудна от оперативна гледна точка ситуация. Седалките на аудито бяха заринати с пътни карти, джипиеси и съобщителна техника. Докато влакът отнасяше Кукувицата обратно към Рединг, а Олдрич го търсеше по вагоните, Вигърс беше извън играта и на Кел му бяха останали само два чифта очи. Той позвъни на Вигърс и му каза да продължи до Лондон и да чака на гара „Уотърлу“, ако все пак Кукувицата решише да се насочи към града. В такъв случай Вигърс би могъл да го проследи до летищата „Гетуик“ или „Лутън“, или дори до „Юростар“, който тръгваше от „Сейнт Панкрас“. Същевременно Елза получи указания да чака на „Хийтроу“.

В крайна сметка французинът реши да не усложнява излишно нещата. В Рединг той смени отново посоката. Олдрич имаше повече от достатъчно време да слезе от влака, дори застана до него на перона да чака обратния за Лондон, с който стигнаха до Уокинг и оттам Олдрич се обади на Кел с новината, че Кукувицата се е качил на совалката за „Хийтроу“. В това време Харолд се намираще на повече от трийсет километра, в задръстванията край Рединг, индикаторът за батерията на телефона му беше на последната чертичка, но поне Олдрич успя да се метне в едно такси и последва автобуса, докато Кел и Амилия тръгнаха за „Хийтроу“.

Двамата седяха в колата на паркинга пред „Холидей Ин“ до автомагистрала М4, когато телефонът на Амилия иззвъня. Номерът ѝ беше непознат, по линията имаше ехо като при международен разговор. Тя постави телефона на високоговорител.

— Амилия Левин?

Кел моментално позна кой се обажда. Французойка, говореща безупречен английски с американски акцент.

— С кого разговарям, моля?

— Наричайте ме Мадлен Брив. Имах възможност да се запозная с вашия приятел Стивън Юнияке на ферибота за Марсилия.

Амилия и Кел се спогледаха.

— Знам коя сте.

Гласът стана по-силен и по-ясен.

— Искам да ме изслушате внимателно, мисис Левин. Както знаете, първоначалната операция срещу службата ви се провали. Така и няма да разберете кой е бил в основата ѝ, нито да стигнете до отговорните лица.

Кел се намръщи, като се питаше какво ли състояние на духа издаваха думите на Валери. Може би безпокойство? Дали не се боеше, че местоположението им е разкрито?

— Съмнявам се — отвърна Амилия.

— Може би ще ви е интересно да научите къде се намира в момента синът ви.

Кел усети мощен прилив на сляпа ярост; можеше само да гадае какво изпитва Амилия в този момент.

— Мисис Левин?

— Моля, продължавайте — каза тя.

Млада двойка туристи, помъкнали куфари на колелца, със замаяни от часовата разлика глави, подминаха аудито на път към „Холидей Ин“.

— Вие говорите френски, или греша?

— Не, не грешите.

— В такъв случай ще разговарям с вас на френски, мисис Левин, защото държа да разберете всяка... всеки нюанс на това, което искам да кажа. — Тя превключи на родния си език. — Операцията вече е в частни ръце, мадам. Франсоа Мало се намира под наш контрол на тайно място във Франция. За да бъде освободен, в тридневен срок трябва да преведете пет милиона евро в сметка на Каймановите острови. Номерът на сметката и останалите подробности ще ви бъдат изпратени отделно. Мога ли да разчитам на вашето сътрудничество?

Кел нямаше право да се намесва в решението на Амилия. Той я погледна, усещайки, че е готова да капитулира.

— Да — отвърна тя. — Можете да разчитате на мен.

— До двацет и четири часа ще ви изпратим доказателство, че синът ви е жив. Ако не получим исканата от нас сума до сряда, в 18:00

часа, той ще бъде екзекутиран.

Мобилният телефон бипна два пъти — имаше второ входящо обаждане. Кел погледна дисплея: Олдрич се опитваше да се свърже с тях.

— Затвори — каза беззвучно той и даде знак на Амилия, която бе взела същото решение. Вече бяха във война с тези хора, всичко беше въпрос на сила и контрол.

— Добре — каза Амилия. — Ще си получите парите. — И тя прекъсна разговора. После си пое дъх и натисна копчето за връзка с Олдрич. — Казвай, Дани.

— Пети терминал. Кукувицата току-що слезе от автобуса. Най-вероятно ще се качи на „Бритиш“ за Франция.

В разстояние на пет минути Елза Касани, седнала пред чаша кафе в „Старбъкс“ на Трети терминал, въоръжена с лаптоп и айфон, записа на лист хартия номерата на всички полети за Франция, отпътуващи от „Хийтроу“ през следващите пет часа.

— Кукувицата има голям избор — каза тя на Кел, който в този момент се придвижваше с Амилия към Пети терминал. — Има полети за Ница, Париж — „Шарл дьо Гол“, Париж — „Орли“, Тулуза и Лион. Излитат през няколко минути.

Кел отхвърли Лион и Ница, но Тулуза оставаше възможност, тъй като се намираще на час път от Сал сюр л'Ер. И все пак Париж изглеждаше най-вероятната дестинация. Той позвъни на Олдрич вътре в терминала за новини. Кукувицата седял на маса в Кафе Неро, на един хвърлей от паспортния контрол.

— Насочи се право натам, шефе.

— Не си ли купи билет? Не отиде ли първо на гишето на „Бритиш Еървейс“?

— Не. И кафе не си е купил. Просто си седи.

Кел обясни ситуацията на Амилия, която веднага направи вярното предположение:

— Той е там, за да се срещне с някого или за да вземе нещо. Сигурно има някъде скрит паспорт. Кажете на Дани да не го изпуска от поглед.

За да се ободри, Венсан стана от мястото си, отиде на бара и си поръча двойно еспreso. Когато се върна на масичката, тя беше още свободна. В продължение на часове бе живял в едва ли не суеверен страх, че всеки миг може да бъде заловен. В Солсбъри и във влаковете бе направил всичко по силите си, но то едва ли беше достатъчно, за да заблуди един що-годе приличен екип на британските служби. Освен това на летището имаше камери, цивилна полиция, митнически власти, охрана. Ами ако снимката му беше разпространена сред всички тези

хора? Как щеше да се качи в самолета? Ако минеше някак през паспортния контрол, нямаше да има проблем да се отърси от преследвачите си в парижкото метро. Те едва ли щяха да са толкова ефективни на френска земя. Но дори тази малка вратичка се затвори пред очите му — в Париж имаше бюро на МИБ, а пък Амилия разполагаше с предостатъчно време, за да разположи агенти навсякъде из града.

Мисли!

Опитай се да видиш нещата от нейна гледна точка. Тя не иска тайната ѝ да бъде разкрита. Ако това стане, с кариерата ѝ е свършено. Само шепа от най-доверените ѝ колеги евентуално знаят за Франсоа Мало. Може би и тя е точно толкова обърквана, точно толкова изнервена и уплашена, колкото съм и аз. Окуражен от тази мисъл, Венсан изпи двойното еспресо и се залови с това, за което бе дошъл.

Мултирелигиозният молитвен дом беше само на няколко крачки от кафенето. Той влезе през вратата откъм главния салон на терминала и се озова в тесен коридор, от двете страни на който имаше стаички за молитва. Вляво от него брадат мюсюлманин беше коленичил върху килимчето си, погълнат в молитвеното тайнство. Вдясно три забулени африканки седяха на пластмасови столове. Когато Венсан мина покрай тях, те го съпроводиха с поглед. Вратата на тоалетната беше отворена. Той влезе и се заключи.

Вътре вонеше на урина и масло от пачули. Венсан размаха ръка под сешоара, за да създаде фонен шум, после стъпи върху капака на тоалетната чиния и бутна с ръка една от плоскостите на окачения таван. Тя се повдигна нагоре и застана под ъгъл; по лицето и косата му се посипаха парченца мазилка и прахоляк. Венсан наведе глава, за да предпази очите си, и заопипва слепешком в кухнята, пълна с паяжини и нечистотии. Ръката го заболя и я смени с другата, като се извъртя, за да провери и в обратната посока. Сешоарът спря и той пусна с крак водата в тоалетната; отвън в коридора се чуха гласове. Дали не беше полицията? Дали не го бяха проследили в молитвения дом, за да го арестуват тихомълком?

Изведнъж напипа нещо. Твърдият заострен ръб на голям хартиен плик. Повдигна се на пръсти, избута встрани плоскостта, за да бръкне по-навътре. Май за пръв път от няколко часа насам късметът се обръщаше в негова полза. Той пусна повторно с крак водата в

тоалетната, върна плоскостта на мястото ѝ, седна върху капака на чинията и отвори плика. Вътре имаше петстотин евро в брой, френска шофьорска книжка, неизползван телефон, паспорт, кредитни карти. Всичко на името на „Жерар Тен“. Венсан отупа праха от косата и дрехите си, излезе от тоалетната и понесе пакета към терминала.

Време беше да се прибира у дома. Да хване самолета за Франция.

— Хм. Интересно...

Дани Олдрич наблюдаваше сцената от опашката пред една от автоматичните машини за регистрация на пътници.

— Какво става? — попита Кел.

— Кукувицата влезе в молитвения дом и след пет минути излезе с пакет под мишница. Сега е пети поред на билетното гише на „Бритиш“.

Кел и Амилия се спогледаха. И двамата си мислеха едно и също.

— Паспортът му е бил скрит там — каза тя. — Трябва да разберем накъде пътува. Можеш ли да застанеш на опашката зад него?

— Няма начин — отвърна Олдрич. — Не е добра идея да му се набивам на очи след Рединг. Ще ме познае.

— Носиш ли служебна карта? — попита Кел.

— Да, разбира се.

— Тогава намери някой служител от летищната охрана, колкото може по-високопоставен, и го помоли да говори с чиновника, обслужил Венсан на билетното гише. Но бъди дискретен. Гледай да не надуши нещо. Запиши номера на полета, името в паспорта, с който пътува, и номера на кредитната му карта, ако не е платил в брой. Ще се справиш ли?

— Няма проблем.

Амилия кимна в мълчаливо съгласие.

— Добра идея — промърмори тя, когато Кел затвори.

Аудито се намираше на втория етаж на многоетажен обществен паркинг, съвсем близо до мястото, където беше заел позицията Олдрич. Под оглушителния рев на ниско преминаващия самолет тя се извъртя на една страна, за да погледне Кел в лицето.

— Хрумна ми нещо — каза тя. Кел си припомни един неин жест от срещата им в офиса на Ридън Плейс: чертите ѝ се отпуснаха в тихо примирение. Не беше в стила ѝ да се предава толкова лесно, дори в такива тежки времена. — Трябва да отида на Даунинг Стрийт № 10. Бихме могли да потърсим някакъв контакт с французите, да се договорим. Единственият начин да спася Франсоа е да си направя харакири.

Да си направя харакири. Кел ненавиждаше този израз, безсмислената му помпозност. И това не беше в стила на Амилия — да използва кухи фрази.

— Това няма да му помогне — изтъкна Кел. — Които и да са тези хора, Париж ще им даде сигнал. Дори това да е мръсна операция, както вече подозирам, определени среди в ДЖСЕ ще проявят лоялност към извършителите. Ще изтече информация, Франсоа ще умре, а Люк и Валери ще се метнат на първия самолет за Гвиана. — Когато видя, че аргументите му не ѝ действат, Кел реши да рискува. — Освен това, ако ти си отидеш, с кариерата ми е свършено. В мига, когато Тръскот хване кормилото, ще ме хвърли на вълците заради Ясин Гарани. Ако не си ти, следващите 30 години ще гледам домати на село.

За негова изненада Амилия се усмихна.

— В такъв случай да внимаваме никой да не надуши какво сме намислили — каза тя, като се пресегна и го стисна за ръката. — Ще поговоря с едни приятели военни, ще сформиране малък екип във Франция. А сега звъни на Кевин. Трябва да го изпратим на „Сейнт Панкрас“.

Минаха седем минути, преди да дойде редът на Венсан Севен пред билетното гише на „Бритиш Еървейс“. Под зоркия поглед на Олдрич той огледа разписанието на полетите върху екрана на гишето и подаде на служителката френския си паспорт заедно с кредитна карта. Докато вниманието на Кукувицата беше заето, Олдрич успя да спре двама патрулни полицаи и се легитимира като служител на британското разузнаване. Единият от полицаите прие да поиска съдействие от служителката на „Бритиш Еървейс“, която току-що бе продала билета на Кукувицата. Олдрич изрично му обърна внимание, че това трябва да стане незабелязано за останалите пътници на опашката.

Те изчакаха, докато Кукувицата се качи с асансьора на горния етаж, където бяха безмитните магазини. Тогава по-старшият от двамата полицаи се приближи до гишето, даде знак на служителката, че иска да размени дискретно няколко думи с нея, и тя го отведе в стаичката за персонала зад гишетата. Целият разговор продължи по-малко от пет минути.

След което Олдрич се обади на Кел с новината.

— Чуй сега. Имаш ли писалка? Кукувицата пътува под името Жерар Тен. Току-що е платил четиристотин осемдесет и четири лири с кредитна карта „Америкън Експрес“ за билет бизнес класа с полета на „Бритиш“ до „Шарл дьо Гол“. Пети терминал, осемнайсет и петнайсет.

— Това е след по-малко от два часа. Купи два билета за същия самолет. Един за теб и един за Елза. На различни редове. Когато Кукувицата пристигне на „Шарл дьо Гол“, ще гледам да съм там.

— И как ще стане това?

Кел погледна към списъка на полетите, тръгващи от „Хийтроу“ за Париж преди шест.

— Има един на „Ер Франс“ до „Шарл дьо Гол“, излита от Четвърти терминал петнайсет минути преди вашия. Отивам към Четвърти, ще се опитам да го хвана. — Кел вече беше запалил двигателя и потегли. — Кевин пътува за „Сейнт Панкрас“. Амилия ще

остане тук да уреди коли под наем, които да ни чакат на Гар дю Нор и „Шарл дьо Гол“. Ако нашият полет закъснее или по някаква причина не се чуем, опитайте се да останете по петите на Кукувицата колкото се може по-дълго. Най-вероятно ще вземе метрото, за да се отскубне от вас. Ако имаме късмет, ще вземе такси.

Петнайсет минути по-късно Кел бе прередил цялата опашка пред гишето на „Ер Франс“ на Четвърти терминал, платил бе седемстотин евро за последното свободно място и тичаше към самолета, пълен с туристи, които се прибираха в неделя вечер. В осем и петнайсет местно време самолетът му кацна на „Шарл дьо Гол“, където научи, че полетът на Кукувицата закъснява с половин час. Това му даде възможност да вземе наетата кола и да подкара в кръгове около летището, очаквайки Олдрич да му позвъни с номера на таксито, което Кукувицата е хванал от терминала. В крайна сметка обаче Кукувицата взе надземната железница за града, като през цялото време на пътуването стоя прав през три реда седалки от Елза Касани, която придремваше до прозореца като всяко друго двацет и няколко годишно момиче, завръщащо се от изпълнен с приключения уикенд в Лондон. Дани Олдрич се качи на совалката на „Ер Франс“ за Етоал. Кел тръгна по магистрала А3 право на юг, но скоро реното му потъна в задръстванията преди околоръстното шосе и влакът замина далеч напред. Когато след десетина минути Елза слезе на „Шатле“, тя беше единственият член на екипа на по-малко от три километра от обекта.

Кукувицата ѝ се отскубна за по-малко от петнайсет минути. Когато излезе от станция „Шатле“, той пресече Сена и се качи на метрото от „Сен Мишел“ в посока юг, към Порт д’Орлеан. На спирка „Данфер-Рошро“, след като бе видял Елза цели три пъти, откакто бяха тръгнали от „Шарл дьо Гол“ — веднъж в надземната железница, веднъж на моста при „Нотр Дам“ и веднъж във вагона на метрото между „Сен Сюлпис“ и „Сен Пласид“, Кукувицата разтвори със сила вратите и скочи на перона, докато влакът вече се изнизваше от спирката, отнасяйки нищо неподозиращата Елза.

Пет минути по-късно Елза се качи на повърхността при „Мутон Дюверне“ и позвъни на Кел с новината.

— Том, толкова съжалявам. Изпуснах го. Изпуснах Кукувицата.

Казвам се Жерар Тен. Вече не съм Франсоа Мало. Работя за Министерството на отбраната. Живея в малко селце до Нант. Жена ми е детска учителка. Имаме три деца — две близначки на две години и син на пет. Вече не съм Франсоа Мало.

Венсан знаеше наизуст новата си легенда, но не познаваше Тен така, както бе опознал Франсоа. Не знаеше нищо за интересите и хобитата му, не можеше да си представи структурата, синтаксиса на душата му. Не се бе замислял за него така, както си мислеше за Франсоа — ден и нощ в течение на месеци. Тен беше резервен вариант; Франсоа беше животът му.

Венсан седеше на леглото в хотел „Лютеция“, без да знае дали англичаните са още по следите му, нито пък дали Люк и Валери изобщо имат намерение да се явят на срещата. Изпълваха го опасения, че никога повече няма да си тръгне оттук. Чувстваше се като празна черупка, като провален човек, принуден да плати най-високата цена за грях, който дори не бе извършил. Чувстваше се като навремето в прогимназията, когато — едва четиринайсетгодишен — бе дръзнал да докладва на учителя за насилие над свой съученик, и тогава целият клас, всичките му приятели, всички момичета, които някога бе харесвал, се обърнаха против него. А той просто се бе опитал да постъпи достойно. Да спаси най-близкия си приятел от тормоза на непрестанните атаки... само за да бъде предаден от същия този учител, на когото се бе доверил. В резултат всички бяха наскачали срещу него — дори приятелят, когото се бе опитал да спаси — и в течение на много месеци го бяха унижавали в клас, мазали бяха дрехите му с храна и изпражнения, когато се прибираше към къщи; бяха подвиквали подире му „Плъх!“ и „Кучка!“ — където и да го срещнеха. Цялото му чувство за справедливост, за добро и лошо, бе преобърнато наопаки в резултат от преживяното. Той бе научил, че няма такова нещо като истина и доброта. Дори собственият му баща се бе отрекъл от него. *Нямаш право да предаваш другарите си — бе му казал той. Нямаш право да бъдеш изменник.* Сякаш Венсан беше един от войниците, с

които се бе сражавал рамо до рамо в Алжир. Докато той беше просто едно момче на четиринайсет години, без майка, без брат и сестра, които да го обичат и разбират. *Но те оскърбяваха приятеля ми, папа* — се бе опитал да обясни той, но старецът бе отказал да го чуе, при това беше отдавна покойник, а на Венсан така му се искаше да е в хотелската стая при него, за да му разкаже за случилото се в Англия, за стореното с Франсоа и може би да му обясни за пореден път, че бе искал само да помогне на приятеля си и да накара баща си да се гордее с него.

Венсан стана от леглото и пристъпи до прозореца, който гледаше към булевард „Распай“. Завесите бяха разтворени, едното крило леко откrehнато. Той си наля уиски от минибара, отвори стека цигари, които си бе купил от „Хийтроу“, и вдигна мълчалив тост за Франсоа Мало, издишвайки дима във влажната парижка нощ. Съзнаваше, че няма право на такива мисли, но му липсваше Амилия, разговорите с нея, обедите и вечерите, времето, прекарано заедно край басейна и на плажа. Той не я желаше както преди; тя го бе предала и с това бе престанала да съществува за него като жена. Но му липсваше така, както би могла да липсва на Франсоа, защото беше негова майка, защото го обичаше и би отишла накрай света, за да защити сина си. Жена с нейната власт и сила — какво ли би било, ако беше негова майка? Франсоа наистина беше извадил голям късмет.

Венсан пресуши уискито и си наля ново от минибара, макар че Люк и Валери можеше всеки момент да дойдат и да им лъхне на алкохол. Обзе го страх при мисълта какво ли щяха да направят с него. Най-противно му беше чувството за изолация; всичко, което знаеше за себе си, всичко, в което бе вярвал, му бе отнето само в течение на няколко часа. Също като навремето в училище — до един момент си имаше име, после се бе превърнал в никой. В плъх. В предател. В обект на презрение и подигравки. Оттогава бе престанал да се доверява на когото и да било. Сигурно тъкмо тази му черта се бе харесала на хората от Дирекцията, сигурно това ги бе накарало да го привлекат на работа.

Самотата е моят талант, помисли си той. Самодостатъчността е моята сила.

На вратата се почука.

Към полунощ Кевин Вигърс пристигна в Париж, качи се в наетото пежо от Гар дю Нор и тръгна на юг към булевард „Сен Жермен“. Не след дълго откри Кел, Елза и Олдрич на една маса в бистро „Лип“ пред пълни чинии кисело зеле с наденички, докато се опитваха да удавят мъката си в две бутилки елзаско вино.

— Не знам какво да ти кажа — прошепна Елза, когато Вигърс седна в сепарето до нея. — Нямам твоя опит, опита на Дани. Съжалявам, че...

Кел я прекъсна:

— Елза, ако още веднъж ми се извиниш, ще те пратя да оправяш компютри в Албания, докато си жива. Нищо не си била в състояние да направиш. Един от нас е трябвало да се качи на влака с теб. Невъзможно е да следваш обучен агент без подкрепление. — Той огледа трите лица насреща си и вдигна чашата с вино. — Днес всички вие се справихте превъзходно при изключително трудни обстоятелства. Беше истинско чудо, че успяхме да стигнем дотук. Все още има надежда да открием Франсоа, след като Люк и Валери се свържат утре вечер с Амилия.

Той вече бе съобщил лошата новина на Амилия, която беше принудена да остане в Лондон, понеже на другия ден трябваше да работи за господата Тръскот, Маркан и Хейнс. За да не прекара нощта с Джайлс в Челси, си бе наела стая в „Холидей Ин“, където бавно и методично прегледа различните вещи, оставени от Кукувицата на задната седалка на таксито, шофирано от Харолд. После върна всичко, с изключение на златната запалка с инициалите Ф.М., в куфара и черната кожена чанта на Венсан, като се питаше какво всъщност да прави с нещата му.

Седнала сама на шестия етаж в хотела си с изглед към задръстеното от стоящи на място автомобили шосе М4, тя се чувстваше толкова безпомощна, колкото и пред рака на починалия си брат. При всичките ресурси, с които разполагаше, при целия ѝ житейски опит и професионализъм тя беше безсилна да повлияе по

какъвто и да било начин върху хода на събитията във Франция. Доверието ѝ в Кел беше абсолютно, но Амилия просто не можеше да повярва, че е поверила съдбата на Франсоа в ръцете на трима мъже и една италианка — компютърна специалистка с нулев опит в работата на терен. Донякъде я утешаваше фактът, че междуременно бе успяла да сглоби тричленен екип от „експерти по сигурността“ — евфемизъм, който Службата използваше за обозначаване на бивши войници от Специалните части, преминали в частния сектор, — готови още на сутринта да отлетят за Каркасон. Но можеше да си позволи да разчита на тях само за четирийсет и осем часа, не на последно място, защото бе изпразнила една от банковите си сметки, за да ги наеме. Ако през това време Кел не откриеше координатите на Франсоа, шансовете синът ѝ да бъде освободен с военна интервенция бяха равни на нула. А как щяха да го намерят без Кукувицата? Следите се губеха.

Амилия проверяваше периодично имейлите си, поддържайки връзка с Кел и давайки последни указания на Антъни Уайт, командира на въоръжения екип. В единайсет и двацет звън от лаптопа ѝ извести пристигането на ново съобщение.

Беше от Главното свързочно управление (ГСУ) на Обединеното кралство и в графата „Относно“ пишеше: *Америкън Експрес*.

Съобщението гласеше:

Поискали сте справка относно движението по кредитна карта „Америкън Експрес“ № 3759 876543 21001/06/14 на името на ЖЕРАР ТЕН. Последни трансакции по картата (съкратен списък):

„Бритиш Еървейс“ LHRT5/16:23 GMT	£ 584,00
Безмитен магазин LHRT5/17:04	£ 43,79
Хотел „Лютеция“/Париж/00:05 GMT+1	€ 267,00

Тя вдигна телефона и набра номера на Кел.

Петзвездният хотел „Лютеция“ беше парижка забележителност, която Кел познаваше от краткия си престой в града преди цяло десетилетие. Провеждал бе срещи с колеги от МИБ и ДЖСЕ във фоайето на хотела, познаваше бегло и историята на сградата, използвана като щаб от окупационната германска армия през Втората световна война. Хотелът се намираще на малко повече от километър от бистро „Лип“ и изглеждаше подходящ за спешна, но дискретна среща на Кукувицата с Люк и Валери.

Четири минути след обаждането на Амилия Кел бе платил сметката в „Лип“ и двамата с Елза крачеха на югозапад по Рю дьо Севр, като междуременно Дани Олдрич и Кевин Вигърс бяха получили указания да паркират колкото е възможно по-близо до хотела.

Олдрич намери място за пезото откъм източната страна на булевард „Распай“ и остана в колата да наглежда входа на хотела, докато Вигърс отиде право на рецепцията и нае двойна стая на свое име. После седна на едно кресло във фоайето, от което се виждаха редицата асансьори. Кел и Елза влязоха в хотела, хванати под ръка като двойка влюбени, завръщащи се от среднощна разходка.

— Ние сме гости на хотела — каза ѝ той, докато минаваха с небрежна стъпка покрай рецепцията. — Дошли сме за страстен уикенд. Сега ще пийнем по едно в бара, после ще се оттеглим в стаята си.

— Ех, само ми обещаващ... — въздъхна тя и се притисна към него.

Барът представляваше обширно правоъгълно помещение с размерите на тенис корт. Около десетина гости бяха насядали на групички по креслата, тапицирани в алено и черно; на ниските дървени масички пред тях имаше шотчета и чаши кафе. Самотен келнер притичваше чевръсто между скулптурите в стил „Ар деко“, сребърни прибори подрънкваха върху порцелан, приглушени разговори и дискретни покашляния се смесваха с потпури от

популярни мелодии, изпълнявани от плешив пианист на лъскавия черен роял в ъгъла. Кел седна на едно кресло, от което се виждаше главният вход; Елза се настани срещу него, за да наблюдава бара. В течение на половин час двамата разговаряха на английски за детството на Елза в Италия; в същото време Кел разменяше текстови съобщения от мобилния си телефон с Амилия, Вигърс и Олдрич.

— Ако ми беше любовник и прекарваше толкова време на телефона, щях да те оставя — каза тя.

Кел вдигна поглед и се усмихна.

— Е, сега съм предупреден.

Секунди по-късно през въртящата се врата откъм улицата влезе млад арабин по дънки и кожено яке на мотоциклетист с логото на „Марлборо“. Отначало Кел не се сети къде беше виждал лицето му, но когато мъжът минаваше покрай рецепцията, той с изумление разпозна един от двамата, които го бяха нападнали в Марсилия.

— Господи!

Елза, която се бе излегнала назад в стола си, се наведе напред.

— Какво?

— Това е човекът от... — Трябваше да мисли бързо. Нямах време да сигнализира на Вигърс. — Тръгни към асансьорите. Не се колебай. — Елза се изстреля от мястото си; на лицето ѝ беше изписана тревога. Кел понижи глас: — Млад арабин се движи към нас. Той е част от групата. Проследи го. Опитай се да разбереш на кой етаж отива.

Когато Елза се отдалечи, келнерът се спря до масата.

— Всичко наред ли е, мосю?

— Приятелката ми — отвърна Кел. — Сторило ѝ се, че вижда братовчед си.

— Разбирам. — Келнерът хвърли поглед след Елза, но забеляза, че в този момент клиент от ъгловата маса се опитваше да привлече вниманието му. — Бихте ли желали още нещо, преди да затворим?

Елза беше стигнала до асансьорите.

— Не, благодаря — отвърна Кел и вдигна поглед. — Сметката, ако обичате.

Щом влезе в кабината, изпотен под теглото и топлината на коженото яке, Аким чу зад себе си женски глас, обърна се и видя тъмнокосо момиче, което тичаше към асансьора и викаше нещо на италиански. Ако не беше млада и хубава, той щеше да остави вратите да се затворят, но сега натисна бутона в основата на таблото, вратите се разтвориха и тя успя да се вмъкне в кабината.

— *Grazie* — задъхано благодари момичето, после се сети, че се намира в Париж, и се поправи: — *Merci*.

Допадаше му нейната естественост — имаше вид на девойка от скромно потекло, по някакъв начин озовала се сред лукс и удобства. Не приличаше на проститутка; по-скоро нечия любовница или гостенка на семейно събиране. Същевременно знаеше цената си и начина, по който действаше на мъжете; приличаше на жена с опит. Той вдиша аромата ѝ, както понякога обичаше да вдишва следата от парфюм на някоя поддържана жена, току-що минала по улицата пред него.

— *Prego* — отвърна той с известно закъснение, но му се искаше да я заговори и добави на френски: — За мен беше удоволствие.

Тя не беше точно красива, по-скоро хубавичка и симпатична, но с онзи особен блясък в очите, който ѝ придаваше чар и завършеност. На Аким му се прииска да прекара повече време с нея. Той беше натиснал бутона за петия етаж и сега тя натисна шестия.

— Ние сме, кажи-речи, на един етаж — каза той.

Асансьорът се заизкачва нагоре. Италианката не отговори. Може би адреналинът от предстоящата задача го правеше нахален. Когато вратите се отвориха на петия етаж, Аким промърмори *Bonsoir* и този път тя отвърна с *Oui*, докато той излизаше от кабината. Той изчака вратите да се затворят, после се обърна наляво и тръгна към № 508.

Коридорът беше пуст. Той се изправи пред вратата на Венсан и тихо почука. Отвътре се чува стъпки, после челото на Венсан се опря във вътрешната страна на вратата, докато окото му надничаше през шпионката. Накрая резето изтропа и Аким бе поканен да влезе.

— Къде е Люк?

Не: *Как си, Аким?* Нито: *Я, каква приятна изненада!* Просто: *Къде е Люк?* Сякаш Аким беше трето качество човек, някакво нищожество, нула. Венсан винаги го бе карал да се чувства така.

— Ще дойдат по-късно — отвърна той.

Стаята беше голяма и вътре миришеше на цигари; ставаше течение. Прозорецът беше отворен, пластмасовата пръчка за дърпане на завесите потропваше по стъклото. Венсан бе наметнал белия хотелски халат върху дънките си, беше бос и за пръв път, откакто го помнеше Аким, бе загубил характерната си самонадеяност.

— Как така „по-късно“?

Аким седна на едно кресло с лице към двойното легло. Главата на Венсан се бе отпечатала върху една от възглавниците, тази от лявата страна. Върху покривката на леглото се виждаше дистанционното на телевизора, до който имаше две празни шишенца от уиски.

— Няма ли да ми обясниш? — Венсан бе застанал между креслото и леглото, сякаш Аким бе длъжен да отговаря на въпросите му. — Откъде британците знаят за мен? Кой им е казал? Какво ще стане с Франсоа?

— Аз пък си мислех, че ти си Франсоа, Венсан — не се сдържа Аким. Всички се бяха присмивали на Венсан, задето толкова силно се беше вживял в ролята си. Слиман дори го бе нарекъл „Брандо“ в лицето, понеже дори в къщата не преставаше да се преструва.

— Ти какво, подиграваш ли ми се?

Венсан беше силен физически и сприхав по природа, но му липсваше кураж. Аким знаеше тази му особеност. У Венсан Севен нямаше нищо, заслужаващо уважение.

— Никой никога повече няма да ти се подиграва, Венсан.

Севен пристъпи към леглото и седна. Любимецът на Академията, златното момче на ДЖСЕ. Венсан винаги бе имал високо мнение за себе си.

— Къде е Люк? — попита отново той.

Аким вече се отегчаваше от въпросите му и реши да се позабавлява.

— Няма ли да попиташ за Валери? Не се ли интересуваш от нея?

— Люк е шефът — отвърна бързо Венсан.

— Мислиш ли?

Настъпи тишина, през която Венсан разсъждаваше трескаво върху аномалията да е насаме с Аким в хотелската стая; в главата му започваше да се оформя подозрение.

— Какво става тук? — попита той. — Дошъл си да ми предадеш нещо ли?

— Точно така — отвърна Аким.

От този момент нататък беше лесно. Аким свали ципа на коженото си яке, бръкна за пистолета, насочи го към гърдите на Венсан и изстреля през заглушителя един куршум, който отметна тялото му назад към стената. Арабинът стана от креслото и направи крачка напред. Очите на Венсан бяха изцъкдени от шока на току-що случилото се, по бузите му течаха сълзи. Лицето му беше бяло като вар, в гърлото му клокочеше кръв. Аким изстреля още два куршума в сърцето и черепа му; Венсан беше мъртъв още след първия. После Аким се наведе, събра от пода гилзите, пъкна пистолета под якето си и тръгна към вратата, като пътъм провери дали нещо не бе изпаднало от джобовете му, докато седеше на креслото. Погледна през шпионката да се увери, че отвън е чисто, отвори вратата и се отдалечи по коридора.

Кел не си даде труда да звъни на Амилия в Лондон и да иска разрешение за онова, което се готвеше да направи. Той каза на Вигърс да намери място в близост до асансьорите на петия етаж, скрито за охранителните камери, и да дебне арабина или други членове на екипа на ДЖСЕ на излизане от стаята на Венсан. В същото време Олдрич получи указания да чака отвън в колата, а Елза — да се прибере в стаята, запазена от Вигърс.

— Нищо повече не можеш да направиш — каза ѝ той. — Поне иди и се наспи. Утре сутринта може да имам нужда от теб.

След това Кел излезе от хотела и зачака. Запали цигара и закрачи напред-назад по тротоара. Минаваше един през нощта, неделя срещу понеделник, времето навън беше все още топло и влажно. Покрай него мина мъж на възраст между петдесет и шейсет години и изкачи стъпалата към входа на хотела. Всеки непознат му изглеждаше като потенциална заплаха. Той се обърна и погледна към Олдрич, все така нащрек и готов за действие, както през целия изминал ден. Най-добрият от най-добрите. Двамата си кимнаха мълчаливо. Полицейска кола с жълти фарове отмина по булевард „Распай“.

Арабинът бе прекарал в хотела по-малко от десет минути, когато телефонът в джоба на Кел завибрира. Беше Вигърс.

— Вече си тръгва. Слиза по стълбите. Аз съм в асансьора.

— Сигурен ли си, че е той?

— Същият. С кожено яке в червено и бяло. Ще бъде долу...

Сигналът прекъсна. Кел даде знак на Олдрич, който се пресегна и запали двигателя на пежото. Погледна към стълбището на хотела и в стъклото на въртящата се врата видя мъжка фигура, която се движеше към изхода. Знаеше, че Вигърс е на десет секунди след него. С Олдрич размениха бързи погледи. Време беше.

Арабинът слезе по стъпалата, видя Кел, едва ли го разпозна от Марсилия, но сви леко вляво, за да го заобиколи отдалеч. Отклонението го насочи към пежото. Вигърс бе излязъл от асансьора, прекосил бе тичешком фойето на хотела и вече се подаваше през

въртящата се врата. Кел изчака, докато арабинът стигна на два метра от колата, после се затича след него, постави дясната си длан върху тила му, като същевременно го сграбчи с лявата ръка под мишницата; в това време Вигърс вече бе отворил задната врата на пежото и се обърна, за да му помогне. Кел си спомняше телесната маса на арабина, помнеше също, че беше жилав и ловък, но Вигърс беше далеч по-силен от него и с елемента на изненада двамата го напъхаха на задната седалка, преди онзи да бе оказал съпротива. Когато вратата се затръшна зад гърба му, Олдрич потегли с пълна газ по булевард „Распай“, докато Вигърс и Кел държаха арабина като в клещи помежду си. Изпаднал в паника, Аким се мятеше и крещеше несвързано, пръски слюнка попадаха по лицето и шията на Кел.

— Млъквай, дявол да те вземе, или ще ти счупя ръката — изсъска той на арабски в ухото на пленника, после тялото му се люшна назад към вратата, когато Олдрич взе десния завой към Рю Сен Сюлпис.

Кел нямаше представа къде биха могли да го отведат, нито какво ще правят с него впоследствие. Дори не беше сигурен, че отвличането на Аким бе минало незабелязано в малките часове на нощта на притихналия парижки булевард.

— Карай на югозапад — каза той на Олдрич. — Към Пантеона. Плас д’Итали.

През дебелия кожа на мотоциклетното яке ръката му напипа очертанията на оръжие.

— Кев, дръж му ръцете.

Кел охлаби за миг хватката и Вигърс изви назад ръцете на арабина, докато ги стисна като в менгеме зад гърба му. Аким се отказа от по-нататъшна съпротива, само гледаше с диво изражение на лицето, а в ъглите на устата му трептяха белезникави лиги. Кел посегна към ципа на якето му, но арабинът наведе глава и се опита да го ухапе.

— Не се дръж като малко дете — скара му се Кел и блъсна главата му назад. Свали ципа, бръкна в якето и ръката му напипа дръжката на пистолет. Измъкна го навън. — Защо носиш автоматик със заглушител? — попита той на френски. В купето на колата замириса на кордит. — И още нещо: защо току-що си стрелял с него?

Вигърс разпозна пистолета — „Зиг Зауер“ 9 мм. Кел свали заглушителя. В пълнителя имаше още осем патрона. Той се наведе,

пусна пистолета на стъпенката пред предната седалка и продължи да претърсва якето на Аким. Извади портфейл, мобилен телефон, пакет цигари. После бутна арабина напред, за да претърси задните му джобове. Олдрич, на една пресечка от Пантеона, свали колана от панталоните си и го подаде на Вигърс, за да върже ръцете на пленника. Кел извади телефона си и изпрати есемес на Амилия:

Трябва ни тайна квартира, веднага. Вероятно Кукувицата е убит. Заподозреният е с нас в колата. Единият от двамата нападатели в Марсилия.

Полученото съобщение принуди Амилия да намеси бюрото на МИБ в Париж — стъпка, която тя предприе с огромно нежелание. Дори в секретни организации всяко разширяване на кръга на посветените увеличаваше възможността тайната операция на ДЖСЕ да се разчуе из коридорите на Воксхол Крос. Ето защо тя избра един млад, неженен, амбициозен и перспективен агент на двацет и седем, който с радост би прегърнал шанса да се докаже пред бъдещия шеф на Службата и да бъде възнаграден за старанието си някъде в обзримото бъдеще.

Майк Дръмънд бе вдигнат от сън малко след три сутринта. В четири, напълно облечен, бе изминал двацет и пет километра на юг до Орсе — едно предградие, където МИБ държеше под наем самостоятелна къща с две спални в тих квартал на няколко минути от близката гара. Кел изчака, докато Дръмънд потвърди, че е вече в къщата, след това каза на Олдрич да ги закара до адреса. В четири и петнайсет Аким бе въведен в скромно обзаведената дневна с неголям телевизор с плосък екран, две вази с изсъхнали цветя над газовата камина и наполовина пълна бутилка „Столичная“ на малка маса близо до вратата.

— Нецо за пиене? — попита Кел.

— Вода — отвърна арабинът.

Още в колата Аким бе възприел помирителен тон. Казал им бе името си, отрекъл бе да е убивал Кукувицата, както и всякакво участие в отвличането на Франсоа Мало, като не бе пропуснал да намекне, че „приятели“ в Париж ще тръгнат да го търсят, ако не се прибере до обяд. Но първоначалната му ярост и физическа агресия се бяха изпарили; беше станал по-сговорчив и Кел се надяваше да се възползва от промяната.

— А за ядене? Не си ли гладен?

Той погледна Дръмънд — рижав и луничав чипонос младок от Бърмингам, който явно бе решил да не се обажда, освен ако не го заговорят.

— В хладилника има храна, нали?

— Разбира се — отвърна Дръмънд.

Вигърс бе успял да отиде до тоалетната, направил бе три чаши нескафе и занесе една на Олдрич отвън в колата. Улицата беше тъмна и абсолютно тиха, не лаеха кучета, не се помръдваха завеси. Вигърс предложи да се смени с Олдрич, който от близо два часа беше на волана. Олдрич прие и влезе в къщата, докато Вигърс седна на шофьорското място.

— Чуй ме сега. — Кел кимна, когато Олдрич влезе в стаята, но думите му бяха насочени към Аким. — Ние сме служители на британските разузнавателни служби, по-известни за такива като теб под името МИ6. Разполагаме с дванайсетчленен екип в Париж и с още по-голям в Лондон, който в момента слуша този разговор от централата ни на Темза. Ти си в пълна безопасност. Използвахме сила срещу теб в „Лютеция“, защото нямахме избор, но сега нашият разговор няма да бъде толкова неприятен, колкото може би се боиш. Както ти казах още в колата, помня те от Марсилия и знам, че просто си вършиш работата. Аз не съм дошъл тук, за да отмъщавам, Аким. Нито пък да въздавам възмездие заради убийството на Венсан Севен.

Младият арабин вдигна поглед, объркан от стратегията на разпитващия. Дръмънд бе отскочил до кухнята и сега мълчаливо подаде на Аким чаша вода, преди да се оттегли в едно от креслата. Ръката на Аким потрепери, докато надигаше чашата към устата си.

— Прегледах телефона ти в колата — продължи Кел. Хрумна му, че Дръмънд вероятно си води бележки наум както с цел усъвършенстване на собствените му методи на разпит, така и от любопитство да види докога страховитият Свидетел X ще прилага мекия подход, преди да премине към заплахи и мръсни номера.

— Трябва да се обадя по телефона — каза Аким. Двамата говореха на френски. — Както ти казах, ако не ги уверя, че се прибирам, ще предприемат действия.

— Какви действия? С кого искаш да се свържем?

Кел залагаше всичко на първоначалната си преценка за личността на Аким. Да, беше бандит, готов бе да извърши убийство, ако му наредят, но същевременно не беше напълно лишен от човешко достойнство. Телефонът му беше пълен със снимки: на усмихнати гаджета, роднини, деца, дори на пейзажи и сгради, привлекли вниманието на младия арабин. Имаше и шеговити есемеси, издаващи

чувство за хумор, както и такива на съчувствие към болен дядо в Тулон; имаше и изрази на признателност към всемилостивия Бог. Кел вече почти не се съмняваше, че Аким е някогашен хлапак от гетата, вербуван в затвора от френското разузнаване и превърнат в онова, което един негов колега в Северна Ирландия наричаше „полезен идиот“. Но наред с това притежаваше и стремеж към самоусъвършенстване, който понякога се среща у хора, родени бедни, без образование и надежда за бъдещето. В него имаше някаква особена сантименталност, сякаш си бе обещал животът да му донесе нещо по-добро.

— Това не мога да ти кажа — отвърна Аким, но Кел не бе и очаквал друго, без да даде нещо в замяна.

— В такъв случай позволи ми аз да ти кажа — започна той. Отиде до вратата и отвори бутилката с водка; имаше нужда от два пръста, за да му дадат сили да изкара нощта. — Мисля, че се казват Люк Жаво и Валери дьо Сер. Мисля също, че преди няколко месеца са те наели да убиеш Филип и Жанин Мало в Египет. — За изненада на Кел Аким не се и опита да оспори обвинението. — Знаем, че Франсоа Мало е отвлечен малко след погребението на родителите му, а един служител на ДЖСЕ на име Венсан Севен е откраднал неговата самоличност за целите на операция за влияние, насочена срещу високопоставена фигура в нашата организация.

Дръмънд се размърда на стола си, осъзнал, че става дума за Амилия Левин. Олдрич му хвърли студен, преценяващ поглед — опитен стар вълк, мълчаливо нареждащ на младока да отнесе тайната в гроба си.

— Знам ли? — отвърна Аким, като клатеше глава. — Може да е вярно, а може и да не е. — Под коженото си яке беше по черна фланелка без ръкави и като вдигна ръце нагоре, мускулите на раменете му изпъкнаха.

— Ние пък знаем, че е вярно — каза твърдо Кел. В стаята имаше канапе и две кресла. Той се надигна от канапето и коленичи пред Аким с чаша водка в ръка. — Когато Венсан бе разкрит от МИБ, Люк и Валери се паникьосаха, нали така? Операцията беше провалена и те ти наредиха да го убиеш. Но какво да правят с Франсоа? Да убият и него или да поискат откуп от майка му? — Аким извърна поглед настрани, но Олдрич и Дръмънд не предлагаха утеха. — Знаеш ли, че тази

сутрин Валери позвъни на шефката ми и поиска пет милиона евро откуп срещу живота и безопасното завръщане на сина й? — При споменаването на сумата Аким отново погледна към Кел, сякаш нещо бе заседнало в гърлото му. — Каква част от тези пари ти обещаха? Пет процента? Десет? Ами на приятеля ти, който насини окото ми? — Кел посочи белега на лицето си и се усмихна. — Той повече от теб ли ще получи или същото?

Отговорът на Аким се съдържаше в мълчанието му. Той не отговаряше на въпросите на Кел, защото нямаше как да му отговори, без да изгуби достойнството си.

— Какво има? — Кел се изправи и се върна на канапето. — Не са ти обещали дял от парите?

— Не. Само хонорар.

Аким отговори на арабски сякаш за да прикрие срама си от Олдрич и Дръмънд. Кел продължи на същия език, като не беше сигурен дали някой от другите двама няма да разбере:

— Колко?

— Седемдесет хиляди.

— Седемдесет хиляди евро? Само толкова?

— Това си бяха доста пари.

— Може да са били доста пари в началото, но сега не са. По някое време идната седмица Люк и Валери ще се изпарят с пет милиона, а ти никога повече няма да си намериш работа. Те просто те използват. Разкажи ми за тях. Разкажи ми за връзката им. Вече са обременили съвестта ти с три убийства. Скоро ще станат четири, като те накарат да убиеш и Франсоа.

Аким се изхили.

— Няма да съм аз този, който ще убие Франсоа — каза той. — Слиман ще го направи.

Франсоа чу превъртането на ключа в бравата точно в осем и петнайсет. Понякога го будеха по-рано, понякога — когато Аким беше на смяна — го оставяха да си отспи.

Още отначало Люк му бе наредил, когато на вратата се почука, да остане на леглото. Ако не го завареха седнал, с вдигнати нагоре ръце и разтворени длани, за да покаже, че не държи нищо, щяха да хвърлят храната му на пода и до вечерта нямаше да получи нищо повече за ядене. Затова Франсоа направи това, което правеше винаги в такива случаи: вдигна ръце над главата си като войник, който се предава.

Тази сутрин влезе Валери. Това беше необичайно. Люк надничаше зад гърба ѝ. От Аким и Слиман нямаше следа. Посред нощ Франсоа бе чул шум от кола, която спря пред къщата; стори му се, че разпозна и гласа на мъжа, слязъл от нея. Люк го посрещна и поздрави в антрето. Беше един от заместващите пазачи, наети през онзи уикенд, когато Слиман и Аким трябваше да отидат до Марсилия — бивш член на Чуждестранния легион, наперен фукльо с ниско подстригана коса на име Жак, който не можеше да готви като останалите и се отличаваше с някаква особена ленива, безскрупулна тъпота. Франсоа предположи, че са го повикали, за да дежури; молеше се Слиман да е получил няколко дни отпуск. Молеше се никога повече да не го види.

— Трябва да заснемем видео — каза Валери, като му даде знак да остане на леглото. В ръцете си държеше вестник. Люк извади айфон.

— Какво видео?

— Такова, което да доказва, че си жив — отвърна троснато Люк.

Държаха се рязко и бяха някак притеснени. Франсоа винаги се опитваше да разтълкува поведението им, да разбере техните мотиви и намерения. Всеки път, когато се отнасяха безпардонно с него, когато го обиждаха и унижаваха, той се боеше, че е дошъл моментът да го убият.

— Дръж това.

Валери му подаде брой на „Фигаро“. Беше от тази сутрин. Имаше уводна статия за Саркози, реклама за почивка в Мексико, нещо

в най-дясната колонка за Обама и финансирането във Вашингтон. Люк придърпа дървен стол от коридора и седна срещу Франсоа, като насочи обектива на айфона към леглото.

— Кажи кой си — нареди той.

Валери бе застанала от едната му страна, но се дръпна, когато Люк ѝ посочи, че засенчва светлината.

— Казвам се Франсоа Мало. — Франсоа имаше необяснимото усещане, че е вършил това много пъти в миналото. Погледна към Валери. Очите ѝ бяха приковани в голата стена зад него.

— Коя дата сме днес? — попита Люк.

Франсоа обърна вестника и изрецитира датата, после вдигна челната страница към обектива.

— Така е добре — обади се Валери и направи знак на Люк да спре да снима. — Какво друго ѝ е нужно да знае?

Франсоа ги погледна, като се опитваше да отгатне какво мислят. Бяха му казали, че за него е поискан откуп, че „майка“ му ще плати. Той не знаеше нищо за нея, освен онова, което Слимман му бе шепнал нощ след нощ през вратата. Но не искаше да повярва и на дума от казаното. През първите няколко часа след отвличането му той си бе въобразявал, че просто са го сбъркали с друг, че са се насочили към погрешния човек, че са убили погрешното семейство. Сега, по-малко от месец след убийството на родителите му, той бе започнал да се чувства свободен от присъствието им и това го караше да се срамува от себе си. Не трябваше ли да скърби за тях, въпреки че с времето се бяха отчуждили? Що за син беше той да се интересува само от собственото си оцеляване, да изпитва облекчение, че майка му и баща му са убити?! Искаше да поговори с някого, с Кристоф и Мария; боеше се, че започва да полудява. Те му бяха приятели и нямаше да го съдят, винаги разбираха всичко, което се опитваше да им каже.

— Днес е последният ни ден в къщата — обяви Валери. — Утре по това време се местим.

— Защо? — попита Франсоа.

— Защо? — повтори Люк, имитирайки гласа на Франсоа, докато изнасяше стола обратно в коридора.

През отворената врата Франсоа зърна за миг Слимман в дневната. Нещо му подсказваше, че няма да доживее до следващата сутрин.

— Защото твърде много хора са идвали в тази къща и знаят, че си тук — отвърна Валери. Слиман се обърна и му се усмихна, сякаш бе чул разговора им от самото начало. — Гледаме да опростим нещата. — Валери коленичи до него и разроши с ръка косата му. — Не се бой, малкият. Мама скоро ще дойде да те вземе.

Кел допи водката и се запита дали не бе разчел погрешно думите на Аким. Когато арабинът каза „Слиман ще го направи“, Дръмънд се размърда на стола и после се опита да прикрие реакцията си с прочистване на гърлото. Олдрич, поддал се на раздражението поради смъртната умора, направи крачка напред, скъсявайки дистанцията между себе си и Аким, сякаш за да му попречи да каже още нещо от този род.

— Смяташ, че това е смешно? — попита Кел на английски.

За негово учудване Аким отговори на същия език:

— Не, не смятам.

Кел замълча. Вдигна глава и погледна Дръмънд, после Олдрич. През тесния процеп между завесите се виждаше, че отвън се развиделява. Аз съм като американците с Ясин, каза си той. Мога да питам каквото си искам, да правя каквото си искам. Всичко остава тук, между тези четири стени. Изведнъж изпита непреодолимо желание да замахне и да цапардоса Аким, да му стовари един здрав юмрук в лицето. Но това би било против принципите му. Защото Кел знаеше, че за да изцеди от арабина всичко, което онзи имаше да му каже, бе нужно търпение.

— Имаш ли деца, Майк?

Отначало Дръмънд не реагира, изумен, че изобщо се бяха обърнали към него, но после се сепна и едва не се задави.

— Не, нямам.

— Ти, Дани?

— Две, шефе.

— Момчета, момичета? Или по едно от всяко?

— Момче и момиче. Ашли е на осем, Кели на единайсет. — Той изпъна ръка и показа разликата в ръста им.

Кел се обърна към Аким.

— А ти?

— Деца? Аз? — Сякаш Кел го бе попитал дали вярва в Дядо Коледа. — Не.

— Аз страшно си падам по децата — продължи Кел. — Имам две. Те промениха живота ми. — Нито Дръмънд, нито Олдрич можеха да знаят, че това нямаше нищо общо с истината. — Преди да се родят, няхах представа какво значи да обичаш някого повече от себе си. Бях обичал гаджета, обичах съпругата си, но не беше същото. Когато обичаш жена, винаги очакваш нещо в замяна, не е ли така?

Аким се намръщи и Кел се запита дали френският му е достатъчно ясен. Но след малко арабинът кимна мълчаливо в знак на съгласие.

— Когато се прибирам вкъщи след дълго пътуване като сегашното, ако е късно нощем, първото, което правя, е да вляза в стаите им, за да се убедя, че са добре и в безопасност. Понякога просто сядам и ги наблюдавам пет-десет минути. Това ми действа успокояващо. Има нещо в живота ми, което е по-голямо от собствената ми алчност, от дребнавите ми битови притеснения. Дарът да имам син и дъщеря ми дава сили, *подновява* ме. — За да подсили последната фраза, той използва арабска дума: *таджид*. — Това е много трудно да се обясни пред хора, които нямат свое семейство. Децата те правят завършен. Не съпругата, не любовницата. Децата те спасяват от самия теб.

Аким извади хартиена кърпичка от джоба си и си обърса устата. Бяха му предложили пакет с шоколадови бисквити от кухнята и той бе изял три в разстояние на няколко минути. Кел се опита да отгатне дали стратегията му започва да дава плод.

— Родителите ти живи ли са, Аким?

— Майка ми почина — каза той. И преди Кел да продължи, добави: — Баща си не познавам.

Това беше уникален шанс, за който Кел се хвана с две ръце.

— Изоставил е майка ти?

И този път продължителното мълчание на Аким му даде отговора.

— Предполагам, не би имал голямо желание сега да се запознаеш с него?

По тялото на Аким мина тръпка на гордост.

— За нищо на света! — Но още докато изричаше отрицанието, в погледа му Кел прочете неистово желание това да се случи, сякаш

Аким се надяваше, че той, Кел, ще извади изгубения му баща като зайче от шапка.

— Но имаш и други роднини тук, във Франция? Братя, сестри, братовчеди?

— Да.

Целта на Кел бе да накара арабина да си мисли за тях. Искаше Аким да си представя засмяната племенница на снимката в телефона, болния си дядо в Тулон.

— Майката на Франсоа Мало, моя приятелка и колежка, го дала за осиновяване, когато била на двайсет години. Никога повече не видяла бебето си. Това е трудно дори за мен, като баща, да си го представя. А отношенията между майката и детето са неизмеримо по-сложни. Тази връзка остава за цял живот, тя е като пъпна връв, сложила начало на твоето съществуване. Твоята организация се подигра с най-интимните й майчини чувства, потъпка най-съкровено и чисто нещо, което притежава като човешко същество: любовта към детето си. Ти разбираше ли това, когато прие да им съдействаш?

Аким избърса една троха от устата си и сведе очи към пода. Моментът бе дошъл.

— Ще ти направя едно предложение — каза Кел. — След два часа камериерката ще почука на вратата на Венсан Севен в хотел „Лютеция“. Ще си помисли, че спи, и ще го остави на мира. След още два часа ще се върне и ще намери трупа. Ти си бил забелязан от трима мои колеги да влизаш в хотела малко преди убийството на Севен. Почти сигурно е, че френските власти ще изземат записа от охранителните камери, регистрирал присъствието ти там. Без съмнение те не биха искали да избухне скандал. Но ако случайно им се наложи да обвинят някого за насилствената смърт на своя човек или ако — да допуснем — от британска страна им бъде оказан натиск заради отвличането на Франсоа Мало... с други думи, ако Париж има нужда да хвърли някого на вълците, ние бихме могли да ги убедим да предоставят записа като доказателствен материал. Освен това може да ни хрумне да им покажем аудио- и видеозаписи от приятния разговор, който двамата с теб водим от два часа.

Аким вдигна рязко глава към тавана, после хвърли бърз поглед към вратата и прозореца, сякаш очакваше да види скритите камери и микрофони, за които наемкваше Кел.

— И така, осъзнаваш ли положението си? Този човек — Кел посочи с пръст Дръмънд — работи за британското посолство в Париж. Той може да направи така, че до дванайсет часа да се озовеш в една хотелска стая на летище „Гетуик“. След още двацет и четири можем да ти дадем нова самоличност и да ти предложим статут на постоянно пребиваващ в Обединеното кралство. Дай ми това, което искам, и ще се погрижим за теб. Ти също си жертва в цялата тази история, Аким. За мен ти не си враг.

Настана дълга тишина. Докато наблюдаваше лицето на Аким, неподвижно втренчения му поглед, Кел си мислеше, че едва ли ще проговори отново. Той жадуваше да получи отговори на въпросите си. Жадуваше да успее — не само заради Амилия, а и заради себе си, като награда за страданието, за всички разочарования от последните дванайсет месеца.

Бръснатата глава на Аким се наклони на една страна, после отново се изправи, като на боксьор, заснет в забавен каданс.

— Сал сюр л'Ер — каза тихо той. — Държат сина й в една къща близо до Сал сюр л'Ер.

Кел беше в експреса за Тулуза, когато Амилия позвъни, за да му каже, че е получила видеозапис на отвлечения Франсоа.

— Доказателство, че е жив — каза тя. — Записът е от тази сутрин. Пращам ти го.

Кел си даде сметка, че Амилия може би за пръв път е видяла лицето на сина си. Дори не можеше да си представи какво е изпитала в този момент. Прилив на майчинска преданост или може би нежелание да бъде въвлечена в нова болка, в поредна, още по-перфидна измама? А може би за нея Франсоа беше просто лице на някакъв екран. Дали би могла да изпита към него каквото и да било след всичката любов, която бе дала на Венсан?

— Чувал ли си се с Уайт? — попита Амилия.

Тричленният охранителен екип бе излетял от летище „Станстед“ малко преди шест и бе кацнал в Каркасон два часа по-късно. Един от тях — известен единствено като „Джеф“ — бе отишъл с кола до Перпинян, за да се срещне със свой контакт и да набави екипировка и оръжие. Уайт и другият мъж — „Майк“ — се бяха отправили на оглед към Сал сюр л’Ер, като целта им бе да установят броя на хората в къщата. След като наеха стаи в хотел в Кастелнодари, те продължиха на запад към Тулуза, за да посрещнат влака на Кел в два и петнайсет.

— И още нещо — каза Амилия. — Искам да бъда третирана като редови клиент. Каквито и взаимоотношения да са имали със Службата някога, те са вече в миналото. Ние не ръководим операцията.

Кел не си бе и мислил друго.

— Всичко ще бъде наред — увери я той. Стори му се, че някъде около нея чува Тръскот да лае заповеди към подчинените си на Воксхол Крос. — Ако сведенията на Аким са верни, до полунощ ще измъкнем Франсоа.

Кел беше убеден, че Аким му е казал истината, не на последно място и защото според първоначалните наблюдения на Уайт къщата съответстваше абсолютно на описанието, дадено от арабина. Нещо повече: Майк се бе отбил в едно магазинче във Вилньов ла Контал и бе

показал снимката на Аким на собственика и възрастната му майка; и двамата веднага бяха познали Аким като един от двамата млади араби, идвали да купуват цигари „Лъки Страйк“, вестници и списания през последните три седмици. Синът бе предположил, че живеят в една ферма на хълма югозападно от Сал сюр л'Ер, някога собственост на братята Тебо, но междувременно купена от „парижки бизнесмен“. Това беше достатъчно потвърждение.

— Тази сутрин огледахме къщата от един хамбар през пътя. — Уайт беше близо сто килограма, малко над метър и осемдесет на ръст, с итънски акцент и багдадски тен; охранителната му фирма „Фолкълъ“ изкарваше седемцифрени годишни печалби от кръвопролитията в Ирак и Афганистан. За него сегашната операция беше не по-сложна от рутинно посещение при зъболекаря. — Като разположение съответства на картата, която ни показва. Парцелът има изходи на изток и на запад към черен път, свързан с третокласно шосе Д625. Откъм юг достъпът е само пеша, но Джеф смята, че може да използва вятърната мелница като прикритие за снайперски огън. — За човек като Уайт да измъкне един френски гражданин от зле охранявана ферма наскоро в Лангедок-Русийон си бяха лесно спечелени пари. — От западната страна на имота има заградено пространство, където допускаме, че понякога извеждат Франсоа. Плувният басейн се вижда отпред. Няма съмнение, че това е мястото.

— Имаш ли представа колко души са вътре? — попита Кел. Уайт и Майк се движеха на изток към Каstellодари по магистрала А1. — Аким разправя, че понякога използвали двама бивши легионери като резервни пазачи. За Слиман е сигурен, че е в къщата. Освен тях са само Люк и жената.

Уайт задмина един древен ситроен 2CV и се върна в лентата си, като гледаше да спазва ограничението на скоростта.

— Джеф ги наглежда. Лошото при такива ситуации е, че твърде често местят обекта. В къщата няма признаци на живот, откакто стигнахме там. От това, което ти ни каза по телефона, стана ясно, че тези хора внимават да не ползват мобилни телефони и компютри за връзка с външния свят, но вече доста са се заседели там и вероятно ще гледат да сменят обстановката. Колко пъти се опитаха да се свържат с Аким след „Лютеция“?

Люк се бе обадил на Аким малко след осем. Аким бе потвърдил с есемес ликвидирването на Кукувицата, но Валери отново му бе позвънила веднага след отпътуването на Кел за гара „Остерлиц“. По указания на Дръмънд Аким не бе отговорил на повикването ѝ и Валери му бе позвънила повторно след един час, като бе оставила раздражено съобщение на гласовата му поща.

— Аким трябва да говори с нея, иначе онези ще заподозрат нещо — каза Уайт. — Той спомена ли за друго скривалище?

Кел поклати глава. Анализът на Уайт съдържаеше мълчаливо предупреждение. *Правим услуга на Амилия. Цени — като за приятел. Два дни максимум, след което се изпаряваме. Ако момчето не е там, хващаме самолета за Станстед.*

Точно в този момент, като вестносец на късмета, позвъни Джеф и съобщи, че е видял млад арабин да преминава по пътеката покрай съборената вятърна мелница, на около триста метра югоизточно от къщата.

— Слиман — каза Кел.

Освен това на алеята за коли била паркирана бяла тойота ленд круйър, която липсвала предишния ден. Може би Люк и Валери се бяха прибрали в къщата, след като са излизали да звънят на Аким.

Това беше достатъчно, за да се даде зелена светлина на операцията. Екипът се събра в две свързани стаи в хотела на Кастелнодари и Уайт изложи плана:

— Казваш, шефът обичал да плува вечер в басейна?

— Аким спомена това, да.

— Значи, щом излезе да плува, и ние излизаме. Приближаваме се до къщата, Люк тръгва към басейна, това ни е сигналът за действие. Джеф го неутрализира от мелницата както е по плувки. Ако остане вътре, чакаме да залезе слънцето. Мисис Левин каза да ползваме бойни патрони и да броим труповете.

— Тя иска да натрие носа на Париж — потвърди Кел.

Уайт кимна. Рутинно посещение при зъболекаря. Той продължи с подробностите по атаката. Джеф — кърдрос, около четирийсет и пет-шест годишен, приличащ на дружелюбен кръчмар от Шропшър — щеше да мине по коларския път откъм южната страна и да заеме позиция във вятърната мелница на двеста метра от басейна. Майк щеше да влезе в къщата през предната врата и да обезопаси килията с

Франсоа. В същото време Уайт щеше да проникне през заграденото пространство, щеше да извади металните решетки от задната врата на килията и да измъкне Франсоа през задния вход. Кел щеше да чака в колата, за да ги закара по Д625. Въпреки твърдението на Уайт, че цялата операция била фасулска работа, Кел настояваше да поеме и той някаква роля.

— Веднага щом влезем, блокирай пътя при източното кръстовище — каза му Уайт. — Ако нещо се обърка и онези се опитат да се измъкнат с ленд крузъра, прегради им пътя и стреляй в гумите. Не по-високо от бронята. Ако са ни забелязали, момчето може да е в джипа.

— А ще ви забележат ли?

Джеф се изсмя. Майк, запазил телосложението и подстрижката на Специалните части, имаше вид на каубой, който се готви да изплюе сдъвкан тютюн на пода. Уайт се усмихна и подаде на Кел един глок.

— Стрелял ли си с такъв?

— Не си ли чел докладната? — отвърна Кел, като хвана пистолета за цевта. — Ние в МИ6 само това вършим в последно време. Убийства.

Франсоа седеше на леглото, когато чу Люк да слиза от горния етаж и да казва на Валери, че отива да поплува. Беше малко преди седем вечерта, до десетина минути Слиман или Жак щяха да му донесат вечерята. Последната му вечеря в тази килия. Той чуваше как Валери и Люк си събират багажа, кашони се изнасяха навън, затръшваха се врати и багажник на кола, дърпаха се ципове на чанти. Всеки момент Франсоа очакваше да го изведат от стаята му и да го прехвърлят в нов затвор, към нови ужаси, от които нямаше връщане.

Минаха пет минути. Той чу как се захлопва вратичката на микровълновата фурна и си представи поредното готово ястие от супермаркета: размразено жилаво телешко или свинско с ориз и сос от бутилка. След няколко минути звънчето издрънка и някой — Жак или Слиман — изсипа храната в чиния. Един от тях щеше да му я донесе в килията, докато другият пазеше на вратата, за да не избяга.

Отвън се чуха стъпки, на вратата се почука. Франсоа вдигна ръце над главата си и чу потракването на катинара в касата и вкарването на ключа. Влезе Жак, погледна към телевизора, пусна подноса на пода и прекоси стаята, за да вдигне кофата с урина.

— Ама че вони! — рече той. Същото като всеки друг път.

Зад него надничаше Слиман; изглеждаше някак странно занесен, сякаш беше пиян или дрогиран. Обикновено той не пропускаше случай да каже нещо заядливо и обидно, колкото да си излее злобата или да прогони скуката. Но този път гледаше право пред себе си, лявото му око беше насинено, изражението на лицето му унило, като на човек, очакващ предстоящо поражение.

По коларския път отвън мина автомобил — някой местен, решил да цепи за по-напряко през нивите. В този момент от първия етаж се чуха женски викове — не на паника и страх, а на шок и ярост. Валери. Жак пусна кофата на пода — точно под носа на Франсоа, — погледна Слиман и излезе в коридора, сякаш беше чул пожарна сирена и не знаеше дали тревогата е учебна или истинска. После Франсоа чу бързи стъпки — Валери тичаше надолу по стълбите. В този момент входната

врата се отвори с трясък и някакъв предмет бе хвърлен в коридора. Последва гръм, от който къщата се разтърси до основи. Слиман и Франсоа запушиха уши, крясъците им изпълниха стаята; Жак падна на пода. Отначало Франсоа си помисли, че се е спънал, но после видя кръв по стената зад гърба му, подаде се цев на карабина, зад нея мъжка фигура с бронезилетка и маска на лицето. Ушите му пищяха. В уплахата си беше ритнал кофата и урината се разливаше по пода. Дори в този момент си помисли, че ей сега Слиман ще му заповяда да я почисти.

Валери бе стигнала до долната стълбищна площадка и крещеше на Слиман:

— Убий го!

Миг по-късно кръв опръска вратата на килията и тялото на Валери се свлече на пода. Маскираният я бе застрелял в главата.

Слиман посегна към задния джоб на джинсите си, към пистолета — същия, с който бе дразнил Франсоа, с който го плашеше ден и нощ.

С едно бързо отработено движение той го измъкна и го насочи към гърдите му. Франсоа погледна през рамото на Слиман към маскираното лице на мъжа, който бе застрелял Жак и Валери. Мъжът се обърна към арабина, но беше твърде късно — Слиман бе направил крачка към Франсоа, вдигнал го бе като вързоп от леглото и бе опрял хладната стомана на дулото в дясното му слепоочие. Използвайки тялото му като щит, Слиман обви мускулестата си ръка около шията му и го задърпа заднишком през килията, отдалечавайки се от въоръжения мъж.

Франсоа се бореше и се опитваше да се отскубне, но Слиман го държеше все по-здраво за гърлото и притискаше дулото в черепа му, крещейки на френски към нападателя:

— Свали тая шибана пушка! — Не беше ясно дали мъжът го разбира. — Излез оттук! Вън! Вземам тоя мухльо с мен и тръгваме с колата!

Хватката около шията на Франсоа се разхлаби за момент и той си пое жадно въздух, като се давеше и кашляше. Лицето му беше мокро от потта на арабина, сякаш двамата си предаваха взаимно страх. За негово изумление мъжът с качулката свали карабината си и прекрачи трупа на Валери, отстъпвайки назад към вратата. Слиман видя това, забута Франсоа пред себе си и опря устни до ухото му, като през

цялото време въртеше дулото на пистолета като отвертка в слепоочието му.

— Аз ще те убия и ти го знаеш, нали? — прошепна той. Адреналинът пулсираше във вените му, цялата сцена сякаш му доставяше някаква извратена наслада. Изпаднал в ужас, че спусъкът на пистолета може да поддаде, Франсоа видя как мъжът с маската посегна към вратата, за да се оттегли в коридора. В същото време Слиман го избута напред, заобикаляйки труповете на пода.

Франсоа пръв почувства движението зад гърба си може би защото сетивата му бяха по-чувствителни към всичко, което го заобикаляше в затворническата му килия. Той долови почти безшумното изваждане на металните пръти от задната врата, чу завъртането на бравата и в следващия миг втори въоръжен мъж нахълта в стаята зад тях. Франсоа изви глава надясно, опитвайки се да види какво става; това съвсем леко движение раздалечи главите на двамата достатъчно, за да даде на мъжа желаната възможност за изстрел. В същия момент черепът на арабина експлодира, Франсоа усети вкуса на кръвта и мозъка на своя мъчител, отскубна се от лапите на трупа и започна да плюе върху проснатото тяло на Валери.

— Ти ли си Франсоа? — извика на английски мъжът, който бе стрелял. Той също беше с бронезилетка, но не носеше качулка върху загорялото си лице.

— Да.

В това време първият мъж влезе обратно в стаята и изстреля един куршум със заглушител в гърдите на Слиман.

— Застани зад нас — изкомандва на френски той. — Кой още е в къщата?

Томас Кел се ослушваше от мелницата за първия изстрел и му се стори, че малко след седем часа чу глухия пукот на снабдената със заглушител карабина на Джеф. Секунда по-късно трупът на Люк падна със силен плясък в басейна, последван от писъка на Валери дьо Сер, която бе видяла случилото се от спалнята си на първия етаж. Това беше сигналът за Майк да нахълта в къщата през предната врата и да хвърли зашеметяваща граната в коридора. Кел предполагаше, че след това е изстрелял три патрона в бърза последователност. На трийсетина

метра източно видя Уайт да се придвижва с бърза крачка, приведен зад стената от дървета, после зави зад къщата.

Кел също имаше указания за действие. Той запали двигателя на наетата кола и я вкара на заден ход в алеята за автомобили, докато стигна на около пет метра от къщата, след което спря и отвори и двете задни врати. Със слизането си от колата чу вътре суматоха, някакъв мъж крещеше на френски на Майк да свали оръжието. Кел извади глока от джоба си и усети как го облива студена пот; за двайсет години служба в разузнаването никога не бе стрелял заслепен от гняв. Погледна към входната врата и видя как Майк излиза заднишком от къщата, като човек, блъснат в пропаст.

Точно в този момент някъде вляво от себе си усети движение. Беше около басейна, отвъд терасата в северния край на къщата. Мъжка фигура по бански костюм, мокър от глава до пети, с огнестрелна рана на рамото и шията, от която течеше кръв. Раната беше яркочервена, но кръвта, стичаща се надолу до плувките му, изглеждаше черна. Люк. Кел се извърна към него и вдигна глока, извика му да спре, но французинът беше напълно дезориентиран и се движеше по инстинкт. Той погледна към Кел, сякаш го позна от разпита в Марсилия, но после се обърна и закрачи по пътеката през неокосената ливада, клатейки се като пиян. Кел отново му извика да спре. Изкачи се по стъпалата, но не можеше да стреля, нито да тръгне след него, защото всеки момент щеше да се наложи да подкара колата с Франсоа.

Чу се изстрел, после гласът на Уайт, който изрече нещо неразбираемо. Кел погледна към вратата на къщата, после отново към Люк, който пристъпваше, залитайки и препъвайки се, по посока на шосето, на около седемдесет метра напред. В съседната нива невъзмутимо ореше трактор. Джеф се появи иззад терасата. Той се затича след беглеца, вдигна карабината до рамото си и изстреля три куршума в гърба на Люк, поваляйки го като дивеч. Кел, зашеметен от току-що видяното, се обърна и тръгна към колата, следван от Джеф.

Майк излезе пръв от къщата, зад гърба му се подаде Франсоа, а Уайт ги следваше на половин секунда.

— Стой зад мен — нареди Майк. — Не се разкривай.

— Чисто! — извика Уайт и се затича към колата, за да ги изпревари. Дватамата с Майк бяха положили Франсоа на пода пред задната седалка още преди Кел да бе успял да си затвори вратата.

Последен в колата се метна Джеф, след като пътъом простреля гумите на ленд крузъра. Кел включи на скорост.

— Има ли ранени? — попита той.

— Докладвай, Джеф — извика Уайт, сякаш говореше по радиостанция.

— Всичко е чисто, шефе. Обектите са ликвидирани.

Кел даде газ и колата започна бързо да се отдалечава от къщата.

**БОН, ФРАНЦИЯ
ТРИ СЕДМИЦИ ПО-КЪСНО**

Седяха и чакаха на една пейка в средата на площада — жена на петдесет и три, с елегантна пола и кремава блуза, четирийсет и три годишен мъж в ленен костюм, видял и по-добри времена, и млад французин по джинси, който пушеше цигара. Имаше вид на техен племенник или син.

— Всеки момент ще дойде — каза Амилия.

Беше събота, малко преди единайсет, в градинката играеха деца под бдителните, макар и изтощени погледи на бащите си, обещаващи на своите съпруги и приятелки няколко часа почивка от задълженията им на майки. Едно от децата — момиченце на около три години — буташе миниатюрна количка с гола кукла. Количката се друсаше напред-назад по чакъла пред пейката, веднъж детето се спъна и падна, но веднага се изправи на крака без сълзи и хленчене, без дори да забележи, че Франсоа бе станал от мястото си, за да ѝ помогне.

— Смело момиче — каза той на френски, като си седна, но малката и това не чу.

Автомобили заобикаляха парка по посока на часовниковата стрелка, келнерите в кафенето на отсрещната страна на площада разнасяха бутилки „Перие“ и кафе оле, клиентите се припичаха на слънце. Кел се обърна и погледна към Рю Карно, после към часовника си.

— Само минута още — каза Амилия и сложи ръка на коляното на сина си.

Кел ги наблюдаваше как ненаситно се радват на компанията си и си помисли колко ловко Амилия бе изиграла картите си. Джими Маркан — повишен и изпратен във Вашингтон, с увеличена заплата, разходите за училището на децата му покрити изцяло, също и наемът за скромния му дворец с пет спални в Джорджтаун — достатъчно аргументи, за да се увери, че МИБ наистина бе оставено в добри ръце, дори да имаше някои съмнения относно целесъобразността жена да оглави Службата. Саймън Хейнс — твърде зает да благодари на министър-председателя за рицарското си звание, за да му остава време

да умува защо Амилия бе крила толкова дълго извънбрачното си дете. И накрая Джордж Тръскот — експедиран в чужбина като шеф на бюро в Германия, преди да бе имал възможност да задава неудобни въпроси относно внезапната поява в Лондон на някой си мосю Франсоа Мало.

По идея на Амилия Кел, Елза и Дръмънд провериха за евентуална връзка между Тръскот и елементите от ДЖСЕ, които бяха отвлекли Франсоа, но след две седмици ровене не откриха такава; нямаше дори данни Тръскот изобщо да е знаел за Денъов. От друга страна, тяхното разследване доказва правотата на Кел да подозира като основна причина за операцията спадащото френско влияние в Северна Африка. Елза се бе сдобила с копия от две телеграми, изпратени от Париж, които потвърждаваха, че високопоставени фигури в ДЖСЕ били „крайно загрижени“ от назначението на Амилия Левин за шеф на МИБ. Страхове им се оправдаха напълно: за броени дни след поемането на поста Амилия отмени деветнайсет отделни операции в Кавказ и Източна Европа и пренасочи повече от четирийсет служители към бързо набиращите сила бюро на МИБ в Триполи, Кайро, Тунис и Алжир. Като шеф на бюро в Турция, Пол Уолинджър получи картбланш да засилва влиянието на МИБ от Истанбул до Техеран и от Анкара до Йордания. В Лондон други нейни съюзници, и от двете страни на реката, получиха указания да търсят одобрението на министър-председателя за тази смяна на приоритетите — не особено трудна задача, при положение че Даунинг Стрийт вече смяташе да бере плодовете на Арабската пролет в областта на икономиката и сигурността. Още преди обявяването на избори в Египет френското правителство бе изпаднало в параноя от агресивната кампания на МИБ за вербуване на източници сред Мюсюлманското братство и в „дълбока загриженост“ от факта, че либийският петрол постепенно се изплъзва от контрола на „Тотал“.

Посрамен, Париж бе предприел вътрешно разследване на причините за поведението на Люк Жаво, подробности от което изтекоха към Воксхол Крос благодарение на източници, с които Амилия разполагаше. Разследването потвърди, че именно Жаво е бил служителят, натоварен да разчисти кашата след измяната на Денъов. Скандалът се бе отразил на кариерата му — нещо, за което той обвиняваше лично Амилия Левин и за което преките му началници с

радост приеха да ѝ отмъстят, одобрявайки без забележки плановете му за операция „Мало“. След освобождаването на Франсоа ДЖСЕ официално се дистанцира от „действалите на своя глава безотговорни елементи“, които за малко не довели до разрив в иначе „трайните и здрави връзки на приятелство и сътрудничество между нашите две страни“. Парижкият колега на Амилия не пропусна да подчертае важността на запазване в най-строга тайна на случилото се в Сал сюр л’Ер не само с оглед личната неприкосновеност на мисис Левин, но и за „избягване на нежелани усложнения пред съответните правителства“. Едва ли бе необходимо да се добави, че Париж беше възмутен от убийството на действащи служители на ДЖСЕ на френска земя от бивши войници от британските Специални части, които не се отчитаха пред никого.

Информацията за Валери дьо Сер беше по-оскъдна, но се разбра поне, че била бивша служителка на Групата за специални операции към Националната полиция, родена в Монреал, като с Люк се познавали от съвместна антитерористична операция на съответните им служби. Амилия описа пагубното ѝ влияние върху Люк като „достойно за лейди Макбет“; накрая тя и френският ѝ колега се разбраха, че Валери е успяла да убеди Жаво да дезертира от ДЖСЕ и да поиска откуп за Франсоа с цел лично облагодетелстване.

Що се отнася до Кел, четирийсет и третият му рожден ден не донесе особена промяна в неговия живот. Доколкото делото „Ясин“ беше насрочено за началото на следващата година, Амилия му бе дала да разбере, че не би могла да си позволи да го привлече отново на служба, докато доброто име на „Свидетеля Х“ не бъде възстановено от съда, а инцидентът — заличен от служебното му досие. С Клеър не се бяха чували след завръщането ѝ от Калифорния и Кел продължаваше да живее под наем в ергенския си апартамент на Кенсъл Райз, да си взема храна за вкъщи от закусвалните и да гледа стари черно-бели филми по Класик ТВ. Амилия бе уредила да му тече едновременно заплата и пенсия, но благодарността ѝ за решаващата му роля в освобождаването на сина ѝ може би не беше чак толкова щедра, колкото бе очаквал. Чувстваше се като човек, похарчил цяло състояние за подарък на близък приятел само за да види как онзи го прибира в някой шкаф, без дори да си даде труда да го отвори. На моменти Кел се хващаше, че го е яд за рисковете, които бе поел заради Амилия, заради

тайните, които бе приел да пази, но обичта и уважението му към нея бяха такива, че ѝ прости и това. Поведението на Амилия положително се влияеше колкото от случилото се във Франция, толкова и от изискванията на новата ѝ длъжност. След време, повтаряше си той, тя ще ме привлече обратно в семейството и ще ми даде да си избира задграничен пост по свой вкус. Кел очакваше с нетърпение този ден не на последно място, защото искаше да се махне по-далеч от Лондон и от проваления си брак с Клеър.

Кел забеляза пръв стареца, който пристъпваше бавно по улицата в сивия си костюм от тънка каша. Позна го, защото го бе наблюдавал от същото това място само преди три дни.

— Ето го, идва — прошепна той.

Франсоа скочи от пейката, но Амилия остана на мястото си, сякаш Кел и Франсоа ѝ бяха нещо като стражи, като ангели пазители. Чу Франсоа да пита: „Къде?“, и го видя как се взира в посоката, в която гледаше Кел.

— Пресича улицата — отвърна тихо Кел. — Мъжът с бялата коса и сивия костюм. Виждаш ли го?

— Видях го. — Франсоа се отдели от тях сякаш за да се подготви психически за онова, което предстоеше да се случи. Едва тогава и Амилия се обърна. По-късно Кел щеше да си каже, че я е чул как си поема рязко въздух, но е възможно и да си го е въобразил.

Жан-Марк Домал, внезапно усетил присъствието на Амилия Уелдън, се спря в края на площада, сякаш докоснат по рамото от призрак. Той гледаше към трите фигури на пейката, но явно очите му не ги виждаха на фокус. Направи две крачки напред. Кел и Франсоа останаха на местата си, но Амилия тръгна към него.

Когато я видя, главата му затрепери; изключителната ѝ красота беше пред очите му, непокътната от времето.

— Амилия?

— *C'est moi, Jean-Marc.*

Двамата се приближиха един към друг и се целунаха леко по двете бузи.

— Какво правиш тук?

Той погледна зад рамото ѝ към Кел, вероятно мислейки, че той е мъжът, спечелил най-после сърцето на Амилия. После отмести очи наляво към младия мъж и го огледа внимателно, като се питаше дали не се познават отнякъде.

— Знаех, че ще те срещна тук — каза Амилия, като постави длан върху китката му. Беше изумена да види колко се е променил, но годините не бяха угасили изцяло любовта ѝ към него. Щастлив е онзи, който има поне един човек в живота си, способен да го разбира и обича изцяло. — Изглеждаш добре — каза тя.

Амилия улови погледа на Кел и той прочете в очите ѝ обич и благодарност, неочаквана награда за всичко, което бе направил за нея. После Амилия се извърна към сина си.

— Жан-Марк, искам да те запозная с един човек.

Издание:

Автор: Чарлс Къминг

Заглавие: Чужда територия

Преводач: Боян Дамянов

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Абагар“ АД — В. Търново

Излязла от печат: 10.08.2012 г.

Редактор: Здравка Славянова

Технически редактор: Людмил Томов

Художник: Десислав Аспарухов

Коректор: Петя Калевска

ISBN: 978-954-769-302-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/17549>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.